

195816

๑๓๕๐

๓

การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรม

ติ่งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดช่องลม

สังกัดกรุงเทพมหานคร

10 ส.ค. 2538

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว

มีนาคม 2538

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

195816

การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรม
 ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดช่องลม
 สังกัดกรุงเทพมหานคร

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
 ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว

มีนาคม 2538

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดช่องลม สังกัดกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2537 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 16 คน ที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนต่ำ และสุ่มอย่างง่าย เป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มละ 8 คน โดยกลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า คือแบบสังเกตพฤติกรรมตั้งใจเรียนสถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลคือ การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon Match Pairs Signed - Ranks Test) และการทดสอบของ แมน - วิทนี (The Mann - Whitney U Test)

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนมากขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนมากขึ้นหลังเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนไม่แตกต่างกัน

A COMPARISON OF THE EFFECTS OF GROUP COUNSELING AND GROUP WORK
ON ATTENTIVE BEHAVIOR OF PRATHOM SUKSA VI STUDENTS
OF WAT CHONGLOM SCHOOL UNDER BANGKOK METROPOLIS

Presented in partial fulfillment of the requirements for the Master
of Education degree in Guidance and Counseling Psychology
at Srinakharinwirot University

March 1995

The purpose of this experimental research was to compare the effects of group counseling and group work on attentive behavior of Prathom Suksa VI students of Wat Chonglom School under Bangkok Metropolis in the academic year 1994. The 16 subjects were randomly selected from Prathom Suksa VI students whose attentive behavior were low. Then they were randomly divided into experimental group I and experimental group II, each group was consisted of 8 students. The experimental group I was exposed to group counseling while the experimental group II was exposed to group work. The instrument was the observational attentive behaviral anecdotal record. The data was analyzed by the Wilcoxon Matched Pairs Signed - Rank Test and the Mann - Whitney U Test.

The results were as follows :

1. The attentive behavior of the students who were exposed to group counseling was significantly higher than before the experiment at .01 level.
2. The attentive behavior of the students who were exposed to group work was significantly higher than before the experiment at .01 level.
3. There was no significantly difference of attentive behavior between the students who were exposed to group counseling and others who were exposed to group work.

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควร
รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

.....ประธาน

(รศ.กมลรัตน์ กรีทอง)

.....กรรมการ

(ผศ.จิราภรณ์ บุญส่ง)

คณะกรรมการสอบ

.....ประธาน

(รศ.กมลรัตน์ กรีทอง)

.....กรรมการ

(ผศ.จิราภรณ์ บุญส่ง)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(อ.ทศพร มณีศรีชา)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ดร.ศิริยุภา พูลสุวรรณ)

วันที่ ๙ เดือน มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๘

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ โดยได้รับความกรุณาช่วยเหลือจาก รองศาสตราจารย์
กมลรัตน์ กรีทอง ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์จิราภรณ์ บุญส่ง กรรมการ
ควบคุมปริญญานิพนธ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้ง และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์พรณนพิศ วาณิชการ อาจารย์ไพศาล อันประเสริฐ
และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เมธินันท์ ภิญโญชน ที่กรุณาให้คำแนะนำและเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ
ในการตรวจเครื่องมือสำหรับการวิจัยในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ทุกท่านในภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
ที่ทำให้ความรัก ความห่วงใย และให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดมา

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์เกยูร เขียวเวช ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดช่องลม
อาจารย์ปริญญ์ สุวรรณรงค์ ผู้ช่วยผู้อำนวยการโรงเรียนวัดช่องลม ฝ่ายวิชาการ คณาจารย์
และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดช่องลม ที่ให้ความร่วมมือและความสะดวกแก่
ผู้วิจัยในการศึกษาค้นคว้าเป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์กษณา สติเวโรจน์ ที่คอยช่วยเหลือในด้านการพิมพ์
และร่วมการทดลองตั้งแต่ต้นจนสำเร็จลงได้ด้วยดี

ท้ายสุดนี้ ผู้วิจัยขออภิวาทถึงพระคุณอันสูงสุดของ คุณพ่อได้ คชพงษ์ และ
คุณแม่ลำดวน คชพงษ์ ผู้ให้ความรัก ความห่วงใย ตลอดจนให้การสนับสนุนการวิจัยทั้งทาง
ด้านกำลังใจ และกำลังใจทรัพย์ต่อผู้วิจัยเสมอมา

อุดม คชพงษ์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
✓ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	3
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	4
✓นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย.....	8
เอกสารเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม.....	8
ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรม.....	17
งานวิจัยเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม.....	24
เอกสารเกี่ยวกับกิจกรรมกลุ่ม.....	28
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่ม.....	37
เอกสารเกี่ยวกับพฤติกรรมตั้งใจเรียน.....	39
งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมตั้งใจเรียน.....	40
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต.....	42
3 วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	45
ประชากร.....	45
กลุ่มตัวอย่าง.....	45
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	46
วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ.....	47
แบบแผนการทดลอง.....	50
การดำเนินการทดลอง.....	52

การนำเสนอข้อมูล.....	54
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	54
4/ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	56
สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	56
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	56
5/ บทย่อ สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	63
บทย่อ	63
ความมุ่งหมายในการค้นคว้า.....	63
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	63
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	63
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	64
การดำเนินการทดลอง.....	64
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	66
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	66
การอภิปรายผล.....	66
ข้อเสนอแนะ.....	68
บรรณานุกรม.....	70
ภาคผนวก.....	79
ภาคผนวก ก.....	80
ภาคผนวก ข.....	94
ภาคผนวก ค.....	149
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	173

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	เปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการ ให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ของกลุ่มทดลองที่ 1.....	57
2	เปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการเข้าร่วม กิจกรรมกลุ่ม ของกลุ่มทดลองที่ 2	58
3	เปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษา เป็นกลุ่ม และนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม.....	58
4	แสดงความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนเป็นรายบุคคลของนักเรียนในกลุ่ม ทดลองที่ 1 โดยการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม.....	166
5	แสดงความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนเป็นรายบุคคลของนักเรียน กลุ่มทดลองที่ 2 โดยการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม.....	168
6	แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนที่ได้รับการให้ คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ของกลุ่มทดลองที่ 1	170
7	แสดงผลการวิเคราะห์พฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ของกลุ่มทดลองที่ 2	171
8	แสดงผลการวิเคราะห์พฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษา เป็นกลุ่ม และนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม	172

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1 ภาพประกอบระยะต่าง ๆ ของการทดลอง.....	52
2 ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียน กลุ่มทดลองที่ 1 และ กลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ.....	60
3 ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....	150
4 ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 2 กลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....	151
5 ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 3 กลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....	152
6 ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 4 กลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....	153
7 ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 5 กลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....	154
8 ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 6 กลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....	155
9 ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 7 กลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....	156
10 ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 8 กลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ.....	157
11 ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ.....	158
12 ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 2 กลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ.....	159

13	ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 3 กลุ่มทดลองที่ 2	
	ตลอด 3 ระยะ.....	160
14	ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 4 กลุ่มทดลองที่ 2	
	ตลอด 3 ระยะ.....	161
15	ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 5 กลุ่มทดลองที่ 2	
	ตลอด 3 ระยะ.....	162
16	ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 6 กลุ่มทดลองที่ 2	
	ตลอด 3 ระยะ.....	163
17	ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 7 กลุ่มทดลองที่ 2	
	ตลอด 3 ระยะ.....	164
18	ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนคนที่ 8 กลุ่มทดลองที่ 2	
	ตลอด 3 ระยะ.....	165

บทนำ

การที่จะพัฒนาประเทศให้เจริญรุ่งเรืองได้นั้น จำเป็นต้องอาศัยองค์ประกอบหลายด้าน และองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งคือ การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และปัจจัยสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ คือ การศึกษา เพราะการศึกษาสามารถที่จะพัฒนามนุษย์ได้ทุกด้าน (นิพนธ์ ศศิธร. 2523 : 4) และประสิทธิภาพของการศึกษาหรือการเรียนการสอนจะเกิดขึ้นได้ด้วยความร่วมมือระหว่างครูกับนักเรียนเป็นสำคัญ ถ้านักเรียนให้ความร่วมมือในการเรียนด้วยดี การเรียนการสอนก็จะดำเนินไปโดยราบรื่น แต่ถ้านักเรียนไม่ให้ความร่วมมือในการเรียนไม่ตั้งใจเรียนก็จะทำให้เกิดกิจกรรมการเรียนการสอนหยุดชะงักหรือยุติลง ไม่บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ นักเรียนก็ไม่ประสบผลสำเร็จทางการเรียนเท่าที่ควร (สมรภรณ์ เอี่ยมสุภานิต. 2526 : 26)

ในปัจจุบันครูผู้สอนประสบปัญหาหนักใจคือ ปัญหาเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ซึ่งมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน เช่น ไม่เอาใจใส่ในขณะครูสอน พุดคุยกับสิ่งเสียงดัง ไม่ทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น ไม่สนใจการเรียนของตนเองและไม่ทำงานส่งครู (วารสารการศึกษากรุงเทพมหานคร. 2535 : 26) ซึ่งพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเหล่านี้เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินการสอนของครูและมีผู้ให้ความสนใจ แก้ไข พัฒนามาตลอด ดังที่ปรากฏในงานวิจัยดังนี้ เยาวภา กันทรวิชัยกุล (2530 : 39 - 40) ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปทุมธานีวิทยาคม จังหวัดอ่างทอง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลง นอกจากนี้ เสงี่ยมใจ ชื่นจิต (2533 : 80) ได้ศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนธรรมะวิทยาลักษณ์ โดยการเสริมแรงทางบวกเป็นกลุ่มและรายบุคคล ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้น ทั้งการเสริมแรงทางบวกเป็นกลุ่ม และรายบุคคล แต่การเสริมแรงทั้ง 2 วิธีดังกล่าว ทำให้พฤติกรรมตั้งใจเรียนไม่แตกต่างกัน

จากงานวิจัยดังกล่าว มีความสอดคล้องกันคือ ปัญหาด้านพฤติกรรมตั้งใจเรียนต่ำ อันได้แก่ พฤติกรรมไม่เอาใจใส่การเรียน ไม่ถามคำถามครู ไม่ตอบคำถามครู การพุดคุย

ส่งเสียงดังรบกวนเพื่อน และไม่ส่งงานตรงเวลา พฤติกรรมเหล่านี้เป็นพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ในห้องเรียน และจากการสำรวจเบื้องต้นของผู้วิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา โรงเรียนวัดช่องลม สำนักงานเขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร โดยการสัมภาษณ์และใช้แบบประเมินให้ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ และสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตเป็นผู้ประเมินพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนในแต่ละระดับชั้นพบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนด้านทุกวิชาดังนี้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ร้อยละ 10 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ร้อยละ 11 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ร้อยละ 11 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ร้อยละ 10 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ร้อยละ 18 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ร้อยละ 40 โดยเฉพาะในวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ซึ่งเป็นวิชาที่นักเรียนจะต้องเรียนสัปดาห์ละ 6 ชั่วโมง เป็นเนื้อหาที่ให้ความรู้เกี่ยวกับการแก้ปัญหาของชีวิตและสังคมเพื่อการดำเนินชีวิตที่ดี (กระทรวงศึกษาธิการ. 2525 : 45) พบว่านักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนต่ำ ร้อยละ 30 โดยมีพฤติกรรมดังนี้ ไม่สนใจการเรียนโดยไม่มองครู และไม่อุปกรณ์การเรียนการสอนในขณะที่ครูสอน และอธิบาย ไม่แสดงความคิดเห็น หรือซักถามครูในเรื่องที่เรียน ไม่ตอบคำถามของครูในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน พูดคุยกันหรือส่งเสียงรบกวนขณะครูสอน เล่นกัน หรือหยอเย้าเพื่อนในขณะที่ครูสอน ไม่ตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมาย ไม่ออกมาทำกิจกรรมต่าง ๆ หน้าชั้นเรียนเมื่อครูเรียก ไม่ทำแบบฝึกหัดให้เสร็จตรงตามเวลาที่กำหนด ไม่สนใจมองเพื่อนในขณะที่ครูให้เพื่อนออกมาทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียน

พฤติกรรมในการตั้งใจเรียนน่าจะสามารถพัฒนาได้หลายวิธี ในที่นี้ผู้วิจัยสนใจวิธีให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และกิจกรรมกลุ่มมาใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียน เนื่องจากการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเป็นการให้ความช่วยเหลือบุคคลให้มีอาการยอมรับปัญหาของตนเอง และพยายามแก้ไขปัญหานั้น (Ohlsen. 1970 : 31) และการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มยังเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนได้ดำเนินการต่าง ๆ เพื่อตนเองและยอมรับตนเองสนับสนุนให้มีการตัดสินใจ การวางแผนและการแก้ปัญหาต่าง ๆ มีการปรับตัวที่เหมาะสม (ทองเรือน อมรรักษ์กุล. 2521 : 1) สำหรับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มได้มีผู้นำมาใช้ในการปรับพฤติกรรมต่าง ๆ ทั้งพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ดังเช่นการวิจัยของ สุภาพร จันทรศิริโยธิน (2526 : 75) ได้ใช้การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเพื่อพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ผลปรากฏว่า นักเรียนมีพฤติกรรมด้านวินัยในตนเองสูงขึ้น

ส่วนกิจกรรมกลุ่มก็เป็นวิธีหนึ่งที่น่าจะใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ได้ ทั้งนี้ เนื่องจากกิจกรรมกลุ่มมีคุณค่าในด้านการพัฒนาของบุคคลในด้านต่าง ๆ เปิดโอกาสให้สมาชิกได้เรียนรู้ทางด้านการศึกษาอาชีพ สังคม และส่วนตัว ส่งเสริมบรรยากาศแบบประชาธิปไตยให้ผู้เรียนรู้จักการรับฟังผู้อื่น ให้ความร่วมมือในการทำงานร่วมกับผู้อื่น นอกจากนี้ ยังช่วยในการวางแผนการศึกษาอีกด้วย (Bennett. 1963 : 8 - 9) สำหรับกิจกรรมกลุ่มได้มีผู้นำมาใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมต่าง ๆ ดังนี้ จารุลักษณ์ พันพรมราช (2529 : 54 - 55) ได้ใช้กิจกรรมกลุ่มพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปทุมคงคา ผลการวิจัยปรากฏว่า กิจกรรมกลุ่มสามารถพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้สูงขึ้นกว่าเดิม และ เยาวภา กันทรวิชัยกุล (2530 : 30 - 40) ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปทุมคงคาวิทยาคม จังหวัดอ่างทอง ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลง

ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาเปรียบเทียบการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดช่องลม กรุงเทพมหานคร เพื่อศึกษาว่าวิธีทั้งสองจะมีผลต่างกันมากน้อยเพียงใด เพื่อที่จะได้นำไปเป็นประโยชน์และเป็นแนวทางในการพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนมากขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
2. นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนมากขึ้นหลังจากได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมี

พฤติกรรมตั้งใจเรียนแตกต่างกัน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อครูแนะแนวที่มีความชำนาญในด้านการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและกิจกรรมกลุ่ม นำวิธีดังกล่าวไปใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดช่องลม สังกัด กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2537 ที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด คือ มีพฤติกรรมตั้งใจเรียน ในขณะที่ครูสอนน้อยกว่า 3 พฤติกรรมจาก 5 พฤติกรรม และในขณะที่ครูให้งานทำน้อยกว่า 2 พฤติกรรม จาก 4 พฤติกรรม รวมมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนน้อยกว่า 5 พฤติกรรมจาก 9 พฤติกรรม จำนวน 39 คน จาก 3 ห้องเรียน

2. กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดช่องลม สังกัด กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2537 ที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด คือ มีพฤติกรรมตั้งใจเรียน ในขณะที่ครูสอนน้อยกว่า 3 พฤติกรรม จาก 5 พฤติกรรม และในขณะที่ครูให้งานทำน้อยกว่า 2 พฤติกรรม จาก 4 พฤติกรรม รวมมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนน้อยกว่า 5 พฤติกรรม จาก 9 พฤติกรรม จำนวน 16 คน ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร และสุ่มห้องเรียนอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม ๆ ละ 8 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ คือ วิธีพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 วิธี ได้แก่

3.1.1 การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

3.1.2 การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมตั้งใจเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. พฤติกรรมตั้งใจเรียน หมายถึง การแสดงออกที่เหมาะสมของนักเรียน เพื่อแสดงความสนใจการเรียนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตในชั้นเรียน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1.1 พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน

1.1.1 สนใจการเรียนโดยการมองครูและอุปกรณ์การเรียนการสอนในขณะที่ครูสอนและอธิบาย

1.1.2 แสดงความคิดเห็นหรือซักถามครูในเรื่องที่เรียน

1.1.3 ตอบคำถามครูในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน

1.1.4 ไม่พูดคุยกันหรือส่งเสียงรบกวนขณะครูสอน

1.1.5 ไม่เล่นกันหรือหยอกล้อกันขณะครูสอน

1.2 พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูให้งานทำ

1.2.1 ตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมาย

1.2.2 ออกมาทำกิจกรรมต่าง ๆ หน้าชั้นเรียนเมื่อครูเรียก

1.2.3 ทำแบบฝึกหัดเสร็จตรงตามเวลาที่กำหนด

1.2.4 สนใจมองเพื่อนในขณะที่ครูให้เพื่อนออกมาทำกิจกรรม

หน้าชั้นเรียน

2. การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม หมายถึง กระบวนการที่ผู้ให้คำปรึกษาให้ความช่วยเหลือนักเรียนเป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนต่ำ เพื่อให้นักเรียนในกลุ่มสำรวจตนเองและสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตนเอง สามารถตัดสินใจร่วมกันแก้ไขพฤติกรรมตั้งใจเรียน และเรียนรู้จะนำความคิดหรือประสบการณ์จากกลุ่มไปปฏิบัติ เพื่อพัฒนาพฤติกรรม

ตั้งใจเรียนให้มากขึ้น โดยมีผู้ให้คำปรึกษาเป็นผู้กระตุ้นให้สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มแสดงความคิดเห็น รู้สึกออกมาให้มากที่สุด ซึ่งผู้ให้คำปรึกษาใช้หลักการให้คำปรึกษา ตามทฤษฎีพฤติกรรมนิยม มีขั้นตอนดังนี้

2.1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา เป็นขั้นของการสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับนักเรียนในกลุ่ม พร้อมทั้งชี้แจงวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม เพื่อให้นักเรียนอุ่นใจ ใจกว้างใจ สามารถแสดงความรู้สึกออกมาอย่างเสรี และเป็นกันเองกับผู้ให้คำปรึกษาพร้อมที่จะให้ความร่วมมือในการพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนของตนเอง

2.2 ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาดำเนินการตามลำดับดังนี้

2.2.1 ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษา เช่น การฟัง การเจียบ การตั้งคำถาม การทวนซ้ำ การตีความหมาย และการให้กำลังใจ เพื่อให้ นักเรียนระบุพฤติกรรมที่ไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนในห้องเรียน

2.2.2 ให้นักเรียนลำดับพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนที่นักเรียนต้องการแก้ไขมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

2.2.3 ผู้ให้คำปรึกษาและนักเรียนปรึกษาร่วมกันว่าพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนที่นักเรียนต้องการแก้ไขนั้นสามารถแก้ไขได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่ยากเกินกว่าที่นักเรียนสามารถจะปฏิบัติได้

2.2.4 ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนสำรวจพฤติกรรมที่นักเรียนต้องการแก้ไขว่า เหตุการณ์ใดหรือสิ่งใดบ้างที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรมและผลที่ตามมา ดังแผนผังข้างล่างนี้

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อน → พฤติกรรม → ผลที่ตามมา

2.2.5 เมื่อนักเรียนเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน ซึ่งจะส่งผลต่อการเรียนการสอนโดยตรง และนักเรียนต้องการจะแก้ไขพฤติกรรมนั้น แล้วผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนทำข้อตกลง เพื่อจะดำเนินการพัฒนาพฤติกรรมนั้นต่อไป

2.2.6 ผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การให้ตัวแบบที่เป็นเอกสารการเสริมแรงทางบวก เช่น ให้คำชมเชย การแสดงสีหน้า ยอมรับ และการใช้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์และ พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์พร้อมทั้งแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้น ๆ

2.3 ขั้นตอนการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนสรุปปัญหาและบอก แนวทางที่จะแก้ปัญหา และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

วิธีนี้ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 1

3. กิจกรรมกลุ่มหมายถึง กระบวนการที่จัดให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กัน มีการ ร่วมมือกันในการแก้ปัญหา หรือกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดร่วมกัน นักเรียนแต่ละคนจะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง กิจกรรมที่ใช้ ได้แก่ เกม การแสดงบทบาทสมมติ กรณีตัวอย่างและการอภิปรายกลุ่ม โดยวิเคราะห์พฤติกรรมของตนเอง และสมาชิกผู้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ทำให้เกิดการเรียนรู้ และนำไปพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียน กิจกรรมกลุ่มมี 4 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นการมีส่วนร่วม เป็นขั้นที่นักเรียนลงมือปฏิบัติกิจกรรม หรือคิดค้น แสวงหาสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผลจากการเรียนรู้จะเกิดจากตัวผู้เรียนโดยตรง การมีส่วนร่วมของนักเรียนในการทำกิจกรรมจะเป็นการมีส่วนร่วมในทุก ๆ ด้าน

ขั้นที่ 2 ขั้นวิเคราะห์ เป็นขั้นที่นักเรียนจะร่วมกันวิเคราะห์ประสบการณ์ การเรียนรู้ทันทีหลังจากลงมือกระทำกิจกรรม จะช่วยให้นักเรียนมีความรู้กว้างขวาง สามารถประเมินความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่ม ช่วยให้นักเรียนรู้จักตนเองดียิ่งขึ้น

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุปและประยุกต์หลักการ นักเรียนจะรวบรวมความคิดที่ตน ค้นพบและที่ได้จากการแลกเปลี่ยนกับผู้อื่นในกลุ่มแล้วสรุปเป็นหลักการของตนเอง ซึ่งผู้เรียน สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียน

ขั้นที่ 4 ขั้นประเมินผล โดยนักเรียนจะเป็นผู้ประเมินผลการเรียนรู้ของ ตนเอง และของกลุ่ม จากการอภิปรายให้ข้อเสนอแนะติชม ร่วมกับสมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่ม และปรับปรุงพฤติกรรมตั้งใจเรียนของตนเองให้ดีขึ้น

วิธีนี้ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยนำเสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
 - 1.1 เอกสารเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
 - 1.2 ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม
 - 1.3 งานวิจัยเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
2. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมกลุ่ม
 - 2.1 เอกสารเกี่ยวกับกิจกรรมกลุ่ม
 - 2.2 งานวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมกลุ่ม
3. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมตั้งใจเรียน
 - 3.1 เอกสารเกี่ยวกับพฤติกรรมตั้งใจเรียน
 - 3.2 งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมตั้งใจเรียน
4. เอกสารเกี่ยวกับการสังเกต
 - 4.1 ความหมายของการสังเกต
 - 4.2 จุดมุ่งหมายในการสังเกต
 - 4.3 หลักในการสังเกตพฤติกรรม

1. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

1.1 เอกสารเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

1.1.1 ความหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

ได้มีผู้ให้ความหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มไว้ต่าง ๆ กันดังนี้
วัชร ทรัพย์มี (2520 : 80) กล่าวถึง การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มว่าเป็นกระบวนการที่กลุ่มบุคคล ซึ่งมีความคิดที่จะปรับปรุงตนเองในเรื่องใดเรื่องหนึ่งมาปรึกษาหารือซึ่งกันและกัน โดยมีผู้ให้คำปรึกษารวมอยู่ด้วย สมาชิกในกลุ่มจะมีโอกาสแสดงออก

เกี่ยวกับความรู้สึก และความคิดเห็นของแต่ละคน เป็นการระบายความรู้สึกขัดแย้งในจิตใจ ได้สำรวจตนเอง ได้ฝึกการยอมรับตนเอง ถ้าที่จะเผชิญปัญหาและได้ใช้ความคิดในการแก้ปัญหา หรือปรับปรุงตนเองอีกทั้งยังได้รับฟังความรู้สึกและความคิดเห็นของผู้อื่น ทำให้ตระหนักว่าคนอื่นก็มีปัญหาเช่นเดียวกันกับตน และอีกประการหนึ่ง การหาวิธีการนี้จะเป็นการเปิดโอกาสให้สมาชิกกลุ่มได้เสนอความคิดเห็นต่าง ๆ ซึ่งจะทำให้เกิดความภาคภูมิใจว่าตนเองสามารถให้ข้อคิดอันเป็นประโยชน์ต่อกลุ่มได้ และวรรณ พรหมบุรณย์ (2523 : 25 - 26) ได้กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มสมาชิกทุกคนมีปัญหาคล้ายคลึงกัน ปัญหานั้นมีความหมายต่อตัวสมาชิกเกิดขึ้นจริงกับสมาชิก ผู้ให้คำปรึกษาทำหน้าที่เป็นผู้นำกลุ่ม และเป็นสมาชิกคนหนึ่งในกลุ่ม บางครั้งจะต้องเป็นผู้ให้รายละเอียดกระตุ้นให้เกิดการพูด ทำให้กลุ่มตื่นตัวและพร้อมที่จะแทรกเข้าไปตอนใดตอนหนึ่ง เพื่อให้กลุ่มดำเนินไปได้ โดยบรรยากาศในกลุ่มอบอุ่นและปลอดภัย ทำให้สมาชิกได้แสดงความคิดเห็นอย่างจริงจัง และสมาชิกทุกคนคือ ผู้ให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 180) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเป็นกระบวนการของกลุ่มบุคคลที่มีปัญหา หรือมีความต้องการคล้าย ๆ กันมาปรึกษาหารือร่วมกันโดยมีผู้ให้คำปรึกษา ซึ่งมีความรู้ความสามารถ และประสบการณ์ทางการให้คำปรึกษาคอยให้ความช่วยเหลือหรือร่วมให้คำปรึกษา

นอกจากนี้ คมเพชร นิตร์สุกุล (2521 : 90) ได้สรุปความหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ว่ามีลักษณะ 3 ประการคือ

1. การใช้กลุ่มเพื่อแก้ไขปัญหา ข้อแตกต่างระหว่างการใช้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มประการหนึ่งคือ การใช้คำปรึกษาแบบกลุ่มนั้น สมาชิกทุกคนที่มีปัญหานั้นปัญหามาอภิปราย และแสดงความคิดเห็นร่วมกันด้วยความเห็นอกเห็นใจกัน แต่การใช้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลนั้นจะไม่ได้ได้รับความคิดอย่างกว้างขวาง ผู้มีปัญหาก็ต้องนำความคิดเห็นมาในการแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง ดังนั้นอาจจะช่วยให้แก้ปัญหาได้ยากในบางกรณี

2. การใช้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมุ่งช่วยเหลือปัญหาที่ปกติ เช่น การปรับตัวกับเพื่อนเพศตรงข้าม การเรียน การทำกิจกรรม เป็นต้น ความจริงแล้วการใช้คำปรึกษาโดยทั่วไปก็เป็นการแก้ไขปัญหาปกติอยู่แล้ว และไม่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาโรคประสาท โรคจิต เพราะถือว่าไม่อยู่ในขอบเขตของการให้ความช่วยเหลือได้โดยผู้ให้คำปรึกษา แต่ควรจะเป็นหน้าที่ของผู้เชี่ยวชาญ

3. การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มจะช่วยเหลือสมาชิกกลุ่มที่มีสภาพ
 ปกติในที่นี้หมายความว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มนั้นจะไม่ครอบคลุมถึงผู้ที่มีความผิดปกติทาง
 ด้านจิตใจ (Mental Disorder) ถ้าหากสมาชิกคนใดก็ตามมีความผิดปกติเกิดขึ้น ก็ไม่ควรนำ
 มาเป็นสมาชิกในกลุ่มที่จะแก้ไขปัญหาร่วมกัน เพราะอาจจะมีารรับรู้ มีความคิดทั้งหลายที่ผิด
 ปกติไป การสื่อสารในกลุ่มก็จะมีปัญหา เนื่องจากพูดหรืออภิปรายแล้ว สมาชิกไม่สามารถเข้าใจ
 ร่วมกันได้

เชอร์ตเซอร์ และสโตน (Shertzer and Stone. 1968 :
 448 - 449) ได้ให้ความหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มว่า หมายถึง การที่บุคคลมีความ
 ต้องการตรงกันที่จะปรับปรุงตนเองในด้านใดด้านหนึ่ง หรือต้องการที่จะแก้ปัญหาคับปัญหาหนึ่ง
 ร่วมกัน มาปรึกษาหารือกันเป็นกลุ่ม โดยมีผู้ให้คำปรึกษาร่วมอยู่ด้วย เน้นกลุ่มเป็นศูนย์กลาง
 สมาชิกในกลุ่มจะมีโอกาสแสดงออกเกี่ยวกับความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเอง ถ้าที่จะเผชิญ
 ปัญหา ได้ใช้ความคิดในการแก้ปัญหาหรือปรับปรุงตนเอง ทั้งยังได้รับฟังความรู้สึกและความคิดเห็น
 ของผู้อื่นและได้ตระหนักว่าผู้อื่นก็มีปัญหาเช่นกัน วิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มจะทำให้สมาชิกแต่ละ
 คนเกิดความภาคภูมิใจว่าตนเองสามารถให้ข้อคิดอันเป็นประโยชน์แก่กลุ่ม

โอลเซน (Ohlsen. 1970 : 10 - 11) ให้ความหมายการให้
 คำปรึกษาเป็นกลุ่มว่าเป็นการช่วยเหลือบุคคลให้พัฒนาความเข้าใจในตนเองเพิ่มขีดความสามารถ
 ของตนโดยอาศัยกระบวนการกลุ่ม ซึ่งเป็นการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง เพื่อให้บุคคลได้ทดลองพฤติกรรม
 ใหม่ที่เหมาะสม กลุ่มจะเป็นเสมือนสถานที่ให้บุคคลในกลุ่มได้ทดลองปฏิบัติตนเองในการเปลี่ยนแปลง
 พฤติกรรมหรือทัศนคติก่อนที่บุคคลจะต้องเผชิญกับสถานการณ์จริง ๆ ของชีวิต ซึ่งสอดคล้องกับความ
 เห็นของ แฮนเซน วอร์เนอร์ และสมิธ (Hansen, Warner and Smith. 1976 : 6)
 ที่กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มคือ กระบวนการที่ผู้ให้คำปรึกษาสร้างสัมพันธภาพกับสมาชิกใน
 กลุ่ม เพื่อให้สมาชิกในกลุ่มได้สำรวจตนเอง สำรวจสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตน แล้ว
 พยายามแก้ไขปรับปรุงทัศนคติและพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปในทางที่ดีขึ้น

จากการศึกษาความหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม สรุปได้ว่า การให้
 คำปรึกษาเป็นกลุ่ม คือ กระบวนการที่ผู้ให้คำปรึกษาให้ความช่วยเหลือนักเรียนเป็นกลุ่มที่มีปัญหา
 เพื่อให้ให้นักเรียนในกลุ่มสำรวจตนเอง และสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตนเอง สามารถ

ตัดสินใจร่วมกันแก้ปัญหา และเรียนรู้ความคิดหรือประสบการณ์จากกลุ่มไปปฏิบัติ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมของตนเองให้ดีขึ้น โดยมีผู้ให้คำปรึกษาเป็นผู้คอยให้ความช่วยเหลือ

1.1.2 จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

วัชรีย์ ธวัชคำ (2524 : 117) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไว้ดังนี้

1. เพื่อให้บุคคลสำรวจและประเมินตนเอง เป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับตนเองให้มากที่สุด
2. เพื่อให้บุคคลสามารถตัดสินใจได้ด้วยตนเอง นำตนเองได้ และสามารถดำรงชีวิตที่รับผิดชอบต่อตนเองและสังคมได้
3. เพื่อให้บุคคลสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปปฏิบัติให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

นอกจากนี้ รจนส์ (ทองเรียน อมรัชกุล. 2520 : 104 ; อ้างอิงมาจาก Jones. n.d.) ได้กล่าวถึงเรื่องจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มว่ามีวัตถุประสงค์ที่จะช่วยให้บุคคลได้เรียนรู้วิธีที่จะจัดสภาพความเป็นอยู่ของตนให้มีประสิทธิภาพ มีความสันทัดในแง่ที่ว่าตนคือใคร มีโอกาสอะไรบ้างที่จะเปิดให้แก่ตน การให้บุคคลได้เพิ่มพูนความสามารถในการตัดสินใจและการวางแผนเพื่อพัฒนาตนเอง

เคลแมน (Kelman. 1963 : 399 - 432) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ดังนี้

1. ทำให้บุคคลไม่รู้สึกรอคอย
2. ทำให้บุคคลรู้จักตนเองและยอมรับตนเอง
3. ทำให้บุคคลรู้จักปรับตัวและพัฒนาตนเอง
4. ทำให้เป็นตัวของตัวเอง และกล้าแสดงความรู้สึกที่แท้จริง
5. ทำให้เกิดความรับผิดชอบต่อตนเอง และแก้ปัญหาของตนเองได้
6. เป็นการฝึกทักษะในการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น
7. ช่วยให้ผู้บุคคลเปลี่ยนเจตคติและพฤติกรรม
8. นำทักษะและแนวคิดที่ได้จากกลุ่มไปปรับปรุงตนเองในชีวิตประจำวัน

โอลเซน (Ohlsen. 1970 : 31) ได้กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีจุดมุ่งหมายให้บุคคลรู้จักแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น เป็นการป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์ร้ายแรงขึ้น ประสพการณ์ที่ได้จากกลุ่มจะทำให้เกิดความรู้ และช่วยพัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ คือ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา

จากจุดมุ่งหมายดังกล่าวข้างต้น พอสรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้บุคคลได้รู้จักเข้าใจตนเอง เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ เกี่ยวกับตนเอง สามารถนำเอาประสบการณ์ที่ได้รับจากกลุ่มไปใช้ในการแก้ปัญหา และพัฒนาพฤติกรรมของตนเองให้ดีขึ้น

1.1.3 หลักในการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

ในการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มนั้น ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเข้าใจหลักต่าง ๆ ที่จะนำมาใช้ในการดำเนินการให้คำปรึกษาให้ประสบผลสำเร็จ ดังที่ คมเพชร นัตรสุกุล (2522 : 91) กล่าวว่าไว้ดังนี้

1. ข้อผูกพัน (Commitment) บุคคลที่จะได้รับประโยชน์จากการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มต้องรับรู้และยอมรับว่ามีความต้องการที่จะรับคำปรึกษา และจะพูดถึงปัญหาทั้งหลายของตน จะแก้ไขแลกเปลี่ยนพฤติกรรมเมื่อรับคำปรึกษาจากกลุ่มแล้ว
2. ความรับผิดชอบ (Responsibility) สมาชิกที่มีปัญหาจะต้องพยายามเพิ่มความรับผิดชอบต่อตนเอง และเพื่อการแก้ไขปัญหากลุ่ม
3. การยอมรับ (Acceptance) เมื่อสมาชิกให้การยอมรับตนเอง จะเป็นผลให้แต่ละบุคคลเกิดความเคารพนับถือตนเอง และมีการเปลี่ยนแปลงของเขาด้วย
4. ความดึงดูดใจ (Attractiveness) จะทำให้การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมีอิทธิพลต่อสมาชิกในกลุ่มเพิ่มขึ้น
5. ความรู้สึกเป็นเจ้าของ (Belonging) สมาชิกทุกคนจะต้องมีความรู้สึกอย่างรุนแรงต่อความรู้สึกเป็นเจ้าของกลุ่ม ซึ่งจะทำให้เป็นผลดีต่อการช่วยกลุ่ม
6. ความปลอดภัย (Security) เมื่อสมาชิกมีความรู้สึกปลอดภัยอย่างมีเหตุผล ในขณะที่อยู่ภายในกลุ่มเขาจะมีความเป็นตัวของตัวเอง มีการอภิปรายปัญหาที่เกิดขึ้นกับ

ตัวเอง มีการยอมรับความคิดเห็นของบุคคลอื่นที่แสดงต่อตัวเอง และสามารถแสดงความรู้สึกของตนต่อบุคคลอื่น

7. ความเครียด (Tension) และความพึงพอใจที่อยู่ในระดับพอเหมาะจะเป็นแรงจูงใจที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม แต่ถ้าความเครียดมากเกินไปจะทำให้บุคคลไม่สามารถเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ ได้สำเร็จ

8. ปทัสถานของกลุ่ม (Group - Norms) สมาชิกย่อมต้องการจะได้รับความช่วยเหลือ และไม่ต้องการจะให้บุคคลอื่นมองข้ามไปในแง่ของบุคคลที่แตกต่างไปจากสมาชิกอื่น ๆ ในกลุ่ม

1.1.4 การเลือกสมาชิกเข้ากลุ่ม

คมเพชร จิตรสุกกุล (2521 : 94 - 95) ได้กล่าวถึงแนวทางในการเลือกสมาชิกเข้ากลุ่มไว้ 4 ประการดังนี้

1. สมาชิกที่จะมารับคำปรึกษาเป็นกลุ่ม ควรจะเป็นผู้มีปัญหาคล้ายคลึงกันเพื่อจะได้อภิปรายในประเด็นเดียวกัน และมีความเข้าใจซึ่งกันและกัน
2. สมาชิกที่จะมารับคำปรึกษาเป็นกลุ่ม ควรเป็นผู้ที่มีความเต็มใจที่จะแก้ปัญหา
3. การจัดกลุ่ม ควรให้สมาชิกมีลักษณะแตกต่างกันบ้าง ซึ่งก็เป็นไปตามธรรมชาติของกลุ่ม เช่น มีทั้งเพศชาย เพศหญิง แต่อย่างไรก็ตาม ไม่ควรให้สมาชิกมีความแตกต่างกันมากเกินไป เช่น การจัดให้บุคคลที่ไม่ค่อยพูดอยู่กับคนที่พูดมาก เป็นต้น จะทำให้เกิดปัญหาได้

4. การเลือกสมาชิกเข้ากลุ่มต้องพิจารณาว่า แต่ละบุคคลจะได้รับประโยชน์จากกลุ่ม และสามารถให้ความช่วยเหลือผู้อื่นในกลุ่มได้ด้วย

นอกจากนี้ เซอร์ทเซอร์ และ สโตน (Shertzer and Stone. 1971 : 457 - 471) ยังได้กล่าวถึงบุคคลที่ไม่ควรนำเข้ากลุ่ม ดังนี้

1. ก้าวร้าวมาก
2. เหนียวอายมากเกินไป
3. มีปัญหาการปรับตัวมาก

4. ไม่ควรจัดคนที่ เป็นญาติ หรือเพื่อนสนิทไว้กลุ่มเดียวกัน เพราะว่าต่างคนต่างรู้ปัญหาของอีกฝ่ายหนึ่งอยู่แล้ว อาจทำให้ไม่สามารถเปิดเผยความรู้สึกที่แท้จริงออกมาได้

1.1.5 ขนาดของกลุ่ม

สำหรับขนาดของกลุ่มนั้นได้มีผู้ให้ความเห็นไว้ต่าง ๆ กัน ดังนี้

วัชร ทรัพย์มี (2518 : 39) มีความเห็นว่าการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มบุคคลที่จะเข้ากลุ่มจะต้องมีความสัมพันธ์ต่อกันอย่างดี ดังนั้นจำนวนสมาชิกต้องไม่มากเกินไป คือ 6 - 10 คน

เยาวพา เดชะคุปต์ (2517 : 34) ได้เสนอความเห็นว่างруппที่จะช่วยให้การทำงานหรือการเรียนประสบผลสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ ควรเป็นกลุ่มขนาดเล็ก ประมาณ 5 - 15 คน และจาเนียร ช่วงโชติ (2521 : 5) ได้กล่าวว่า ในวงการศึกษาระดับมัธยมศึกษา และวงการนักจิตวิทยา ส่วนใหญ่จะศึกษากลุ่มขนาดเล็ก มีสมาชิกไม่เกิน 15 คน จะทำให้ได้ผลดีกว่ากลุ่มขนาดใหญ่ จากผลของการศึกษขนาดของกลุ่มดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยจึงเลือกขนาดของกลุ่ม 8 คน ซึ่งจะทำให้เกิดผลการทดลองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.1.6 บทบาทของผู้นำกลุ่ม

การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มจะดำเนินไปสู่เป้าหมายได้สำเร็จนั้น ผู้นำกลุ่มต้องพยายามให้สมาชิกมีการปฏิสัมพันธ์กัน โดยผู้นำกลุ่มหรือผู้ให้คำปรึกษาจะเป็นผู้เอื้ออำนวยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ภายในกลุ่ม ซึ่งบทบาทของผู้นำกลุ่มหรือผู้ให้คำปรึกษานั้น อาภรณ์ มหาศา (2525 : 28 - 35) ได้สรุปจากความคิดของนักจิตวิทยาหลายคนไว้ดังนี้

1. การเริ่มต้น ผู้นำจะต้องเตรียมวิธีการต่าง ๆ สำหรับกลุ่มเพื่อมีปฏิสัมพันธ์กัน เช่น ผู้นำอาจนำด้วยคำถามปลายเปิด สำหรับผู้มีประสบการณ์น้อย อาจเริ่มต้นในการให้ปรึกษาครั้งแรกด้วยการแนะนำตัวซึ่งกันและกัน และถามกลุ่มให้กลุ่มพิจารณาข้อมูลที่มีสมาชิกแต่ละคนเสนอ เพื่อฝึกให้สมาชิกได้พัฒนาความรู้สึกรับผิดชอบต่อกลุ่ม

2. การกำหนดกฎเกณฑ์ ระเบียบทั่วไปเกี่ยวกับพฤติกรรมและบทบาทหน้าที่ซึ่งเป็นบทบาทหน้าที่ของผู้นำแต่ละคนด้วย

3. มีความสามารถและทักษะ เข้าใจในสิ่งที่สมาชิกพูด และเข้าใจความรู้สึกของสมาชิกให้การยอมรับ และให้กำลังใจ ซึ่งเป็นพื้นฐานของการสร้างสัมพันธภาพ

4. สร้างบรรยากาศภายในกลุ่ม ให้สมาชิกรู้สึกปลอดภัย มีความไว้วางใจกันให้ความเคารพ ความคิดเห็นของกันและกัน อดทนต่อความแตกต่างระหว่างบุคคล ให้สมาชิกรู้สึกว่าตนมีความสำคัญและเป็นเจ้าของกลุ่ม

5. ช่วยตั้งเป้าหมายให้สมาชิก สมาชิกจะตั้งเป้าหมายของตนเอง เมื่อเขาเห็นประโยชน์ จุดมุ่งหมายของกลุ่ม คือ ช่วยให้สมาชิกเข้าใจตนเอง และเข้าใจผู้อื่น ให้เขาเปลี่ยนแปลงความรู้สึกทัศนคติต่าง ๆ และพฤติกรรมที่จำเป็น

6. ย้ำถึงความคิดต่อเนื่อง และสรุปบทบทวนเหตุการณ์สำคัญในการให้คำปรึกษาที่ผ่านมาก่อนที่จะทำครั้งใหม่ เพื่อทำให้เกิดเป็นประสบการณ์ครั้งเดียวกัน

7. ให้ข้อมูลย้อนกลับ การสะท้อนความรู้สึกทั้งคำพูดและการแสดงออก รวมทั้งการแปลความหมายและการกระทำความกระจ่าง ซึ่งผู้นำต้องกระตุ้นให้สมาชิกคนอื่น ๆ ให้กระทำ

8. การลดความตึงเครียด ผ่อนคลายความขัดแย้ง ความกลัว ความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นภายในกลุ่ม และรับผิดชอบในการกำจัดพฤติกรรมบางอย่างที่จะเป็นอันตรายกับสมาชิกผู้นำจะต้องเข้าไปสอดแทรกขัดขวางในบางกรณี เช่น สมาชิกพูดแทนกัน ขัดแย้ง ไม่ลงรอยกัน พูดสวนกลับสน หรือกล่าวโทษคนอื่น หรือสถานการณ์ที่ไม่เกี่ยวข้อง หรือแยกกลุ่มกันโดยไม่สนใจกลุ่ม

9. ให้ข้อมูลเพิ่มเติมตามที่เห็นสมควร ผู้นำกลุ่มควรแสดงความรู้สึกส่วนตัวประสบการณ์ ค่านิยมของตนเอง เมื่อเห็นว่าจะจะเป็นประโยชน์ต่อสมาชิก นอกจากนี้ ผู้นำควรเป็นแบบอย่างสาธิตให้สมาชิกดูเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เหมาะสม หรือวิธีการต่าง ๆ ที่ใช้แก้ปัญหาของสมาชิกได้

10. ผู้นำต้องคอยสังเกตและประเมินพฤติกรรมของสมาชิกแต่ละคน รวมทั้งการมีปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่มว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้างในกลุ่ม อาจทำได้โดยการถาม เช่น มีอะไรเกิดขึ้นขณะนี้

1.1.7 บทบาทของสมาชิก

โรสรีช โพธิ์แก้ว (2523 : 9 - 10) กล่าวถึงบทบาทของสมาชิกในกลุ่มที่จะทำให้การให้คำปรึกษากลุ่มมีประสิทธิภาพ ดังนี้

1. ไม่พูดเรื่องนอกกลุ่ม สมาชิกควรพูดถึงเฉพาะบุคคลที่อยู่ในกลุ่ม
สิ่งที่พูดในกลุ่มจะเก็บไว้เป็นความลับ ไม่นำไปพูดนอกกลุ่ม
2. การฟัง สมาชิกจะได้รับการกระตุ้นให้สนใจรับฟังสมาชิกอื่นพูด
ทั้งเนื้อหาและความรู้สึก ถ้ามีความยากลำบากในการฟังควรจะรีบบอกผู้พูด ไม่ควรจะปล่อย
ผ่านไป
3. การวิพากษ์วิจารณ์ สมาชิกควรพูดถึงสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ทันที
เดี๋ยวนี้อย่างไร
4. การใช้สติปัญญาด้วยเหตุผล สมาชิกย่อมได้รับการกระตุ้นให้แสดง
การร่วมความคิด และความรู้สึกซึ่งเป็นส่วนตัว จะผลัดเปลี่ยนกันไปถึงเรื่องราวต่าง ๆ ของ
สังคมและสนใจเรื่องราวเป็นรายบุคคลไป
5. การตั้งคำถาม การถามควรถามในลักษณะของคำอธิบายเพิ่มเติม
ขอความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะ
6. การเจาะระดับความรู้สึก จะเป็นประโยชน์ต่อสมาชิก เพื่อให้เขา
รู้ว่าเขาคือ ใคร และรู้สึกอย่างไร อย่างแท้จริง
7. ความรู้สึกและความคิดเห็น สมาชิกจะได้รับการกระตุ้นให้เข้าใจว่า
สิ่งที่คิด และรู้สึกเป็นสิ่งที่แยกออกจากกัน

1.1.8 คุณค่าและประโยชน์ของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

พรณี ชูทัย (2521 : 11) สรุปคุณค่าของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มว่า

1. สามารถให้คำปรึกษาได้หลายคนในเวลาเดียวกัน
2. เป็นการประหยัดเวลาของผู้ให้คำปรึกษา
3. ทำให้เกิดความสัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น
4. ช่วยให้นักเรียนสามารถสำรวจตนเอง เข้าใจความรู้สึก ความคิด
ของตนเอง และเกิดการยอมรับตัวเองและแก้ปัญหาของตนเองได้

5. เน้นที่อารมณ์และความรู้สึกของสมาชิก ทำให้สมาชิกสามารถพัฒนาตนเองได้

6. บรรยากาศของกลุ่มจะสนับสนุนให้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อกันและกัน ช่วยให้ทุกคนได้เรียนรู้ตนเองอย่างปลอดภัย

7. ยอมรับและมีความเข้าใจผู้อื่นเป็นอย่างดี

1.1.9 การสิ้นสุดการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

คมเพชร จัตรศุภกุล (2521 : 99) เสนอว่า การสิ้นสุดการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มทั้งในโรงเรียน และในวิทยาลัยควรกำหนดจำนวนครั้งไว้ประมาณ 6 - 7 ครั้ง โดยถือเป็นกลุ่มที่ใช้ระยะเวลาสั้น ๆ

มาฮ์เลอร์ (Mahler. 1969 : 57) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มควรจัดอย่างน้อย 10 ครั้ง และเสนอแนะต่อไปว่าผู้ให้คำปรึกษาควรเป็นผู้กำหนดจำนวนครั้ง แล้วแจ้งให้สมาชิกทราบตั้งแต่การประชุมครั้งแรก

2.1 ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

2.1.1 ความเป็นมาของทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

ครัมโบลท์ซ (Krumboltz. n.d) ได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้นำที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม (Behavior Counseling) ซึ่งการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมนี้มีพื้นฐานมาจากแนวความคิดของทฤษฎีการเรียนรู้ของจิตวิทยากลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) ที่สำคัญ 3 ทฤษฎี ได้แก่ ทฤษฎีการเรียนรู้เงื่อนไขคลาสสิก (Classical Conditioning) ทฤษฎีการเรียนรู้เงื่อนไขการกระทำ (Operant Conditioning) และทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning) การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมยึดหลักว่า พฤติกรรมมนุษย์เป็นสิ่งที่เรียนรู้และเปลี่ยนแปลงได้ ส่วนกระบวนการให้คำปรึกษานั้นพยายามให้ผู้รับคำปรึกษาเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเพื่อเป็นการแก้ปัญหาและปรับปรุงตนเอง ผู้ให้คำปรึกษาวิธีนี้มีความเห็นว่า การที่จะทำให้ผู้รับคำปรึกษาแก้ปัญหาของตนได้นั้น ไม่ใช่ว่าเพียงแต่ให้ความอบอุ่น ยอมรับและเข้าใจผู้รับคำปรึกษาเท่านั้น ผู้ให้คำปรึกษา

ต้องเน้นการสร้างประสบการณ์ให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดการเรียนรู้ หรือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ไปตามแนวที่ต้องการ ซึ่งจะใช้หลักการเรียนรู้เป็นวิธีการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเปลี่ยนพฤติกรรม เช่น ใช้หลักการให้แรงเสริมต่อพฤติกรรมที่ตนต้องการเพื่อให้เกิดพฤติกรรมนั้นอีก (ประหยัด ลักษณะงาม. 2524 : 97)

วิญญู พลศรี (2531 : 321) ได้กล่าวถึงความเป็นมาของการ ให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมว่า เป็นการให้คำปรึกษาที่ใช้พื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้ ซึ่ง หมายถึงลักษณะของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมต่าง ๆ อันเนื่องมาจากการได้รับการฝึกหัด (practice) หรือการมีประสบการณ์กับเรื่องนั้น ๆ โดยตรง (Experiences) ผู้ให้คำปรึกษา ตามทฤษฎีนี้จะ เน้นวิธีการที่มีระบบที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษา

การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมนี้ยึดหลักว่า พฤติกรรมของมนุษย์ เป็นสิ่งที่เรียนรู้และเปลี่ยนแปลงได้ ผู้ให้คำปรึกษาจะใช้หลักการเรียนรู้เป็นวิธีการช่วยให้ผู้รับ คำปรึกษาเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม โดยจะเลือกใช้กลวิธีให้เหมาะกับผู้รับคำปรึกษาแต่ละคน

2.1.2 ความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์

อาภา จันทรสกุล (2530 : 220) กล่าวว่า ผู้ให้คำปรึกษาแบบ พฤติกรรมนิยมเชื่อว่ามนุษย์เกิดมามีทั้งดีและเลว มนุษย์ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อม พฤติกรรมของมนุษย์เป็นผลมาจากการเรียนรู้ ซึ่งการเรียนรู้สามารถทำให้เกิดขึ้นได้โดยการ จัดสิ่งแวดล้อมภายใต้เงื่อนไขต่าง ๆ การเรียนรู้ก็สามารถทำได้หมดไป และตนเองเดียวกัน ก็สามารถทำให้เกิดการเรียนรู้ใหม่ได้ มนุษย์สามารถที่จะควบคุมเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของ ตนเองได้ แม้จะตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมก็ตาม

2.1.3 ลักษณะสำคัญของ การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม

อาภา จันทรสกุล (2535 : 221) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาแบบ พฤติกรรมมีลักษณะสำคัญดังนี้

1. มุ่งแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ซึ่งพฤติกรรมนั้นสามารถสังเกตได้ และสามารถประเมินได้

2. มีการวางแผนเป้าหมายของการให้คำปรึกษา และวิธีการใช้อย่างชัดเจน เพื่อช่วยให้สามารถประเมินเทคนิควิธีการให้คำปรึกษาได้

3. การเลือกใช้วิธีการแก้ไขพฤติกรรม พิจารณาเลือกเทคนิคและวิธีการตามความเหมาะสมของลักษณะปัญหาในแต่ละบุคคล

2.1.4 หลักการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการปรับหรือเปลี่ยนพฤติกรรม

ทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบการกระทำ (Operant Conditioning)

สมโรจน์ เอี่ยมสุภานิต (2536 : 32) กล่าวว่า ทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบการกระทำนั้น เชื่อว่าพฤติกรรมของบุคคลเป็นผลเนื่องมาจากการปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมพฤติกรรมที่เกิดขึ้นของบุคคลจะเปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากผลกระทบ (Consequences) ที่เกิดขึ้นในสภาพแวดล้อมนั้น สกินเนอร์ (Skinner) ให้ความสนใจกับผลกระทบสองประเภทคือ

1. ผลกระทบที่เป็นตัวเสริมแรง (Reinforcer) มีผลทำให้พฤติกรรมที่บุคคลกระทำอยู่นั้น มีอัตราการกระทำเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากเป็นผลกระทบที่อินทรีย์พอใจ
2. ผลกระทบที่เป็นตัวลงโทษ (Punisher) มีผลทำให้พฤติกรรมที่บุคคลกระทำนั้นยุติลง เนื่องจากเป็นผลกระทบที่อินทรีย์ไม่พอใจ

2.1.5 บทบาทและหน้าที่ผู้ให้คำปรึกษา

สมพร สุทัศน์ีย์ (2533 : 162) อธิบายหน้าที่และบทบาทของผู้ให้คำปรึกษาว่าผู้ให้คำปรึกษาต้องเป็นผู้ที่ว่องไว กระฉับกระเฉงมีบทบาทหน้าที่จัดประสบการณ์คอยชี้แนะแนวทาง ท้าหน้าที่เปรียบเสมือนครู หรือผู้เชี่ยวชาญที่จะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาไปสู่เป้าหมาย คือ มีพฤติกรรมที่พึงปรารถนา ผู้ให้คำปรึกษาจึงมีบทบาทหน้าที่ดังนี้ คือ

1. เป็นผู้ชี้แนะแนวทาง
2. เลือกใช้เทคนิคให้เหมาะสมกับปัญหา
3. จูงใจให้ผู้รับคำปรึกษาแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหา
4. เป็นตัวแบบ

จากบทบาทหน้าที่ดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ผู้ให้คำปรึกษาทำหน้าที่เป็นผู้ควบคุม (Controller) และเป็นผู้กระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลง (Manipulator)

พฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษา ซึ่งวิธีที่จะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาบรรลุเป้าหมายนั้น ผู้ให้คำปรึกษาต้องอธิบายความจำเป็นพื้นฐานในการให้คำปรึกษา เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจ ยอมรับ ให้ความร่วมมือและตั้งใจแน่วแน่ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง

2.1.6 เทคนิคในการให้คำปรึกษา

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 151) อธิบายว่าเทคนิคที่ใช้ในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม แบ่งเป็นเทคนิควิธีเดียว และเทคนิคหลายวิธีผนวกกัน ผู้ให้คำปรึกษาควรจะเลือกใช้ให้เหมาะสม และสอดคล้องกับจุดประสงค์ของการปรับพฤติกรรม เป้าหมายเทคนิคต่าง ๆ ได้แก่

1. เทคนิควิธีเดียว ผู้ให้คำปรึกษาสามารถใช้วิธีใดวิธีหนึ่งในการให้คำปรึกษาเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย เช่น ใช้วิธีการเสริมแรงทางบวก เพื่อเพิ่มความถี่ของการเกิดพฤติกรรมเป้าหมาย หรือเพื่อลดความถี่ของการเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์หรือเพื่อสร้างหรือสอนพฤติกรรมใหม่
2. เทคนิคหลายวิธีผนวกกัน ผู้ให้คำปรึกษาสามารถใช้เทคนิคหลาย ๆ เทคนิคผนวกกัน เพื่อปรับพฤติกรรมเป้าหมาย เพื่อให้บรรลุพฤติกรรมเป้าหมายได้เร็วขึ้น เช่น ใช้วิธีการให้การเสริมแรงทางบวก ผนวกกับวิธีการให้ตัวแบบ เป็นต้น

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2533 : 778 - 785) กล่าวถึง เทคนิคที่ใช้ในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมว่ามีหลายวิธีเทคนิคสำคัญที่นิยมใช้มี 4 รูปแบบคือ

1. เทคนิคการเสริม (Reinforcement Technique)

เทคนิคการเสริมแรงในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ได้แนวคิดมาจากทฤษฎีการเรียนรู้ที่ว่า พฤติกรรมใดที่บุคคลกระทำแล้วส่งผลให้เขาพึงพอใจ บุคคลจะมีแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นซ้ำอีก ดังนั้นการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมจึงนำเทคนิคการเสริมแรงมาใช้ เพื่อช่วยส่งเสริมให้ผู้รับคำปรึกษามีกำลังใจ และมีความมั่นใจเพิ่มมากขึ้นที่จะทำพฤติกรรมซ้ำอีก ทั้งนี้โดยให้การเสริมแรงทางบวก (Positive Reinforcement) แก่ผู้รับคำปรึกษาทันที หรือโดยเร็วที่สุด เมื่อพฤติกรรมที่พึงประสงค์เกิดขึ้น

หลักสำคัญในการใช้เทคนิคการเสริมแรงในการให้คำปรึกษาแบบ

พฤติกรรมนิยม

1.1 ผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาทำความตกลงร่วมกันเกี่ยวกับตัวเสริมแรงที่จะนำมาใช้ เพื่อให้พฤติกรรมที่พึงประสงค์เกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอ หรือเกิดขึ้นเพิ่มขึ้น

1.2 ผู้ให้คำปรึกษา ควรจัดสภาพการณ์ที่ผู้รับคำปรึกษามีโอกาสที่จะได้รับการเสริมแรง เพื่อให้เขามีกำลังใจที่จะกระทำพฤติกรรมที่พึงประสงค์นั้นต่อไปอีก

1.3 ผู้ให้คำปรึกษา ควรให้การเสริมแรงแก่ผู้รับคำปรึกษาทันทีหรือเร็วที่สุด เมื่อผู้รับคำปรึกษาได้แสดงพฤติกรรมตามที่ต้องการ เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเรียนรู้ถึงผลการกระทำ

2. เทคนิคการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก (Assertive Training Technique)

เทคนิคการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก ใช้ได้ผลดีกับบุคคลที่ต้องการจะแก้ไขพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก ไม่กล้าเข้าสังคม ไม่กล้าติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น การฝึกจะเน้นเรื่องต่อไปนี้

2.1 การยืนยันถึงสิทธิส่วนบุคคล โดยไม่ก้าวล่วงสิทธิของบุคคลอื่น

2.2 การออกคำสั่งหรือการขอร้องอย่างมีเหตุผล ให้บุคคลอื่นปฏิบัติตามกฎข้อตกลงร่วมกัน

2.3 การแสดงความรู้สึกทั้งทางด้านบวกและด้านลบอย่างเหมาะสม และเป็นไปอย่างเปิดเผยจริง ให้ผู้ที่เรสัมพันธ์ด้วยได้รับรู้

กลวิธี 6 ประการ ซึ่งผู้ให้คำปรึกษานิยมนำมาใช้ในการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก ได้แก่

- 1) การสอน (Instruction)
- 2) การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback)
- 3) การให้ตัวแบบ (Modeling)
- 4) การฝึกซ้อมพฤติกรรม (Behavior Rehearsal)
- 5) การใช้การเสริมแรงทางสังคม (Social Reinforcement)
- 6) การฝึกฝนเป็นงานบ้าน (Homework Assignment)

3. เทคนิคการเรียนรู้จากตัวแบบ (Modeling Technique)

เทคนิคการเรียนรู้จากตัวแบบ มีพื้นฐานสำคัญมาจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา (Bandura) ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษาดังนี้

3.1 เพื่อการเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์ โดยการสังเกตจากพฤติกรรมของตัวแบบ สามารถช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้เรียนรู้ทักษะใหม่ที่เป็นต่อการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม

3.2 เพื่อการลดหรือเพิ่มพฤติกรรมที่เคยเรียนรู้มาก่อนแล้ว การเรียนรู้จากการสังเกต สามารถช่วยเพิ่มเติม หรือลดการแสดงออกของพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษาให้เป็นไปตามประสงค์

3.3 เพื่อส่งเสริมการตอบสนองต่อพฤติกรรมที่พึงประสงค์ การได้สังเกตตัวแบบแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ จะมีผลให้ผู้รับคำปรึกษาตอบสนอง โดยการแสดงพฤติกรรมจากที่ได้เรียนรู้ด้วยความสมัครใจ

✓ สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2535 : 257 - 258) ได้กล่าวสรุปหลักการเสนอตัวแบบดังนี้

1. เสนอตัวแบบที่เป็นตัวจริง (Life Model) ในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลอง ตัวอย่างตัวแบบจริง ได้แก่ พ่อแม่ เพื่อน ผู้ให้คำปรึกษา ตัวแบบอีกประเภทหนึ่ง คือ ตัวแบบสัญลักษณ์ ได้แก่ ตัวแบบในภาพยนตร์ วิทยุทัศน์ การ์ตูน ข้อเขียน เป็นต้น

2. ลักษณะของตัวแบบมีอิทธิพลต่อผู้รับคำปรึกษาเป็นอย่างยิ่ง ควรเลือกใช้ตัวแบบที่มีชื่อเสียง มีความรู้ มีความสามารถ มีเสน่ห์ และมีอำนาจ และควรเป็นตัวแบบที่มีลักษณะใกล้เคียงกับผู้รับคำปรึกษา เช่น เพศเดียวกัน วัยใกล้เคียงกัน

3. เสนอตัวแบบหลาย ๆ ลักษณะ เพื่อผู้รับคำปรึกษาจะได้เรียนรู้ผสมผสานพฤติกรรมของตัวแบบเข้าด้วยกัน และมีความยืดหยุ่นมากขึ้นในการแสดงออกในหลาย ๆ สถานการณ์

4. การใช้การสอน หรือการเตรียมการก่อนดูตัวแบบ โดยผู้ให้คำปรึกษาอธิบายว่า ควรสังเกตอะไรจากตัวแบบ และจัดลำดับสิ่งที่จะสังเกต เป็นต้น เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาให้ความสนใจต่อตัวแบบมากขึ้น

5. ให้ผู้รับคำปรึกษาดูตัวแบบซ้ำ ๆ หลายครั้ง สลับกับการให้คำชี้แนะของผู้ให้คำปรึกษา

6. วิธีการใช้ตัวแบบมีหลายวิธี ควรใช้ให้เหมาะสมกับผู้รับคำปรึกษา เช่น วิธีแรกให้ผู้รับคำปรึกษาดูตัวแบบอย่างเดียว วิธีที่สอง ให้ผู้รับคำปรึกษาดูแบบแล้วแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบทันที วิธีที่สาม ให้ผู้รับคำปรึกษาดูตัวแบบแล้วแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบ โดยมีผู้ให้คำปรึกษาคอยชี้แนะและแก้ไข ผลจากการให้คำปรึกษาทั้งสามวิธีพบว่า วิธีที่สามมีประสิทธิภาพที่สุด

7. การเรียนรู้จากการสังเกตตัวแบบจะมีประสิทธิภาพสูงสุด ถ้าผู้รับคำปรึกษาแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบทันที

8. บางครั้งอาจใช้การแสดงบทบาทสมมติช่วยในการฝึกแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบ เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเรียนรู้พฤติกรรมใหม่ในสถานการณ์ที่ปลอดภัยกว่า

9. เมื่อผู้รับคำปรึกษาแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบได้ ผู้ให้คำปรึกษาต้องเสริมแรงทางบวกทันที

10. ให้ผู้รับคำปรึกษาสรุปลักษณะพฤติกรรมของตัวแบบที่สังเกต จะทำให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถเรียนรู้ และ เก็บจำลักษณะของตัวแบบได้ดีขึ้น

11. หลังจากการฝึกซ้อมพฤติกรรมในสถานการณ์ในห้องให้คำปรึกษา จนเกิดความมั่นใจแล้ว ให้ผู้รับคำปรึกษาไปทดลองปฏิบัติในสถานการณ์จริง พร้อมรายงานผลการแสดงพฤติกรรม

4. เทคนิคการจัดความรู้สึกลัววิตกอย่างเป็นระบบ (Systematic Desensitization Technique) เป็นการช่วยจัดความกลัว และความวิตกกังวลของผู้รับคำปรึกษาที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง บุคคลบางคนหรือต่อสถานการณ์บางลักษณะ เทคนิคนี้สามารถนำไปใช้ช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษาที่มีปัญหาการปรับตัวไม่เหมาะสมเกี่ยวกับความหวาดกลัว หรือความวิตกกังวล เทคนิคการจัดความรู้สึกลัววิตกอย่างเป็นระบบ มีพื้นฐานมาจากหลักการของทฤษฎีการเรียนรู้เงื่อนไขคลาสสิก (Classical Conditioning)

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเทคนิคต่าง ๆ มาใช้ในการให้คำปรึกษาดังนี้ คือ การฟัง การเจียบ การตั้งคำถาม การทวนซ้ำ การตีความหมาย การให้กำลังใจ และใช้เทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรม ได้แก่ การใช้ตัวแบบที่เป็นวิดิทัศน์ การเสริมแรง

1.3 งานวิจัยเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

1.3.1 งานวิจัยในประเทศไทย

วิญญู พูลศรี (2523 : 35 - 39) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความวิตกกังวลในการเรียน นิสัยทัศนคติในการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยครูเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2522 จำนวน 20 คน สุ่มมาเพียง 8 คน ให้คำปรึกษาสัปดาห์ละ 2 ครั้ง 6 สัปดาห์ พบว่า นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อน ได้รับความปรึกษาเป็นกลุ่ม

จินตนา เพียรพิจิตร (2524 : 85 - 87) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาเป็นกลุ่มที่มีต่อการพัฒนามโนภาพแห่งตน กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตวิทยาลัยครูพระนคร ปีการศึกษา 2523 ที่ได้คะแนนจากแบบทดสอบมโนภาพแห่งตนต่ำ จำนวน 16 คน สุ่มเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน ทำการทดลอง 12 ครั้ง ครั้งละ 2 ชั่วโมง ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาเชิงจิตวิทยาเป็นกลุ่มมีมโนภาพแห่งตนแตกต่างจากเดิม และแตกต่างจากกลุ่มนักเรียนที่ไม่ได้รับความปรึกษาเป็นกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

มาลินี อยู่โพธิ์ (2525 : 1 - 10) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มต่อการพัฒนาการปรับตัวทางสังคม ด้านสัมพันธภาพกับเพื่อน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดอินทาราม ปีการศึกษา 2525 ทดลองสัปดาห์ละ 2 ครั้ง รวม 9 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง ผลการทดลองพบว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มสามารถช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการปรับตัวทางสังคมด้านสัมพันธภาพกับเพื่อนให้สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อาภรณ์ มหาศา (2525 : 59) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มในการปรับพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนบางกะปิ ปีการศึกษา 2524 จำนวน 16 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกลดลงกว่าก่อน ได้รับความปรึกษาเป็นกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เพชรสุดา เพชรใส (2525 : 46) ได้ทดลองการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มในการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี ปีการศึกษา 2524 จำนวน 16 คน พบว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มจะลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนน้อยลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

ดารณี วงษ์อยู่น้อย (2525 : 83) ได้ศึกษาผลของการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยวิธีการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสายน้ำผึ้ง ปีการศึกษา 2524 จำนวน 16 คน ให้คำปรึกษา จำนวน 10 ครั้ง สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1- ชั่วโมง พบว่า หลังจากให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม นักเรียนที่ได้รับการทดลองมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าก่อนได้รับคำปรึกษา และสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับคำปรึกษาเป็นกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

สุภาพร จันทรศิริโยธิน (2526 : 127) ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางกะปิ ปีการศึกษา 2526 แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 10 คน กลุ่มควบคุม 10 คน จัดให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1- ชั่วโมง รวม 5 สัปดาห์ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มจะมีวินัยในตนเองสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

มานิดา ทองทวี (2526 : 72 - 75) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชลบุรี "สุขบท" จังหวัดชลบุรี จำนวน 16 คน แยกเป็นกลุ่มทดลองให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและกลุ่มควบคุมให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้น และนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และรายบุคคลมีความเชื่อมั่นในตนเองแตกต่างกัน

พรพิมล เพ็ญอยู่ (2527 : 52) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาการสื่อสารระหว่างบุคคล กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2527 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว สมุทรปราการ จำนวน 16 คน แยกเป็นกลุ่มทดลองโดยการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม กลุ่มควบคุมได้รับการให้ข้อเสนอแนะจากการทดลอง 11

ครึ่ง ครั้งละ 1- ชั่วโมง เป็นเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง หลังการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมีการสื่อสารระหว่างบุคคลสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง

ภัทรกานต์ เฝ้าบุญเกิด (2530 : 42) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม เพื่อปรับพฤติกรรมหนีเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนเซนต์จอห์น อาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 ปีการศึกษา 2529 จำนวน 16 คน ทำการทดลองติดต่อกัน เป็นเวลา 6 สัปดาห์ จำนวน 12 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง 30 นาที ผลการทดลองพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมีพฤติกรรมหนีเรียนลดลง

บุญโชติ แก้วแสนสุข (2532 : 142) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชาย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชาย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดราชบพิธ กรุงเทพมหานคร จำนวน 14 คน สุ่มเป็น 2 กลุ่ม โดยกลุ่มทดลองได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับข้อเสนอแนะ ผลการทดลองปรากฏว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับเพศชายลดลงมากกว่า การให้ข้อเสนอแนะอย่างไม่เป็นนัยสำคัญทางสถิติ

ชูศรี เลิศรัตน์เคชากุล (2532 : 94) ได้ทดลองใช้โปรแกรมการฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อ เพื่อลดความเครียดของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ จำนวน 8 คน ซึ่งมีความเครียดอยู่ในระดับสูง โดยให้ฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อ ตามโปรแกรมการฝึกผ่อนคลายกล้ามเนื้อ 12 ครั้ง เป็นเวลา 6 สัปดาห์ ผลการศึกษาพบว่า ระดับความเครียดของนักศึกษาชายเหล่านั้นลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01

1.3.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

โอลเซน (Ohlsen. 1973 : 1B-6B) ได้ทำการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มกับนักเรียนระดับ 9 โดยแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม 4 กลุ่ม กลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 2 กลุ่ม ในกลุ่มทดลอง สมาชิกได้พบกัน 2 ครั้งต่อสัปดาห์ติดต่อกันเป็นเวลา 3 สัปดาห์

ผู้ทดลองเป็นผู้ให้คำปรึกษาทั้งสองกลุ่ม ผลการทดลองพบว่า ผู้ที่ได้รับคำปรึกษามีการยอมรับตนเอง และยอมรับผู้อื่น พฤติกรรมที่บ้านและที่โรงเรียนได้รับการปรับปรุงมากขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เวอนอท (Vernot. 1975 : 3420-A) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม โดยใช้โปรแกรมเกี่ยวกับมนุษยสัมพันธ์กับกลุ่มตัวอย่าง จากโรงเรียนแถวชานเมือง จำนวน 52 คน ใช้เครื่องมือ 2 ชนิดคือ แบบสอบถามที่สร้างขึ้นเองเพื่อประเมินถึงประสิทธิภาพของการให้คำปรึกษา และแบบสอบถามวัดการปรับตัวทางสังคมของบริสตัน เพื่อวัดระดับความประพฤติในโรงเรียน และอัตราการมาโรงเรียนและประเมินผลของครูต่อพฤติกรรมของเด็ก ผลการทดลองพบว่า ทั้ง 3 กลุ่มยังคงมีความประพฤติไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แต่ในกลุ่มทดลองพบว่า มีพัฒนาการทางด้านความประพฤติมากกว่ากลุ่มควบคุม นั่นคือ การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มช่วยส่งเสริมให้เกิดความสัมพันธ์อันดีซึ่งกันและกัน

แซมมวเลวิช (Samulewicz. 1975 : 2465 - A) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มที่ฝึกผู้รับคำปรึกษาเป็นศูนย์กลาง และฝึกอบรมความสามารถในการวิเคราะห์วิจารณ์สภาพแห่งตน และปรับพฤติกรรมของนักเรียนมัธยมที่มีปัญหาการปรับตัว กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 42 คน มีระดับ I.Q. 85 - 115 แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม สมาชิกในกลุ่มพบกันสัปดาห์ละ 2 ครั้งติดต่อกัน 5 สัปดาห์ กลุ่มทดลองที่ 1 เน้นถึงการแสดงออกทางอารมณ์และความรู้สึก กลุ่มทดลองที่ 2 เน้นถึงการวิเคราะห์วิจารณ์โดยใช้ความคิด ผู้ให้คำปรึกษาจะช่วยให้สมาชิกพัฒนาวิธีแก้ปัญหา เมื่อประสบกับสภาพการณ์นั้น ซึ่งผลการทดลองพบว่า กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทำให้นักเรียนมีความรู้จักและเข้าใจตนเองมากขึ้น และสามารถแสดงออกทางอารมณ์ และความรู้สึกได้ถูกต้อง มีการปรับตัวได้ดีกว่าก่อนการทดลอง

บาร์นส์ (Barnes. 1977 : 5920-A) ได้ทำการวิจัยถึงผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชาวเม็กซิกัน และชาวอเมริกัน ขึ้น ประถมต้น จำนวน 58 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 29 คน ในระยะเวลาทดลอง 9 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1 - 1½ ชั่วโมง ปรากฏว่า กลุ่มทดลองมีผลการเรียนดีขึ้นกว่ากลุ่มควบคุม

โฮลท์ (Holt. 1979 : 6564 - A) ได้ศึกษาถึงผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีผลต่อความรับผิดชอบตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยให้มีการฝึกซ้อมบทบาทและการวิเคราะห์วิจารณ์ตนเอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษา 15 คน จากเมืองเชรเวพอร์ท (Shreveport) ในหลุยเซียน่า (Louisiana) โดยคัดเลือกเด็กที่มีปัญหาในการเรียน มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหามากในห้องเรียน และมีฐานะทางเศรษฐกิจต่างกัน โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลอง และกลุ่มหลอก กลุ่มละ 5 คน ให้อ่านสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 45 นาที เป็นเวลา 6 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถามวัดความรับผิดชอบในการเรียน (Intellectual Achievement Responsibility Questionnaire - IAR) และแบบวัดสภาพทางสังคมและเศรษฐกิจ ผลการทดลองพบว่ากลุ่มทดลองมีความรับผิดชอบสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับกลุ่มทดลอง และกลุ่มหลอก มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จากเอกสารและงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ จะเห็นว่าการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเป็นกระบวนการที่เหมาะสมที่จะนำมาใช้ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนเป็นอย่างมาก ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยมีความมั่นใจว่า การให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการหนึ่งที่จะสามารถพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดช่องลม กรุงเทพมหานคร ได้

2. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมกลุ่ม

✓ 2.1 เอกสารเกี่ยวกับกิจกรรมกลุ่ม

2.1.1 ความหมายของคำว่ากิจกรรมกลุ่ม ได้มีผู้ให้ความหมายของคำว่ากิจกรรมกลุ่มไว้ดังต่อไปนี้

ทีศนา แฉมณี (2522 : 1) ได้ให้ความหมายของกิจกรรมกลุ่มว่าเป็นวิทยาการที่ว่าด้วยเรื่องความสัมพันธ์ของกลุ่มคน และกระบวนการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ โดยพยายามศึกษาเพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้ที่จะนำไปใช้ในการปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงทัศนคติ และพฤติกรรมของคน

คมเพชร จิตรสุภกุล (2522 : 14) กล่าวถึงกิจกรรมกลุ่มว่าหมายถึง การนำเอาประสบการณ์มาวางแผนแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน เพื่อให้เกิดการ

เปลี่ยนแปลงที่ต้องการในสมาชิกแต่ละคนและการเปลี่ยนแปลงของกลุ่มโดยรวม มีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม ประสบการณ์ในกลุ่มจะทำให้เกิดพัฒนาการในตัวบุคคลทุกคน

ศุภวดี บุญวงศ์ (2527 : 2) ยังได้กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่ม หมายถึง การร่วมกันวางแผน การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างสมาชิกต่อสมาชิกภายในกลุ่ม หรือสมาชิกต่อกลุ่ม หรือกลุ่มต่อสมาชิก โดยมีผู้นำกลุ่มซึ่งได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดีช่วยส่งเสริมสนับสนุนให้สมาชิกมีปฏิสัมพันธ์ และมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้สมาชิกได้พัฒนาบุคลิกภาพที่เป็นประโยชน์ต่อการทำงานกลุ่มได้เรียนรู้เกี่ยวกับการทำงานกลุ่ม และประสบผลสำเร็จในการทำงานครั้งนั้นด้วย

เรกอน และเชฟเพิร์ด (Ragon and Shepherd. 1971 : 197) กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่มเป็นการศึกษาถึงธรรมชาติของกลุ่ม เมื่อมนุษย์มารวมตัวกัน ซึ่งมีการศึกษาพฤติกรรมของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่ม โดยใช้วิธีการอภิปรายและประเมินผลร่วมกัน

สำหรับ แฮร์โรลด์ (Harrold. 1952 : 492 - 504) ได้กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่มเป็นกระบวนการที่ทำให้ทุกคนมีโอกาสรวมกันเป็นกลุ่มเพื่อแก้ปัญหา หรือกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน ส่วน คาร์ทไวท์ และ แซนเดอร์ (Cartwright and Zander. 1960 : 3) กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่ม เป็นการนำเอาวิธีการต่าง ๆ เช่น บทบาทสมมติสถานการณ์จำลอง เกม การอภิปราย การสังเกตและการให้ข้อวิจารณ์ซึ่งกันและกัน เพื่อช่วยในการตัดสินใจร่วมกัน

จากความหมายของกิจกรรมกลุ่มดังกล่าวข้างต้น จึงสรุปได้ว่ากิจกรรมกลุ่ม หมายถึง การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ให้กับสมาชิกภายในกลุ่ม ได้ปฏิบัติกิจกรรมร่วมกัน ซึ่งจากการมีปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่ม จะทำให้สมาชิกนำเอาประสบการณ์ที่ได้รับจากกลุ่มไปใช้ในการพัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

2.1.2 จุดมุ่งหมายของกิจกรรมกลุ่ม

คมเพชร นิตร์สุภกุล (2522 : 96 - 98) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของกิจกรรมกลุ่ม เพื่อนำไปใช้พัฒนาบุคคลแต่ละกลุ่มนั้นพอสรุปได้ดังนี้

1. เพื่อสร้างความเข้าใจในตนเองอย่างถูกต้อง
2. เพื่อสร้างความเข้าใจในบุคคลอื่น
3. เพื่อสร้างความสามารถในการทำงานร่วมกันได้ดีขึ้น

✓ เบนเนท (Bennett. 1963 : 5 - 9) ได้สรุปจุดมุ่งหมายโดยทั่วไปของกิจกรรมกลุ่มไว้ดังนี้

1. เป็นการเปิดโอกาสให้สมาชิกของกลุ่มได้เรียนรู้ทางการศึกษา อาชีพสังคมและส่วนตัว จากการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่โรงเรียนจัดขึ้น เช่น
 - 1.1 การปฐมนิเทศนักเรียนที่เข้าใหม่ เพื่อให้เขาได้ประโยชน์จากทางโรงเรียนมากที่สุด
 - 1.2 การได้มีโอกาสศึกษาถึงปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเป็นกลุ่ม และช่วยให้เด็กได้รับประสบการณ์กลุ่มในชีวิตที่โรงเรียนของเขา อาจทำให้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้เป็นที่ยอมรับของสังคมได้
 - 1.3 การศึกษากลุ่มในเรื่องปัญหาของการเจริญเติบโต เพื่อรู้จักปรับตัวให้สัมพันธ์กับวัยอย่างมีเหตุผล
 - 1.4 การศึกษากลุ่ม เพื่อให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อตนเอง พัฒนาความสนใจความสามารถ บุคลิกภาพ ลักษณะเด่นของตนเอง และการปรับตัวทางสังคมและส่วนตัว
 - 1.5 การศึกษากลุ่ม เพื่อหาวิธีการที่มีประสิทธิภาพที่จะส่งเสริมการเรียนรู้
 - 1.6 การศึกษากลุ่ม ถึงเรื่องชีวิตการทำงานและปัญหาของการปรับตัวต่ออาชีพความก้าวหน้าทางด้านอาชีพ
 - 1.7 ช่วยกลุ่มให้เรียนรู้วิธีการที่จะสร้างโครงการและวางแผนอาชีพในระยะยาวที่เหมาะสม
 - 1.8 ช่วยกลุ่มให้เรียนรู้วิธีที่จะสร้างโครงการและวางแผนการศึกษาในระยะยาวที่เหมาะสม
 - 1.9 ช่วยพัฒนามาตรฐาน ค่านิยมของบุคคล อันจะช่วยให้เขาสามารถเลือกประสบการณ์ในด้านต่าง ๆ ของชีวิต และพัฒนาปรัชญาของตนเองได้

2. กิจกรรมกลุ่มก่อให้เกิดผลทางการบ้านักรักษา จากการที่ได้มี โอกาสปลดปล่อยความตึงเครียดทางอารมณ์ ได้มีความเข้าใจ และได้ข้อคิดในปัญหาต่าง ๆ ของบุคคลมากขึ้น รวมทั้งศึกษาปัญหาของคนเราที่คล้ายคลึงกัน ในบรรยากาศที่อ่อนโยน ผ่อนตาม และนำมาแก้ไขปรับปรุงบุคลิกภาพ และวิถีทางชีวิตของเรา กลุ่มเปิดโอกาสให้เราได้วินิจฉัย ตนเองและผู้อื่น

3. ช่วยให้ผู้คลถึงจุดมุ่งหมายของการแนะนำอย่างประหยัด และมีประสิทธิภาพมากกว่าวิธีการเป็นรายบุคคล

4. ช่วยให้การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลมีประสิทธิภาพมากขึ้น เพราะกลุ่มช่วยให้เข้าใจภูมิหลังและลักษณะทั่วไปของปัญหาต่าง ๆ

สำหรับ แทรกซ์เลอร์ และนอร์ท (Traxler and North. 1967 : 320) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของกิจกรรมกลุ่มไว้ดังนี้ คือ

1. เพื่อให้การศึกษาอบรมแก่บุคคลที่ยังไม่คุ้นเคยกับสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในมหาวิทยาลัย หรือในโรงเรียน โดยการจัดโครงการปฐมนิเทศน์นักเรียนใหม่ หรือนำไปจัดในรูปของการแนะนำได้ตลอดทั้งปี

2. เพื่อเสริมสร้างประสบการณ์ที่แตกต่างไปจากประสบการณ์ที่ได้รับ ในหลักสูตร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดกิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพในการ ศึกษาเล่าเรียน การให้ห้องสมุด การศึกษาในโอกาสต่าง ๆ หรือเรื่องส่วนตัวต่าง ๆ ที่อยู่ในความสนใจของนักเรียน

3. เพื่อเป็นรากฐานที่จะนำไปสู่การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล เพราะทำให้นักเรียนคุ้นเคยกับครูในขณะที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

4. เพื่อการปรับตัว บ้านักรักษา และความเจริญงอกงามของบุคคล ของกลุ่ม

จากจุดมุ่งหมายข้างต้น สรุปได้ว่า กิจกรรมกลุ่มมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ บุคคลได้มีโอกาสที่จะปรับปรุงแก้ไขพัฒนาตนเอง ตลอดจนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและความคิดเห็น ต่าง ๆ ซึ่งสามารถทำให้บุคคลได้เข้าใจตนเองและผู้อื่น

2.1.3 ประโยชน์ของกิจกรรมกลุ่ม

สำหรับ เยาวพา เดชะคุปต์ (2522 : 229 - 230) ได้กล่าวถึง ประโยชน์ของกิจกรรมกลุ่มว่า การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากกลุ่มจะเป็นประสบการณ์ที่มีคุณค่าและมีความหมายต่อผู้เรียนมากขึ้น การมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ในฐานะเป็นสมาชิกของกลุ่ม ได้ลงมือปฏิบัติได้แสดงความคิดเห็น มีความรู้สึกและอารมณ์ร่วมในสิ่งที่ได้กระทำ จะทำให้เกิดแนวคิด และสามารถจดจำเนื้อหาได้นาน นอกจากนี้การมีส่วนร่วมในกลุ่มจะทำให้เกิดการมีปฏิสัมพันธ์ช่วยย่นการเรียนรู้เป็นไปอย่างกว้างขวางและได้ผลดี สามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

นอกจากนี้ คมเพชร จิตรสกุล (2530 : 15 - 19) ได้กล่าวถึงคุณค่าของกิจกรรมกลุ่มว่า นอกเหนือจากความสำเร็จของกิจกรรมที่ทำแล้ว กิจกรรมกลุ่มยังมียุทธศาสตร์ด้านอื่น ๆ อีก ได้แก่

1. คุณค่าในด้านการพัฒนาการ (Developmental Values) เช่น การสนองความต้องการพื้นฐานของบุคคล การสร้างพัฒนาการด้านอารมณ์และสังคม การพัฒนาการด้านทัศนคติ ความสามารถ และปกติวิสัยทางสังคม คุณค่าด้านอาชีพ ตลอดจนความเจริญงอกงามด้านความรู้และทักษะ
2. คุณค่าในด้านการวินิจฉัย (Diagnostic Values) สำหรับผู้นำกลุ่มเมื่อมีการทำกิจกรรมกลุ่ม จะทำให้มีโรคาสที่จะสังเกตสมาชิกในกลุ่มแต่ละคน ทำให้ได้รับความเข้าใจเป็นอย่างดีในตัวผู้เรียน
3. คุณค่าในด้านการบำบัด (Therapeutic Values) ในการรวมกลุ่มของบุคคลนั้น จะมีค่าต่อการบำบัดได้เป็นอย่างดี ในโรงพยาบาล คลินิก จะนำวิธีการทางกลุ่มไปใช้ในการรักษาคนไข้ โดยการบำบัดทางจิตวิทยากับคนไข้เป็นกลุ่ม (Group Psychotherapy) สำหรับในโรงเรียนผู้เรียนมีปัญหาคล้ายคลึงกัน อาจได้รับความช่วยเหลือโดยการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม (Group Counseling) แต่สำหรับผู้เรียนที่มีปัญหาเพียงเล็กน้อย จะได้รับประโยชน์จากการร่วมกิจกรรมกลุ่ม เช่น การแก้ปัญหาทางอารมณ์ การพัฒนานิสัยของตนเอง เป็นต้น
4. คุณค่าต่อโรงเรียนและชุมชน (Values to the School and Community) การเข้าร่วมกลุ่มจะช่วยให้ผู้เรียนมีโรคาสในการพัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ ทำให้เป็นบุคคลที่มีความสามารถ มีคุณค่า สร้างประโยชน์ให้แก่โรงเรียนและชุมชนได้

จึงกล่าวได้ว่า ในการทำกิจกรรมกลุ่มนั้นสมาชิกในกลุ่มจะมีความ
งอกงามในด้านต่าง ๆ เพิ่มความมั่นใจให้กับตนเอง มีการค้นพบตนเอง เกิดความรู้สึกว่า
ตนเองมีคุณค่า และพร้อมที่จะใช้ความรู้ความสามารถที่ตนเองมีอยู่มาพัฒนาคุณลักษณะบางประการ
ที่ตนเองต้องการได้เป็นอย่างดี

2.1.4 ขนาดของกลุ่มที่เข้าในกิจกรรมกลุ่ม

เยาวพา เดชะคุปต์ (2517 : 34) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับขนาด
ของกลุ่มว่าควรเป็นกลุ่มขนาดเล็ก มีประมาณ 5 - 15 คน เพราะจะช่วยให้การทำงานหรือ
การเรียนการสอนประสบผลดี ซึ่งสอดคล้องกับ คมเพชร จัตรสุภกุล (2530 : 26) ซึ่งกล่าวว่า
ขนาดของกลุ่มอาจจะเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่ง ในการพิจารณาธรรมชาติของปฏิสัมพันธ์ของกลุ่ม
กลุ่มที่มีขนาดแตกต่างกัน จะทำให้กระบวนการปฏิสัมพันธ์แตกต่างกันไปด้วย ในกลุ่มที่มีสมาชิกมาก
เกินความจำเป็น สมาชิกจะต้องทำงานซ้ำซ้อนกัน บางคนคาดหวังว่าจะรับผิดชอบทั้งหมดในขณะที่
ที่สมาชิกคนอื่นรู้สึกคับข้องใจที่ไม่มียานพา ไม่มีโอกาสได้ใช้ทักษะที่ตนเองมีอยู่ ขนาดของกลุ่มจึง
ไม่ควรเกิน 15 คน จะใหญ่เท่าใด ย่อมขึ้นอยู่กับความจำเป็นของสถานการณ์จุดมุ่งหมายของกลุ่ม
แหล่งที่จะให้ความช่วยเหลือในกลุ่ม และระดับวุฒิการศึกษาของบุคคลในกลุ่ม

ออตตาเวย์ (Ottaway. 1966 : 7) กล่าวว่า กลุ่มควรมีขนาด
เล็ก เพราะจะช่วยให้สมาชิกมีโอกาสดังออกอย่างเป็นอิสระโดยทั่วถึงกัน โดยสมาชิกไม่ต้อง
ใช้เสียงดังมากนัก ทุกคนในกลุ่มก็จะได้ยินอย่างทั่วถึง ดังนั้นกลุ่มควรมีขนาดอย่างมากที่สุด
12 คน หรือถ้ามากกว่านั้นก็ไม่ควรเกิน 15 คน เพราะมีฉะนั้นแล้วจะทำให้แบบแผนพฤติกรรม
ผิดไปจากเดิม ขนาดของกลุ่มที่เหมาะสมที่สุดควรมีจำนวนสมาชิก 9 - 10 คน จึงจะทำให้
การทำงานบังเกิดผลดีที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของวัตสัน และแฮร์ (Deighton.
1971 : 225 ; citing Watson and Hare. n.d.) ที่กล่าวว่า กลุ่มย่อยควรมีขนาด
ไม่ใหญ่มากและควรมีจำนวน 5 คน เป็นอย่างน้อย แต่บางทีก็อาจกำหนดให้มีจำนวน 12 - 15 คน
ก็ได้ เพื่อเหตุผลทางเศรษฐกิจเพราะจะทำให้สิ้นเปลืองน้อยลง แต่ก็ควรมีการแบ่งออกเป็น
กลุ่มย่อย 2 กลุ่ม เพื่อให้มีขนาดเหมาะสม ถ้ากลุ่มมีขนาดใหญ่เกินไป โอกาสที่สมาชิกจะมี
ส่วนร่วมจะลดน้อยลง อาจทำให้กลุ่มแตกแยกกันง่ายขึ้น

จากขนาดของกลุ่มดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงเลือกขนาดของกลุ่ม 8 คน ซึ่งจะทำให้เกิดประสิทธิภาพในการทดลองมากขึ้น

2.1.5 ขั้นตอนของกระบวนการกลุ่ม

เยาวยา เดชะคุปต์ (2517 : 163 - 166) ได้จัดลำดับขั้นของการเรียนรู้ตามทฤษฎีกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์เป็น 4 ระยะดังนี้ คือ

1. ระยะการมีส่วนร่วม ระยะนี้ผู้เรียนจะเข้ามามีส่วนร่วมในฐานะสมาชิกคนหนึ่งของกลุ่มและเป็นผู้ลงมือปฏิบัติ หรือคิดค้นแสวงหาสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผลของการเรียนรู้จะเกิดจากผู้เรียนโดยตรง การมีส่วนร่วมของผู้เรียนจะเป็นการมีส่วนร่วมในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1.1 การมีส่วนร่วมทางด้านร่างกาย คือ การเรียนรู้ที่ผู้เรียนลงมือกระทำกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง รวมทั้งการมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง ซึ่งต้องอาศัยการแสดงออกทางกาย วาจา ในการสื่อความหมายกับผู้อื่น เพื่อก่อให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกัน

1.2 การมีส่วนร่วมทางด้านจิตใจ คือ ความรู้สึก และอารมณ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับสิ่งที่กระทำนั้น ความรู้สึกที่เกิดขึ้นจะนำไปสู่การรับรู้ แนวคิด และการเรียนรู้ทางด้านเนื้อหาเป็นอย่างดี และช่วยให้ผู้เรียนได้สามารถจดจำเนื้อหาได้นานอีกด้วย

1.3 การมีส่วนร่วมทางด้านปัญญาหรือสมอง คือ การที่ผู้เรียนเกิดการเห็นจริงหรือประจักษ์แจ้ง มีการค้นพบสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ และสร้างแนวความคิดจากสิ่งที่ได้รับรู้นั้น ซึ่งจะเป็นแนวทางในการพัฒนาแนวความคิดและเหตุผลในการพิจารณาไตร่ตรองในการทำงาน การตัดสินใจ และสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ด้วยตนเอง

1.4 การมีส่วนร่วมทางสังคม คือ การมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น จะทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความรู้สึกนึกคิด ค่านิยม ความเชื่อ ฯลฯ ซึ่งจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้เป็นไปอย่างกว้างขวาง และเกิดผลดีอีกด้วย

2. ระยะวิเคราะห์เป็นระยะที่ผู้เรียนจะร่วมกันวิเคราะห์ประสบการณ์การเรียนรู้ที่หลังจากที่ลงมือกระทำกิจกรรม จะช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้กว้างขวางสามารถประเมินความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่ม วิธีการเรียน ผลการเรียนรู้ ตลอดจนช่วยให้ผู้เรียนรู้จักตนเองดียิ่งขึ้น

3. ระยะสรุปและประยุกต์หลักการ เป็นระยะที่ผู้เรียนจะรวบรวมแนวคิดที่ตนค้นพบแนวคิดที่ได้จากการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่น แล้วสรุปเป็นหลักการของตนเองซึ่งผู้เรียนสามารถนำหลักการนั้นไปประยุกต์ใช้ในอนาคต หรือประยุกต์ให้เข้ากับตนเองได้ การประยุกต์นั้นจะทำได้ 2 ลักษณะ คือ

3.1 การประยุกต์เพื่อปรับปรุงบุคลิกภาพ หรือการพัฒนาตนเองให้เหมาะสมยิ่งขึ้น รวมทั้งการปรับตัวให้เข้ากับบุคคลอื่น ตลอดจนเสริมสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น

3.2 การประยุกต์เพื่อใช้ในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ในอนาคตและเพื่อใช้ในการปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นกว่าเดิม ตลอดจนช่วยในการตัดสินใจ และประดิษฐ์สิ่งใหม่ ๆ ขึ้น

4. ระยะประเมินผล โดยผู้เรียนจะเป็นผู้ประเมินผลการเรียนรู้ของตนเอง และของกลุ่ม จากการอภิปรายให้ข้อเสนอแนะและติชม ร่วมกับสมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่ม นอกจากนี้ คมเพชร นัตริศกุล (2522 : 23) ได้กล่าวถึง ระยะพัฒนาของกลุ่มว่าเมื่อสมาชิกเริ่มเข้ากลุ่ม อาจพบว่า พฤติกรรมที่แสดงออกในกลุ่มนั้นมีความแตกต่างจากที่เข้ากลุ่มได้เป็นเวลานาน ทั้งนี้เพราะว่าการที่จะทำให้อาชีพกลุ่มเป็นกลุ่มที่สมบูรณ์นั้นจะต้องอาศัยเวลาในการพัฒนา ซึ่งจะต้องผ่านระยะต่าง ๆ 4 ระยะ คือ

1. ระยะที่บุคคลแต่ละคนมีการแข่งขัน และมีศูนย์กลางอยู่ที่ตนเอง
2. ระยะของความขัดแย้ง และความคับข้องใจ
3. ระยะที่กลุ่มมีความสามัคคี
4. ระยะที่มีผลงานและยึดกลุ่มเป็นศูนย์กลาง

2.1.6 กิจกรรมที่ใช้ในกิจกรรมกลุ่ม

กิจกรรมที่นำมาใช้ในการทำกิจกรรมกลุ่มมีหลายวิธี ซึ่ง ทิศนา ขวมนน (2522 : 201 - 202) ได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับหลักทฤษฎีว่าสามารถใช้วิธีการต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. เกม (Game) เป็นวิธีการหนึ่งซึ่งนำมาใช้ในการสอนได้ดี โดยครูผู้สอนสร้างสถานการณ์สมมติขึ้น ให้ผู้เรียนลงเล่นด้วยตนเองภายใต้ข้อตกลงหรือกติกาบางอย่างตามที่กำหนดไว้ ซึ่งผู้เรียนจะต้องตัดสินใจทำอย่างใดอย่างหนึ่งอันจะมีผลออกมา

ในรูปของการพัฒนา วิธีการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์ความรู้สึกนึกคิดและพฤติกรรมต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ นอกจากนั้นยังช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานในการเรียนด้วย

2. บทบาทสมมติ (Role - Play) เป็นวิธีการอีกวิธีหนึ่งที่เริ่มได้รับความนิยมในการนำมาใช้ในการสอน วิธีการนี้ยังมีลักษณะเป็นสถานการณ์สมมติเช่นเดียวกับเกม แต่มีการกำหนดบทบาทของผู้เล่นในสถานการณ์ที่สมมติขึ้นมานั้นแล้วให้ผู้เรียนเข้าสวมบทบาทนั้น และแสดงออกตามธรรมชาติ โดยอาศัยบุคลิกภาพ ประสบการณ์ และความรู้สึกนึกคิดของตนเองเป็นหลัก ดังนั้นวิธีการนี้จึงมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสศึกษาวิเคราะห์ถึงความรู้สึก และพฤติกรรมของตนเองอย่างลึกซึ้ง และยังช่วยเสริมสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่น่าสนใจและน่าติดตามอีกด้วย

3. กรณีตัวอย่าง (Case) เป็นวิธีการสอนอีกวิธีหนึ่ง ซึ่งใช้กรณีหรือเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจริงนำมาดัดแปลงและใช้เป็นตัวอย่างในการให้ผู้เรียนได้ศึกษาวิเคราะห์ และอภิปรายกันเพื่อสร้างความเข้าใจ และฝึกค้นหาทางแก้ไขปัญหานั้น วิธีการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้รู้จักคิด และพิจารณาข้อมูลที่ตนได้รับอย่างถี่ถ้วนและการอภิปรายจะช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกันรวมทั้งนำเอากรณีต่าง ๆ ซึ่งคล้ายกับชีวิตจริงมาใช้ จะช่วยให้การเรียนรู้มีลักษณะใกล้เคียงกับความเป็นจริง ซึ่งมีส่วนทำให้การเรียนรู้มีความหมายสำหรับผู้เรียนมากยิ่งขึ้น

4. สถานการณ์จำลอง (Simulation) คือ การจำลองสถานการณ์จริงหรือสร้างสถานการณ์ให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง แล้วให้ผู้เรียนลงไปอยู่ในสถานการณ์นั้น และมีปฏิริยาโต้ตอบกัน วิธีการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทดลองพฤติกรรมต่าง ๆ ซึ่งในสถานการณ์จริง ผู้เรียนอาจจะไม่กล้าแสดงออกเพราะอาจเป็นการเสี่ยงต่อผลที่จะได้รับจนเกินไป

5. ละคร (Acting or Dramatization) คือ วิธีการที่ให้ผู้เรียนได้ทดลองแสดงบทบาทตามบทที่เขียนหรือกำหนดไว้ให้ โดยผู้แสดงจะต้องพยายามแสดงให้สมตามที่กำหนดไว้ โดยไม่นำเอาบุคลิกภาพและความรู้สึกนึกคิดของตนเองเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้อง อันจะมีส่วนทำให้เกิดผลเสียต่อการแสดงบทบาทนั้น ๆ วิธีการนี้จะเป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ในกรณีจะเข้าใจในความรู้สึก เหตุผลและพฤติกรรมของ

ผู้อื่น ซึ่งความเข้าใจนี้มีส่วนเสริมสร้างความเห็นอกเห็นใจกัน นอกจากนั้นการที่ผู้เรียนได้มี
โอกาสแสดงละครร่วมกันจะช่วยฝึกให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกชอบในการเรียนร่วมกัน และได้
ฝึกการทำงานร่วมกันด้วย

6. กลุ่มย่อย (Small Group) วิธีการใช้กลุ่มย่อยในการสอนนี้
เป็นวิธีการที่ใช้กันมานานแล้ว อาจจะเป็นเพราะเล็งเห็นแล้วว่าเป็นประโยชน์ในการเรียนของ
ผู้เรียน กลุ่มย่อยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทุกคนได้มีส่วนในการแสดงออก และช่วยให้ผู้เรียนได้ข้อมูล
เพิ่มเติมมากขึ้น

✓ 2.3 งานวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมกลุ่ม

2.3.1 งานวิจัยในประเทศ

มัทนา อังตระกูล (2524 : 44) ได้ทำกิจกรรมกลุ่มมาทดลอง
ใช้กับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 24 คน โดยแบ่งเป็นสองกลุ่ม เป็นกลุ่มควบคุม และ
กลุ่มทดลอง กลุ่มละ 12 คน กลุ่มทดลองได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมกลุ่ม ส่วนกลุ่มควบคุมได้เรียนรู้
ด้วยการสอนปกติ ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมกลุ่ม
มีคุณภาพแห่งตนแตกต่างจากนักเรียนในกลุ่มควบคุมที่ได้รับการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนปกติ
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งแสดงว่ากิจกรรมกลุ่มสามารถพัฒนามาตรฐานแห่งตนได้ และ
ลักขณา ธรรมไพโรจน์ (2524 : 85) ได้ทำวิธีการกลุ่มสัมพันธ์มาใช้ทดลอง เพื่อปรับพฤติกรรม
กล้าแสดงออก ได้ใช้ทดลองกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และปีที่ 5 จำนวน 40 คน
ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองโดยใช้วิธีการกลุ่มสัมพันธ์ มีพฤติกรรมกล้าแสดง
ออกสูงขึ้น นอกจากนี้ รัตนา รัตนประสพโชค (2524 : 41 - 42) ได้ทำการทดลองใช้
กิจกรรมกลุ่มพัฒนาการสื่อสารระหว่างบุคคล โดยศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า
กิจกรรมกลุ่มมีผลต่อการสื่อสารระหว่างบุคคลของนักเรียน และการสื่อสารระหว่างบุคคลของ
นักเรียนที่ฝึกกิจกรรมกลุ่ม ก่อนและหลังการฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นอกจากนี้ ลัดดาวรรณ ณ ระนอง (2525 : 52) ได้ทำการศึกษา
เรื่องผลการใช้กิจกรรมกลุ่มในการพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

จากการทดลองพบว่า กลุ่มที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมกลุ่ม นักเรียนมีพัฒนาการทางด้านความ
มีวินัยในตนเองสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งผลการทดลองนี้สอดคล้องกับ
ผลการทดลองของ เมตตา จินดารัตน์ (2525 : 41) ได้ทำการศึกษาผลของการใช้
กิจกรรมกลุ่ม เพื่อพัฒนาความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 1 ผลการทดลองพบว่า ความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนในกลุ่ม
ทดลองหลังการใช้ฝึกด้วยกิจกรรมกลุ่มสูงขึ้น และ นิตยา เชียงทอง (2526 : 42)
ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาการยอมรับตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 1 ปรากฏว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมกลุ่มมีการยอมรับตนเอง
สูงกว่านักเรียนในกลุ่มที่ได้รับข้อเสนอแนะ

2.2.3 งานวิจัยในต่างประเทศ

เล็กซ์ (Lex. 1973 : 6093-A) ได้ทำการทดลองใช้วิธีการสอน
แบบกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์กับการสอนแบบเก่า ผลการทดลองพบว่า ไม่แตกต่างกัน แต่กลุ่ม
ทดลองมีความพอใจในประสบการณ์ที่ได้รับ

เทรปปา และ ไพรค์ (Treppa and Frike. 1973 : 466 -
468) ได้นำกิจกรรมกลุ่มไปทำการฝึกกับกลุ่มทดลอง จำนวน 11 คน และกลุ่มควบคุมไม่ได้รับ
การฝึกเลย จำนวน 11 คน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่ได้รับการฝึกด้วยกิจกรรมกลุ่มมีการ
เปลี่ยนแปลงความเข้าใจในตนเองไปในทางที่ดีขึ้น ในด้านความสามารถในการควบคุม
ตนเอง รู้คุณค่าของการมีชีวิตอยู่ การนับถือตนเอง การยอมรับตนเอง เข้าใจในความเป็น
มนุษย์ ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยที่ใช้กระบวนการกลุ่มของ เดอร์มิตท์
(Durschmidt. 1978 : 3953) ได้ทำการศึกษาผลของการใช้กระบวนการกลุ่ม
เพื่อพัฒนาความเข้าใจในตนเองของนักศึกษาในกลุ่มทดลอง จำนวน 38 คน โดยการทำ
ร่วมกลุ่มการสัมมนาที่เปิดโอกาสให้แต่ละบุคคลได้แสดงศักยภาพที่แท้จริงของตนเอง ส่วนกลุ่ม
ควบคุม จำนวน 63 คน ยังคงให้เรียนตามปกติ ผลการทดลองพบว่า เมื่อเปรียบเทียบ
ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแล้ว กลุ่มทดลองมีการยอมรับตนเองดีขึ้น ส่วนการเข้าใจ
ในตนเองของทั้งสองกลุ่มนั้น ไม่แตกต่างกัน

จากผลงานวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า กิจกรรมกลุ่มน่าจะช่วยพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนได้

3. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมตั้งใจเรียน

3.1 เอกสารเกี่ยวกับพฤติกรรมตั้งใจเรียน

3.1.1 ความหมายของพฤติกรรมตั้งใจเรียน

สำหรับความหมายของพฤติกรรมตั้งใจเรียนนั้น มีผู้ให้ความหมายต่าง ๆ กันดังนี้

ฮอลตัน (Holton. 1973 : 20 - 25) ได้กล่าวว่า ความตั้งใจเรียนคือ ความจดจ่อของจิตใจในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทำให้บุคคลมีสมาธิการเรียนรู้วิชาที่ตรงกับความสนใจของผู้เรียนจะทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าผู้ที่ไม่มีความตั้งใจเรียน

ลาฮาเดอร์น (Lahaderne. 1968 : 320 - 324) ได้กล่าวว่า พฤติกรรมตั้งใจเรียนหมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนมองหนังสือ มองครู หรือมองกระดาน อ่านบทเรียนและทำการบ้านตามคำสั่ง

มิลแมน และคนอื่น ๆ (2529 : 14 - 15 : อ้างอิงมาจาก Millman and others. 1970 : 147) กล่าวว่า พฤติกรรมตั้งใจเรียนหมายถึง พฤติกรรมที่แสดงการตั้งใจเรียน ได้แก่ มองครู มองอุปกรณ์ ทำงานตามที่ครูสั่ง ตอบคำถาม ชักถามครูเกี่ยวกับการเรียน และการร่วมกิจกรรมที่กำหนด

จากความหมายของพฤติกรรมตั้งใจเรียนดังกล่าวข้างต้น สรุปว่า พฤติกรรมตั้งใจเรียน หมายถึง ความสนใจ เอาใจใส่ มีจิตใจจดจ่อต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เกิดขึ้นในห้องเรียนพฤติกรรมดังกล่าว ได้แก่ สนใจบทเรียน สนใจครู มองกระดาน มองอุปกรณ์ ตอบและถามคำถามเกี่ยวกับการเรียน และร่วมกิจกรรมในการเรียน ทำงานตามที่ครูมอบหมาย

3.2 งานวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมตั้งใจเรียน

วันทนา กิ่งจางเจริญสุข (2526 : 3) ได้ศึกษาผลของการให้การเสริมแรงทางบวก โดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล ต่อการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาในชั้นเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมก่อนเรียนในชั้นเรียนจำนวน 40 คน พบว่า การให้การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร เพื่อลดพฤติกรรมไม่พึงปรารถนาในชั้นเรียน โดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และเป็นรายบุคคลให้ผลไม่แตกต่างกัน

ภรณี อินทรสร (2526 : 3) ได้ศึกษาพบว่า ผลของการใช้วิธีควบคุมตนเอง ปรับพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 24 คน เป็นกลุ่มทดลอง 12 คน และกลุ่มควบคุม 12 คน แบ่งโดยใช้วิธีการจับคู่ นักเรียนที่มีระดับพฤติกรรมตั้งใจเรียน ส่วนนักเรียนกลุ่มควบคุมเรียนหนังสือตามปกติ ระยะสุดท้ายการติดตามผลพบว่า วิธีควบคุมตนเองทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนเพิ่มขึ้น

วิบูลลักษณ์ ธรรมลักขณา (2526 : 108) ได้ศึกษาผลของการฝึกพัฒนาตนเองที่มีต่อการตั้งใจเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 40 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 20 คน กลุ่มควบคุม 20 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกอบรมวิธีพัฒนาตนเองมีความตั้งใจเรียนดีกว่าก่อนเข้ารับการฝึกอบรม และนักเรียนที่ได้รับการฝึกอบรมวิธีพัฒนาตนเองมีความตั้งใจเรียนดีกว่านักเรียนที่พัฒนาตนเองแบบเสรี

อรสา ไทยการุณวงศ์ (2528 : 3) ได้ศึกษาผลของการใช้ควบคุมสิ่งเร้าในการเพิ่มพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนยานนาวาเวศวิทยาคม กรุงเทพมหานคร จำนวน 10 คน สุ่มเป็นกลุ่มทดลอง 5 คน กลุ่มควบคุม 5 คน การทดลองแบ่งเป็น 3 ระยะ โดยใช้การทดลองแบบมีกลุ่มควบคุม ทดสอบก่อนการทดลอง หลังจากการทดลองและติดตามผล โดยระยะที่ 1 เป็นระยะเส้นฐานพฤติกรรม ระยะที่ 2 เป็นระยะที่กลุ่มทดลองใช้กระบวนการควบคุมสิ่งเร้า หรือหลังจากที่ได้รับการฝึก ระยะสุดท้ายเป็นระยะติดตามผล การทดลองทำในชั่วโมงคณิตศาสตร์ สัปดาห์ละ 4 ครั้ง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ใช้การควบคุมสิ่งเร้าสามารถเพิ่มพฤติกรรมตั้งใจเรียนได้สูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เสมอใจ ชื่นจิต (2533 : 80) ได้ศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการเสริมแรงทางบวกเป็นกลุ่มและรายบุคคล กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนธรรมศาสตร์ศึกษาลัย จังหวัดสุพรรณบุรี ปีการศึกษา 2532 ที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนต่ำ จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มละ 8 คน ใช้แบบแผนการทดลองแบบสลับกลับ โดยกลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการเสริมแรง ทางบวกเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการเสริมแรงทางบวกเป็นรายบุคคล ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่ได้รับการเสริมแรงทางบวกเป็นกลุ่ม และรายบุคคลมีพฤติกรรมตั้งใจเรียน เพิ่มขึ้นกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศิริลักษณ์ รักษาทรัพย์ (2534 : 97) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการใช้ หลักฟรีแมคกับการเสริมแรงทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนรักษา ทรัพย์พิทยากร อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี ปีการศึกษา 2533 ที่มีความถี่ของ พฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ต่ำ จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่ม ทดลองที่ 2 กลุ่มละ 8 คน กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการใช้หลักฟรีแมค กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับ การเสริมแรงทางสังคม แบบแผนการทดลองเป็นแบบเปลี่ยนเกณฑ์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียน ที่ได้รับการเสริมแรงด้วยหลักฟรีแมค และนักเรียนที่ได้รับการเสริมแรงทางสังคม มีพฤติกรรม ตั้งใจเรียนเพิ่มสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนทั้งในประเทศ และ ต่างประเทศ สรุปได้ว่า พฤติกรรมตั้งใจเรียนเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ จะให้เกิดขึ้นใน ห้องเรียน ได้มีผู้วิจัยศึกษาหาแนวทางส่งเสริมเพื่อให้เด็กนักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจมากขึ้น ด้วยวิธีการต่าง ๆ ได้แก่ การฝึกพัฒนาตนเอง การใช้แรงเสริมทางบวก การควบคุมตนเอง การควบคุมสิ่งเร้า และการใช้หลักฟรีแมค สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนำหลักการและเทคนิค ของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม เพื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียน ของนักเรียน โรงเรียนวัดช่องลม สังกัดกรุงเทพมหานคร

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต

4.1 ความหมายของการสังเกต

ได้มีผู้ให้ความหมายของการสังเกตไว้ต่าง ๆ กันดังนี้

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2528 : 8 - 9) กล่าวว่า การสังเกตหมายถึง การเฝ้าดูอย่างมีจุดมุ่งหมาย ถ้าใช้ผู้ถูกสังเกตเป็นเกณฑ์ จะแบ่งออกเป็น 2 ประการ คือ การสังเกตแบบมีแบบแผน และการสังเกตอย่างไม่มีแบบแผน

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2530 : 35) ได้กล่าวว่า การสังเกตเป็น เครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาพฤติกรรมและตามหลักพฤติกรรม ลักษณะของพฤติกรรมที่จะ สังเกตจะต้องเป็นพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออก กระทำหรือตอบโต้ต่อสิ่งเร้าหรือสิ่งหนึ่ง ในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง และจะต้องเป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ นับได้ ได้ยินได้ และวัดได้

จากความหมายที่กล่าวข้างต้น สามารถสรุปความหมายและจุดมุ่งหมาย ของการสังเกตได้ว่า การสังเกตเป็นการเฝ้าดูอย่างมีจุดมุ่งหมายในสถานการณ์จริง ๆ ลักษณะของพฤติกรรมที่จะสังเกตจะต้องเป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตเห็นได้ นับได้ ได้ยินได้ และวัดได้ เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไป วิเคราะห์ว่าพฤติกรรมใดต้องการจะพัฒนา หรือเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด

4.2 จุดมุ่งหมายของการสังเกต

สำหรับจุดมุ่งหมายของการสังเกต ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2530 : 35) ได้กล่าวว่าเป็นการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษาแล้ว ควรจะนำข้อมูลที่รวบรวมไว้นั้น ไปวิเคราะห์ต่อไป เพื่อจะได้ทราบว่าพฤติกรรมที่ประสงค์จะ ปรับนั้นเปลี่ยนแปลงหรือไม่เปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด

นอกจากนี้ กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2527 : 32) ได้กล่าวถึงการสังเกต ที่ใช้ในการแนะแนว มีจุดมุ่งหมายดังนี้

1. เพื่อให้ได้ข้อมูลหรือข้อเท็จจริงด้วยตนเอง ข้อเท็จจริงเหล่านี้อาจได้เป็นครั้งแรกหรืออาจได้เพื่อเพิ่มเติมรายละเอียด ซึ่งเคยได้รับคำบอกเล่าจากผู้อื่น
2. เพื่อเข้าใจพฤติกรรมที่แสดงออกของผู้ถูกสังเกตว่ามีลักษณะปกติหรือไม่ เพื่อใช้ประกอบการแนะนำบุคคลให้เป็นบุคคลดี มีประสิทธิภาพในสังคมต่อไป
3. เพื่อค้นหาสาเหตุบางประการ ซึ่งอาจเป็นปัญหา แต่ไม่มีผู้ใดทราบ เพื่อนำมาใช้ในการหาหนทางรักษา และแนะนำต่อไป
4. เพื่อให้ผู้สังเกตเป็นผู้มีความรอบคอบ และไวต่อการมีปฏิกิริยาโต้ตอบต่อสิ่งแวดล้อม จนเป็นผู้ที่ปรับตัวได้ดี และรวดเร็วในแต่ละสถานการณ์

จากความหมายและจุดมุ่งหมายของการสังเกตดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่าการสังเกตเป็นการเฝ้าดูพฤติกรรมอย่างมีจุดมุ่งหมายในสถานการณ์จริง ๆ และลักษณะของพฤติกรรมนั้นจะต้องเป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตเห็นได้ นับได้ และวัดได้ เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ว่าพฤติกรรมใดควรพัฒนา หรือเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด

4.2 หลักในการสังเกตพฤติกรรม

ในการสังเกตพฤติกรรมนั้น ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2530 : 35 - 48) กล่าวว่า ในการสังเกตพฤติกรรม ผู้รับการทดลองจะต้องไม่รู้ตัวว่าถูกสังเกตโดยผู้สังเกต ต้องอยู่ในห้องสังเกตพฤติกรรมหรือนั่งอยู่หลังชั้นเรียน หรือนั่งในที่ที่เหมาะสมที่สุด และไม่ควรนั่งใกล้กับนักเรียนคนใดคนหนึ่งจนเกินไป อีกทั้งจะต้องไม่แสดงความสนใจนักเรียนคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษ ไม่ควรให้นักเรียนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรมด้วย สำหรับการบันทึกพฤติกรรมนั้นมีขั้นตอนดังนี้

1. กำหนดลักษณะพฤติกรรมที่พึงประสงค์ จะสังเกตและบันทึกให้ชัดเจน เพื่อจะได้สังเกตและบันทึกพฤติกรรมนั้น ๆ ได้อย่างถูกต้อง
2. เลือกแบบสังเกตพฤติกรรม โดยมุ่งให้สอดคล้องกับลักษณะของพฤติกรรมที่ต้องการศึกษา และจุดมุ่งหมายของการพัฒนาพฤติกรรมที่กำหนดไว้ ซึ่งอาจจะเลือกสังเกตพฤติกรรมแบบสุ่มเหตุการณ์ (Event Sampling) หรือสุ่มแบบสุ่มเวลา (Time Sampling)

2.1 การสังเกตพฤติกรรมแบบสุ่มเหตุการณ์ เป็นการเลือกสังเกตเฉพาะพฤติกรรมที่ต้องการศึกษาในช่วงเวลาหนึ่ง ๆ เท่านั้น โดยนับความถี่หรือจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษาที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่สังเกต

2.2 การสังเกตพฤติกรรมแบบสุ่มเวลา เป็นการสังเกต แบ่งเวลาออกเป็นช่วง ๆ แล้วนับเฉพาะจำนวนช่วงเวลาที่เกิดพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษา

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้การสังเกตพฤติกรรมแบบสุ่มเวลา ส่วนการหาค่าดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต คำนวณได้จากให้ผู้สังเกต 2 คนสังเกตพฤติกรรมพร้อม ๆ กัน แล้วนำผลการสังเกตมาเปรียบเทียบกัน เพื่อพิจารณาความสอดคล้องของผู้สังเกต 2 คน โดยนำจำนวนช่วงเวลาที่ผู้สังเกต 2 คน บันทึกตรงกันว่า นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียน และจำนวนเวลาที่ผู้สังเกตบันทึกไม่ตรงกันมาคำนวณตามสูตร

$$\text{สัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง} = \frac{\text{จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกตรงกัน}}{\text{จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกตรงกัน} + \text{จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกต่างกัน}}$$

ค่าสัมประสิทธิ์ของความสอดคล้องจะต้องไม่ต่ำกว่า .80 จึงจะเชื่อถือได้ แคมดิน

(สมรภรณ์ เอี่ยมสุภานิต. 2524 : 274 ; อ้างอิงมาจาก Kazdin. 1975)

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดช่องลม สังกัดกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2537 ที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนตามชั้นเรียน วิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต คือ มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอนน้อยกว่า 3 พฤติกรรม จาก 5 พฤติกรรม และในขณะที่ครูให้งานทำน้อยกว่า 2 พฤติกรรม จาก 4 พฤติกรรม รวมพฤติกรรมตั้งใจเรียนน้อยกว่า 5 พฤติกรรม จาก 9 พฤติกรรม จำนวน 39 คน จาก 3 ห้องเรียน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดช่องลม สังกัดกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2537 ที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนตามชั้นเรียนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต คือ มีพฤติกรรมตั้งใจเรียน ในขณะที่ครูสอนน้อยกว่า 3 พฤติกรรม จาก 5 พฤติกรรม และในขณะที่ครูให้งานทำน้อยกว่า 2 พฤติกรรม จาก 4 พฤติกรรม รวมมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนน้อยกว่า 5 พฤติกรรม จาก 9 พฤติกรรม จำนวน 16 คน จำนวน 2 ห้องเรียน ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร โดยมีขั้นตอนการสุ่มตัวอย่างดังนี้

1. ผู้วิจัยขอความร่วมมือจากครูประจำวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 ที่มีครูสอนคนเดียวกัน จำนวน 3 ห้อง จำนวน 102 คน จากนักเรียนทั้งหมด 240 คน จำนวน 7 ห้องเรียน ประเมินพฤติกรรม ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษา

ปีที่ 6/5 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/6 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/7 โดยใช้นแบบประเมินพฤติกรรม ตั้งใจเรียนในช่วงที่ครูวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตทำการสอน และให้งานทำ โดยผู้วิจัย ได้อธิบายความหมายของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในชั้นเรียน ให้ครูประจำวิชาสร้างเสริม ประสบการณ์ชีวิตทราบก่อนการประเมิน หลังจากสรุปประเมินแล้ว คัดเลือกนักเรียนที่มี พฤติกรรมตั้งใจเรียน ในขณะที่ครูสอนน้อยกว่า 3 พฤติกรรม จาก 5 พฤติกรรม และในขณะที่ ครูให้งานทำน้อยกว่า 2 พฤติกรรม จาก 4 พฤติกรรม รวมคัดเลือกนักเรียนที่มีพฤติกรรม ตั้งใจเรียนน้อยกว่า 5 พฤติกรรม จาก 9 พฤติกรรม จำนวน 39 คน จาก 3 ห้องเรียน คือ ห้องชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/5 จำนวน 11 คน ห้องชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/6 จำนวน 13 คน และห้องชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/7 จำนวน 15 คน

2. ผู้วิจัยไปสังเกตพฤติกรรมตั้งใจเรียนในชั้นเรียนของนักเรียนอีกครั้งหนึ่ง ในช่วงที่ครูผู้สอนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตทำการสอน และให้งานทำ ปรากฏว่า มีนักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนต่ำสุดสอดคล้องกับที่ครูประจำวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ ชีวิตประเมินไว้

3. สุ่มห้องเรียนอย่างง่ายมา 2 ห้องเรียน จาก 3 ห้องเรียนได้ห้องชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6/5 จำนวน 11 คน และห้องชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/6 จำนวน 13 คน แล้วสอบถามความ สัมคราใจนักเรียนในการเข้าร่วมการทดลองมีนักเรียนสมัครใจเข้าร่วมการทดลอง 23 คน คือ ห้องชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/5 จำนวน 11 คน และห้องชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/6 จำนวน 12 คน

4. ผู้วิจัยสุมนักเรียนอย่างง่ายมาแต่ละห้อง ได้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/5 จำนวน 8 คน และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/6 จำนวน 8 คน แล้วสุ่มห้องเรียนอย่างง่ายอีก ครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม ได้แก่ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/5 เป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/6 เป็นกลุ่มทดลองที่ 2

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบประเมินพฤติกรรมตั้งใจเรียน
2. แบบบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียน
3. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
4. โปรแกรมการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. แบบประเมินพฤติกรรมตั้งใจเรียน

1.1 ศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมตั้งใจเรียน

1.2 สัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดช่องลมเกี่ยวกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนตามที่พบในชั้นเรียน และผู้วิจัยไปสังเกตอีกครั้งหนึ่ง

1.3 นำข้อมูลที่ได้จากข้อ 1.1 และ 1.2 มาสร้างแบบประเมินพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนเพื่อคัดเลือกนักเรียนเข้ากลุ่มตัวอย่าง แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน ซึ่งได้แก่ อาจารย์พรณิศา วาณิชการ อาจารย์ไพศาล อันประเสริฐ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เมธิรินทร์ ภิญโญชน ตรวจสอบรายละเอียดของแบบประเมินพฤติกรรมให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วจึงนำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

1.4 นำแบบประเมินพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต เพื่อคัดเลือกนักเรียนเข้ากลุ่มตัวอย่าง ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปให้ครูผู้สอนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประเมินพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียน (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

2. แบบบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียน

2.1 ศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต การบันทึกการสังเกต และพฤติกรรมตั้งใจเรียน

2.2 ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมตั้งใจเรียนที่พบโดยทั่วไปของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยผู้วิจัยอยู่ตามสถานที่มองเห็นพฤติกรรม ตั้งใจเรียนของนักเรียน ได้ชัดเจน แล้วจดบันทึกพฤติกรรมที่สังเกตได้

2.3 นำข้อมูลที่ได้จากข้อ 2.1 และ 2.2 และคำตอบจากแบบประเมินพฤติกรรมตั้งใจเรียน เพื่อคัดเลือกนักเรียนเข้ากลุ่มตัวอย่าง โดยการประเมินของครูผู้สอนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ที่สอดคล้องกับการสังเกตของผู้วิจัย มาสร้างเป็นแบบบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนแล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิเพิ่มเติม จำนวน 3 คน ตรวจสอบรายละเอียดของแบบบันทึกพฤติกรรมว่าสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะหรือไม่

2.4 ผู้วิจัยปรับปรุงและแก้ไขแบบบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียน ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิแล้งนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดช่องลม จำนวน 8 คน ที่ไม่เข้ากลุ่มตัวอย่างแล้งนำไปปรับปรุงแก้ไข ก่อนนำไปใช้จริง

ลักษณะของแบบบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียน เป็นแบบบันทึกพฤติกรรมที่ได้จากการสังเกตตามช่วงเวลาที่เกิดขึ้นในช่วงวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ทั้งในขณะที่คุณสอน และขณะที่ครูให้ทำงาน โดยจะบันทึกพฤติกรรมคาบละ 10 ช่วง ๆ ละ 4 นาที และสังเกตนักเรียนคนละ 30 วินาที และพัก 1 นาที ในแต่ละช่วง การกำหนดแบบบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียน ถ้าพฤติกรรมเป้าหมายเกิดขึ้นในช่วงเวลานั้นให้บันทึกเพียง 1 ครั้ง โดยเขียนเลข 1 ลงในช่วงที่พฤติกรรมนั้นเกิดขึ้น ถ้าพฤติกรรมเป้าหมายไม่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้นให้เขียนเลข 0 ลงในช่วงเวลานั้น (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

3. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

3.1 ผู้วิจัยศึกษาทฤษฎีการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มจากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียน ตลอดจนประสบการณ์จากการเข้ากลุ่ม การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมาเป็นแนวทางในการสร้างโปรแกรม การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม เพื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียน

3.2 นำโปรแกรมที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดิม จำนวน 3 คน ตรวจสอบความเหมาะสม

3.3 นำโปรแกรมที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดช่องลม ที่ไม่เข้ากลุ่มตัวอย่าง จำนวน 8 คน เพื่อหาข้อบกพร่อง แล้งจึงนำมาแก้ไขปรับปรุงให้เหมาะสม เพื่อนำไปใช้ทดลองต่อไป

โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ผู้วิจัยทำการทดลองเป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 1 ชั่วโมง คือ วันจันทร์ และวันพุธ เวลา 15.40 น. ถึง 16.40 น. (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

4. โปรแกรมการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

4.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง มาเป็นแนวทางในการสร้างโปรแกรมกิจกรรมกลุ่มให้สอดคล้องกับการพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียน จำนวน 12 กิจกรรม

4.2 นำโปรแกรมที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดิมจำนวน 3 คน ตรวจสอบความเหมาะสม

4.3 นำโปรแกรมที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดช่องลม ที่มาใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 8 คน เพื่อหาข้อบกพร่อง แล้วนำมาแก้ไขปรับปรุงให้เหมาะสม เพื่อนำไปใช้ในการทดลองต่อไป

โปรแกรมการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ผู้วิจัยทำการทดลองเป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง คือวันอังคาร และวันพฤหัสบดี เวลา 15.40 น. ถึง 16.40 น. (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

การเตรียมการก่อนการทดลอง

1. เลือกผู้ช่วยวิจัย จำนวน 1 คน และครูผู้ร่วมการทดลอง 1 คน โดยมีหลักในการเลือกผู้ช่วยวิจัย และครูผู้ร่วมการทดลอง ดังนี้คือ ผู้ช่วยวิจัยเป็นครูที่มีความรู้ด้านการสังเกต คือ อาจารย์ภุชญา สติติเวโรจน์ และครูผู้ร่วมการทดลองเป็นครูผู้สอนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต คือ อาจารย์ไพฑูรย์ มีวีระสม และขณะนั้นกำลังสอนนักเรียนในวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ทั้ง 2 ห้องเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง เมื่อได้รับความร่วมมือจากผู้ช่วยวิจัยและครูผู้ร่วมการทดลองแล้ว จึงชี้แจงรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับการดำเนินการทดลอง
2. ผู้วิจัยอธิบายให้ผู้ช่วยวิจัย เข้าใจวิธีการสังเกต และบันทึกการสังเกต
3. ผู้วิจัยอธิบายให้ครูผู้ร่วมการทดลองทราบและเข้าใจวิธีการพัฒนาพฤติกรรม ด้วยวิธีการพัฒนาพฤติกรรมด้วยวิธีการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม และขอความร่วมมือให้เป็นครู สอนวิชา สร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ตามโปรแกรมที่กำหนดไว้

ขั้นตอนในการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม

1. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยศึกษาและทำความเข้าใจความมุ่งหมายของการวิจัยครั้งนี้
2. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยศึกษานิยามของพฤติกรรมตั้งใจเรียน และบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนให้เข้าใจตรงกัน เพื่อสามารถบันทึกการสังเกตได้อย่างถูกต้อง

3. การวิจัยครั้งนี้ใช้การสังเกตแบบสุ่มเวลาเวลา (Time Sampling) โดยสังเกตพฤติกรรมตั้งใจเรียนในวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนก่อนการทดลอง เป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์ ขณะดำเนินการทดลองเป็นระยะเวลา 6 สัปดาห์ และหลังการทดลองเป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์ ในการสังเกตแต่ละครั้งจะสังเกตพฤติกรรมตั้งใจเรียน ประมาณ 50 นาที แบ่งการสังเกตออกเป็น 10 ช่วง ช่วงละ 4 นาที โดยสังเกตคนละ 30 วินาที และพัก 1 นาที ในแต่ละช่วง

4. เขียนแผนผังที่นั่งนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อใช้ในการสังเกต

5. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเข้าไปสังเกตพฤติกรรมตั้งใจเรียน ในวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตโดยเข้าไปอยู่ในห้องเรียน และอยู่ในตำแหน่งที่มองเห็นนักเรียน และได้ยินเสียงชัดเจน โดยไม่รบกวนการเรียนการสอน หรือให้ความสนใจผู้เข้ารับการทดลอง คนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษ และไม่ให้นักเรียนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรม คือ นั่งที่โต๊ะของครูประจำชั้นอยู่ด้านข้างของห้องเรียน

ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต

ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ตลอดระยะก่อนการทดลอง ขณะทำการทดลอง และหลังการทดลองแล้วนำคะแนนการบันทึกการสังเกตพฤติกรรมตั้งใจเรียนตลอด 3 ระยะ มาหาดัชนีความเชื่อมั่นจากการสังเกต โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องระหว่างผู้วิจัย และผู้ช่วยวิจัย ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง ตั้งแต่

จำนวนช่วงเวลาที่ยืนที่ตรงกัน

สัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง = _____

จำนวนช่วงเวลาที่ยืนที่ตรงกัน + จำนวนช่วงเวลาที่ยืนที่ต่างกัน

แบบแผนการทดลอง

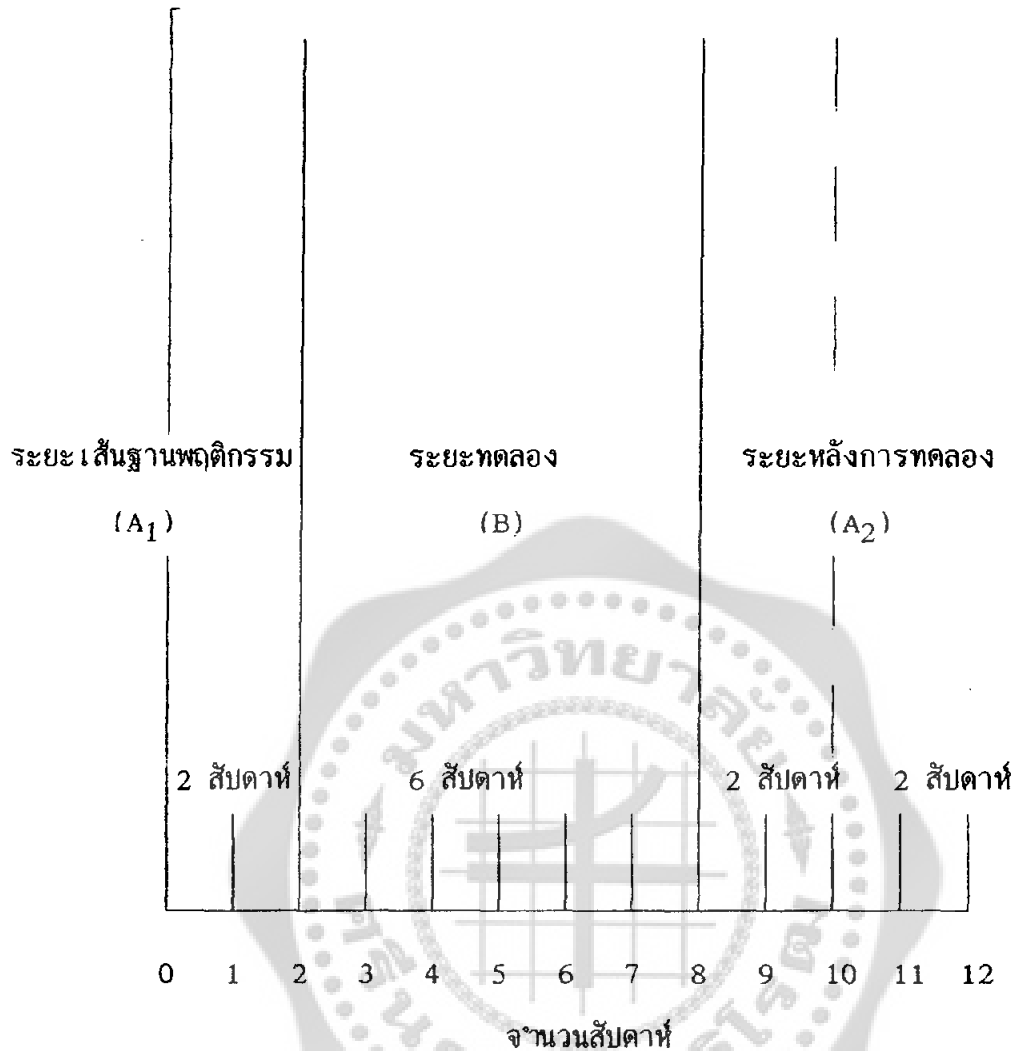
การทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองแบบ (ABA Reversal Design) (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2526 : 155 – 156) แบ่งการทดลองออกเป็น 3 ระยะ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของนักเรียน กลุ่มทดลอง และ กลุ่มควบคุม เป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 (A1) ระยะเส้นฐานพฤติกรรม หาเส้นฐานพฤติกรรมเป็นเวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 1 – 2) โดยใช้คะแนนดิบสำหรับเขียนกราฟ เพื่อดูความเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในชั้นเรียน ก่อนการทดลองและใช้คะแนนดิบของทุกคนเป็นการทดสอบก่อนการทดลอง

ระยะที่ 2 (B) ระยะทดลองใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มกับ กลุ่มทดลองที่ 1 และใช้โปรแกรมการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มกับกลุ่มทดลองที่ 2 เป็นเวลา 6 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 3 – 8) และ ใช้คะแนนดิบของแต่ละคนเขียนกราฟ เพื่อดูการพัฒนาการของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในชั้นเรียน ในระยะทดลองพัฒนาการ

ระยะที่ 3 (A2) ระยะหลังการทดลอง เป็นเวลา 4 สัปดาห์ (สัปดาห์ 9 – 12) แบ่งเป็น 2 ช่วง ช่วงหลังการทดลอง (จำนวน 2 สัปดาห์) และช่วง ติดตามผล (จำนวน 2 สัปดาห์) โดยใช้คะแนนดิบสำหรับเขียนกราฟ เพื่อดูการพัฒนาของพฤติกรรมตั้งใจเรียน หลังการทดลอง

พฤติกรรมตั้งใจเรียนในระยะต่าง ๆ ของการทดลอง

ภาพประกอบ 1 ภาพแสดงระยะต่าง ๆ ของการทดลอง

การดำเนินการทดลอง

การทดลองครั้งนี้เป็นการทดลองแบบ ABA Reversal Design โดยแบ่งการทดลองเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ระยะเส้นฐานพฤติกรรมตั้งใจเรียน ใช้เวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 1 - 2) ตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน 2537 ถึงวันที่ 11 พฤศจิกายน 2537 โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียน ในกลุ่มทดลองที่ 1 ในชั่วโมงเรียน วิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตทุกวันอังคาร และวันพฤหัสบดี เวลา 14.30 - 15.30 น.

และสังเกตและบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ในช่วงการเรียน วิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตทุกวันพุธ เวลา 14.30 - 15.30 น. และวันศุกร์ เวลา 13.30 - 14.30 น. ภายหลังการสังเกต ผู้วิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนของ นักเรียนมาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องกับผู้ช่วยวิจัย ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องจากการ สังเกตของกลุ่มทดลองที่ 1 เท่ากับ .90 และกลุ่มทดลองที่ 2 เท่ากับ .93 แล้วจดบันทึกพฤติกรรม ตั้งใจเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้โดยในระยะที่ 1 นี้ ยังไม่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และ การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มและคำแนะนำของนักเรียนแต่ละคนเขียนกราฟความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจ เรียนของนักเรียนก่อนการทดลอง แล้วเก็บไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง

ระยะที่ 2 ระยะทดลองใช้เวลา 6 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 3 - 8) โดยผู้วิจัยเป็น ผู้ทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ดังรายละเอียดต่อไปนี้ ตั้งแต่วันที่ 14 พฤศจิกายน 2537 ถึงวันที่ 23 ธันวาคม 2537

1. กลุ่มทดลองที่ 1 ให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ โดยให้คำปรึกษา 6 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 3 - 8) สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง คือ วันจันทร์ และวันพุธ เวลา 15.40 - 16.40 น. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยร่วมสังเกตและบันทึกพฤติกรรม ได้ค่าสัมประสิทธิ์ ความสอดคล้องจากการสังเกตเท่ากับ .95 สังเกตสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที ในวันอังคาร เวลา 14.30 - 15.30 น. และวันพฤหัสบดี เวลา 13.30 - 14.30 น.

2. กลุ่มทดลองที่ 2 เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ โดยให้เข้าร่วม กิจกรรมกลุ่ม 6 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 3 - 8) สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง คือวันอังคาร และวันพฤหัสบดี เวลา 15.40 - 16.40 น. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยร่วมสังเกตและบันทึกพฤติกรรม ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องจากการสังเกตเท่ากับ .94 สังเกต สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที ในวันพุธ เวลา 14.30 - 15.30 น. และวันศุกร์ เวลา 13.30 - 14.30 น.

ระยะที่ 3 ระยะหลังการทดลอง ใช้เวลา 4 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 9 - 12) ตั้งแต่วันที่ 26 ธันวาคม 2537 ถึงวันที่ 19 มกราคม 2538 เป็นระยะติดตามผล ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย สังเกตและบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียน ในช่วงเรียนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ของกลุ่ม ทดลองที่ 1 ในวันอังคารเวลา 14.30 - 15.30 น. และวันพฤหัสบดีเวลา 13.30 - 14.30 น. ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง จากการสังเกตเท่ากับ .97 สำหรับกลุ่มทดลองที่ 2 สังเกต

และบันทึก ในวันพุธ เวลา 14.30 – 15.30 น. และวันศุกร์ เวลา 13.30 – 14.30 น. ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องจากการสังเกตเท่ากับ .96 ในระยะที่ 3 นี้ ไม่ได้ใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และโปรแกรมการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม แล้วใช้คะแนนของแต่ละคนสำหรับเขียนกราฟความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนภายหลังการทดลอง แล้วเก็บไว้เป็นคะแนนหลังการทดลอง

การจัดกระทำกับข้อมูล

1. นำคะแนนที่ได้จากการสังเกต ก่อนและหลังการทดลองมาวิเคราะห์ข้อมูล
2. นำคะแนนที่ได้จากการสังเกต ระยะเส้นฐานระยะทดลอง และระยะหลังการทดลองมาเขียนกราฟ เพื่อแสดงพัฒนาการของพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม

การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากได้คะแนนจากการสังเกตแล้วนำมาวิเคราะห์ ดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียน ก่อนและหลังการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียน ก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
3. เปรียบเทียบผลต่างระหว่างพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน
 - 1.1 ค่ามัธยฐาน (Median)
 - 1.2 ส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ (Quartile Deviation)

2. สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน

2.1 เปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนภายในกลุ่มก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon Match Pairs Signed - Ranks Test) (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533 : 91 - 97)

2.2 เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียน ก่อนและหลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยใช้ การทดสอบของแมน-วิตนีย์ (The Mann - Whitney U Test) (นิภา ศรีไพโรจน์. 2533 : 120 - 128)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้แทนความหมาย ดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
Mdn	แทน	มัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียน
Mdn _{diff}	แทน	มัธยฐานความแตกต่างของพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียน
Q.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียน
Q.D. _{diff}	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ ความแตกต่างของพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียน
U	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาการทดสอบของ แมน - วิทนี (The Mann - Whitney U Test)
T	แทน	ผลรวมของค่า R ที่มีจำนวนน้อยกว่า ซึ่งได้พิจารณาในการทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon Match Pairs Signed - Ranks Test)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
3. เปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
4. แสดงการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ด้วยกราฟ

ผลการวิเคราะห์ได้นำเสนอไว้ในตาราง 1 - 3 ดังนี้

ตาราง 1 เปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ของกลุ่มทดลองที่ 1

กลุ่มทดลองที่ 1	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนทดลอง	8	56.5	1.75	0**
หลังทดลอง	8	114.5	2.5	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 1 ปรากฏว่านักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนมากขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มสามารถพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนให้มากขึ้นได้ (ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 6 ในภาคผนวก)

ตาราง 2 เปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
ของกลุ่มทดลองที่ 2

กลุ่มทดลองที่ 2	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนทดลอง	8	54.5	4.25	0**
หลังทดลอง	8	112	1.75	

** นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 ปรากฏว่านักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนมากขึ้น หลังจากได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มสามารถพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนให้มากขึ้นได้ (ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 7 ในภาคผนวก)

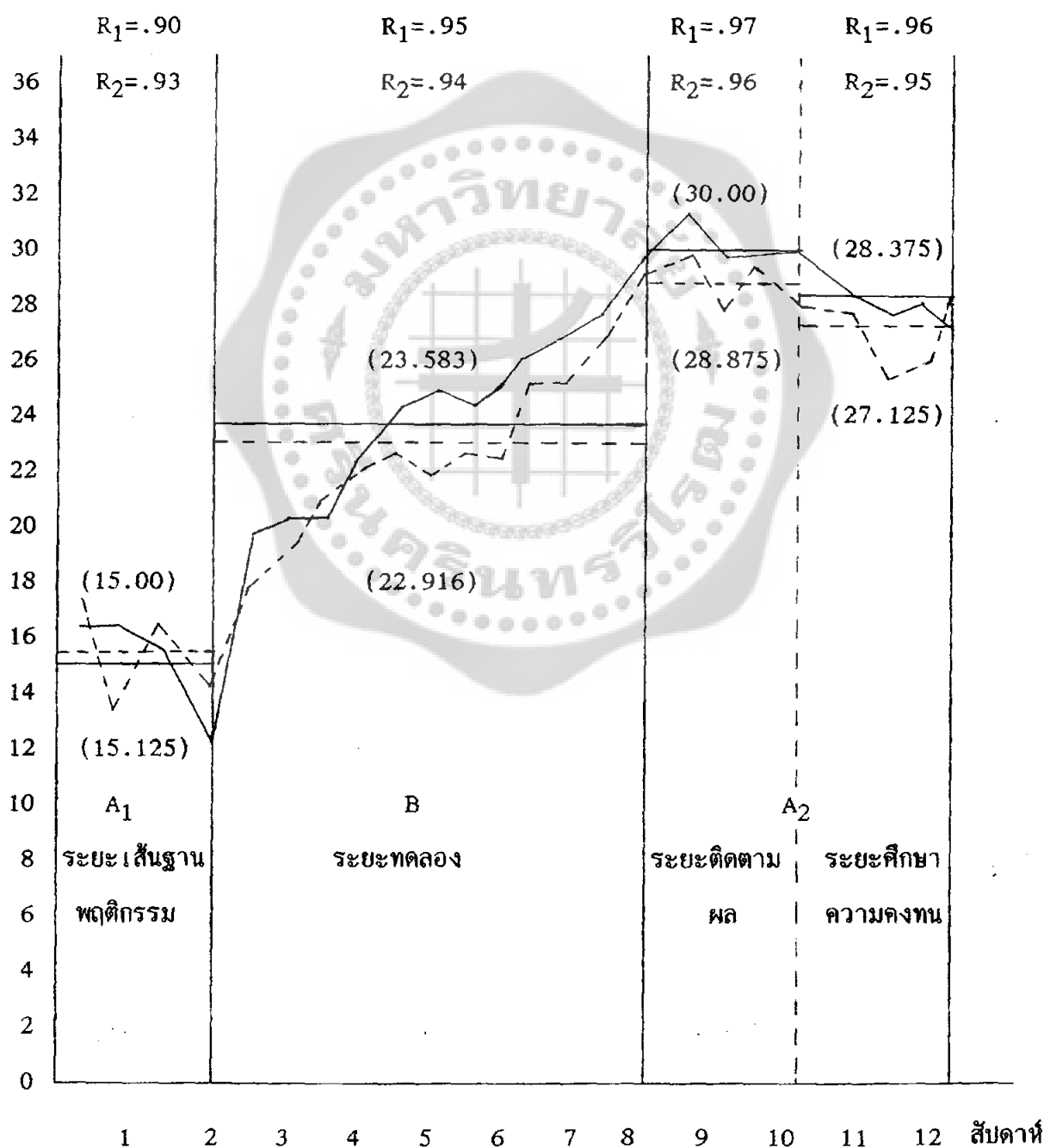
ตาราง 3 เปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

กลุ่มทดลอง	N	Mdn _{diff}	Q.D. _{diff}	U
กลุ่มทดลองที่ 1	8	57.5	10.0	18.0
กลุ่มทดลองที่ 2	8	61.5	11.0	

จากตาราง 3 บ่งชี้ว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และนักเรียนที่ได้รับการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มสามารถพัฒนาพฤติกรรมการเรียนได้ไม่แตกต่างกัน (ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 8 ในภาคผนวก)

4. แสดงการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 โดยการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

ผลการทดลอง พบว่า ความถี่เฉลี่ยของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียน กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ คือ ระยะที่ 1 ระยะเส้นฐานพฤติกรรม ระยะที่ 2 ระยะทดลอง ระยะที่ 3 ระยะหลังการทดลอง ปรากฏผลดังแสดงในภาพประกอบ 2

- พฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ 1 ในแต่ละสัปดาห์
และในแต่ละช่วง
- _____ พฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มที่ 2 ในแต่ละสัปดาห์
และในแต่ละช่วง
- R₁ ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยกลุ่มทดลองที่ 1
และกลุ่มทดลองที่ 2
- R₂ ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยในกลุ่มทดลองที่ 2

ภาพประกอบ 2 ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และ
กลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

จากภาพประกอบ 2 จะเห็นว่าพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียน
ในกลุ่มทดลองที่ 1 ซึ่งได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ในระยะเส้นฐานและระยะทดลอง
สูงขึ้นจาก 15.125 เป็น 22.916 และเมื่อพิจารณาพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน ในระยะ
ติดตามผลเพิ่มเป็น 28.875 และในระยะติดตามความคงทนลดเป็น 27.125 แสดงว่าการ
ให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มทำให้พฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 สูงขึ้น
ซึ่งสอดคล้องกับผลในตาราง 2

สำหรับกลุ่มทดลองที่ 2 ซึ่งการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม พฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน
ในระยะเส้นฐานและในระยะทดลองสูงขึ้นจาก 15.00 เป็น 23.583 และเมื่อพิจารณาพฤติกรรม
ตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียน ในระยะติดตามผลเพิ่มขึ้นเป็น 30.00 และลดลงเป็น 28.375
ในระยะติดตามความคงทน

เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2
ปรากฏว่าในระยะเส้นฐานทั้ง 2 กลุ่ม มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนใกล้เคียงกัน เมื่อถึง
ระยะทดลองพฤติกรรมตั้งใจเรียน

ในห้องเรียนของกลุ่มทดลองที่ 2 สูงกว่ากลุ่มทดลองที่ 1 เมื่อถึงระยะติดตามผลพฤติกรรมตั้งใจ
เรียนในห้องเรียนเพิ่มขึ้นทั้ง 2 กลุ่ม และในระยะติดตามความคงทนปรากฏว่าพฤติกรรมตั้งใจ
เรียนในห้องเรียนของนักเรียน ทั้ง 2 กลุ่ม ต่ำลง อย่างไรก็ตามพฤติกรรมตั้งใจเรียนใน
ห้องเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มทดลองที่ 1 สูงมากขึ้น ใกล้เคียงกันในทุก
ระยะการทดลอง

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนมากขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
2. นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนมากขึ้นหลังจากได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนแตกต่างกัน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดช่องลม สังกัดกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2537 ที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด คือ มีพฤติกรรมตั้งใจเรียน ในขณะที่ครูสอนน้อยกว่า 3 พฤติกรรม จาก 5 พฤติกรรม และในขณะที่ครูให้งานทำน้อยกว่า 2 พฤติกรรมจาก 4 พฤติกรรม รวมมีพฤติกรรมตั้งใจเรียน น้อยกว่า 5 พฤติกรรม จาก 9 พฤติกรรม จำนวน 39 คน จาก 3 ห้องเรียน

2. กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดช่องลม สังกัด กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2537 ที่มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด คือ มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอนน้อยกว่า 3 พฤติกรรม จาก 5 พฤติกรรม และในขณะที่ครูให้งานทำน้อยกว่า 2 พฤติกรรม จาก 4 พฤติกรรม รวมมีพฤติกรรมตั้งใจเรียน น้อยกว่า 5 พฤติกรรม จาก 9 พฤติกรรม จำนวน 16 คน ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร และสุ่มห้องเรียนอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้

1. แบบประเมินพฤติกรรมตั้งใจเรียน
2. แบบบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียน
3. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
4. โปรแกรมการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

การดำเนินการทดลอง

1. ระยะก่อนทดลอง

1.1 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยฝึกสังเกต และบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน ทั้ง 2 กลุ่ม เพื่อหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกต และได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องเท่ากับ .91

1.2 ผู้วิจัยฝึกให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และการเข้าร่วมกิจกรรมแก่นักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างกลุ่มละ 8 คน ตรวจสอบแก้ไขให้เหมาะสมเพื่อนำไปใช้กับกลุ่มทดลอง

2. ระยะดำเนินการทดลอง

การทดลองครั้งนี้เป็นการทดลองแบบ ABA Reversal Design โดยแบ่งการทดลองเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ระยะเส้นฐานพฤติกรรมตั้งใจเรียน ระยะเวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 1 - 2) ตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน 2537 ถึงวันที่ 11 พฤศจิกายน 2537 โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียน ในกลุ่มทดลองที่ 1 ในช่วงมืองเรียนวิชา สร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตทุกวันอังคาร และวันพฤหัสบดี เวลา 14.30 - 15.30 น. และสังเกต และบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ในช่วงมืองการเรียนวิชา สร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตทุกวันพุธ เวลา 14.30 - 15.30 น. และวันศุกร์ เวลา 13.30 - 14.30 น. ภายหลังการสังเกต ผู้วิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนมาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องกับผู้ช่วยวิจัยได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องจากการสังเกตของกลุ่มทดลองที่ 1 เท่ากับ .90 และกลุ่มทดลองที่ 2 เท่ากับ .93 แล้วจดบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนแต่ละคนไว้ในระยะที่ 1 นี้ ยังไม่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม และนำคะแนนของนักเรียนแต่ละคนเขียนกราฟความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนก่อนการทดลอง แล้วเก็บไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง

ระยะที่ 2 ระยะทดลองระยะเวลา 6 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 3 - 8) ตั้งแต่วันที่ 14 พฤศจิกายน 2537 ถึงวันที่ 23 ธันวาคม 2537

1. กลุ่มทดลองที่ 1 ให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ โดยให้คำปรึกษา 6 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 3 - 8) สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1 - 1 1/2 ชั่วโมง คือ วันจันทร์ และวันพุธ เวลา 15.40 - 16.40 น. หรือเวลา 15.40 - 17.10 น. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยร่วมสังเกตและบันทึกพฤติกรรม ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องจากการสังเกตเท่ากับ .95 สังเกตสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที ในวันอังคาร เวลา 14.30 - 15.30 น. และวันพฤหัสบดี เวลา 13.30 - 14.30 น.

2. กลุ่มทดลองที่ 2 เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ โดยให้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม 6 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 3 - 8) สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง คือ วันอังคาร และวันพฤหัสบดี เวลา 15.40 - 16.40 น. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยร่วมสังเกต และบันทึกพฤติกรรมได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องจากการสังเกตเท่ากับ .94 สังเกตสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที ในวันพุธ เวลา 14.30 - 15.30 น. และวันศุกร์ เวลา 13.30 - 14.30 น.

ระยะที่ 3 ระยะหลังการทดลอง ระยะเวลา 4 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 9 - 12) ตั้งแต่วันที่ 25 ธันวาคม 2537 ถึงวันที่ 19 มกราคม 2538 เป็นระยะติดตามผล ผู้วิจัยและ

ผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียน ในชั่วโมงเรียนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของกลุ่มทดลองที่ 1 ในวันอังคารเวลา 14.30 - 15.30 น. และวันพฤหัสบดีเวลา 13.30 - 14.30 น. ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องจากการสังเกตเท่ากับ .97 สำหรับกลุ่มทดลองที่ 2 สังเกต และบันทึก ในวันพุธ เวลา 14.30 - 15.30 น. และวันศุกร์ที่ เวลา 13.30 - 14.30 น. ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องจากการสังเกตเท่ากับ .96 ในระยะที่ 3 นี้ ไม่ได้ใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และโปรแกรมการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม แล้วใช้คะแนนของแต่ละคนสำหรับเขียนกราฟความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียน ภายหลังการทดลอง แล้วเก็บไว้เป็นคะแนนหลังการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม โดยการใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon Match Pairs Signed-Rank Test)
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยการใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon Match Pairs Signed-Rank Test)
3. เปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยใช้การทดสอบของ แมน - วิทนี (The Mann - Whitney U Test)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนมากขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนมากขึ้นหลังจากได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม พฤติกรรมตั้งใจเรียนไม่แตกต่างกัน

การอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ที่มีต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดช่องลม สังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่า

1. นักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนมากขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อที่ 1 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม เป็นวิธีการหนึ่งที่จะพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้ ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ดารณี วงษ์อ่อนน้อย (2525 : 83) ที่ได้ศึกษาผลของการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยวิธีการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มกับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสายน้ำผึ้ง ปีการศึกษา 2524 ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าก่อนได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับ สุภาพร จันทศิริโยธิน (2526 : 127) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางกะปิ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมีวินัยในตนเองสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มสามารถพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนสูงขึ้นกว่าเดิม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม เป็นการให้ความช่วยเหลือบุคคลให้มีการยอมรับปัญหาของตนเอง และพยายามแก้ไขปัญหานั้น ยังเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนได้ดำเนินการต่าง ๆ เพื่อตนเองและยอมรับตนเอง สนับสนุนให้มีการตัดสินใจ การวางแผนและแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เหมาะสม ดังที่ พรณี ภูทัย (2521 : 11) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มช่วยให้นักเรียนสามารถสำรวจตนเอง เข้าใจความรู้สึกความคิดของตนเอง และเกิดการยอมรับในการแก้ปัญหา สามารถพัฒนาตนเองได้

2. นักเรียนที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม มีพฤติกรรมตั้งใจเรียนสูงขึ้นหลังจากได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อที่ 2 แสดงให้เห็นว่า การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มเป็นวิธีการหนึ่งที่จะพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้ ซึ่งผลการทดลองนี้สอดคล้องกับผลการทดลองของ เมตตา จินดารัตน์ (2525 : 41) ได้ทำการศึกษาผลของการใช้กิจกรรมกลุ่ม เพื่อพัฒนาความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการทดลองพบว่า ความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนในกลุ่มทดลองหลังการใช้ฝึกด้วยกิจกรรมกลุ่มสูงขึ้น และนิตยา เขียวทอง (2526 : 42) ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาการยอมรับตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปรากฏว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกโดยกิจกรรมกลุ่มมีการยอมรับตนเองสูงกว่านักเรียนในกลุ่มที่ได้รับข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มสามารถพัฒนาพฤติกรรม ตั้งใจเรียนของนักเรียนสูงขึ้นกว่าเดิมได้ ทั้งนี้ เพราะการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มเป็นกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ จะช่วยให้สมาชิกในกลุ่มมีการพัฒนาทัศนคติ ค่านิยม พฤติกรรมและ เป็นกิจกรรมที่นำไปสู่การปฏิบัติจริง ผู้การวิเคราะห์ทำให้ผู้เรียนรู้จักตนเอง และผู้อื่นมากขึ้น เยาวพา เดชะคุปต์ (2522 : 229) กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่มสามารถทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างเป็นสมาชิกของกลุ่มได้ลงมือปฏิบัติ ได้แสดงความคิดเห็น สามารถนำความรู้ไปใช้ในการพัฒนาชีวิตประจำวันได้

3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและนักเรียน ที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม มีพฤติกรรมตั้งใจเรียน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ข้อที่ 3 ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่านักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นนักเรียนที่อย่างเข้าสู่วัยรุ่น ต้องการ การยอมรับจากเพื่อน การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ต่างก็เป็นวิธีการเข้ากลุ่มของนักเรียนเพื่อให้เพื่อนในกลุ่มยอมรับการเปิดโอกาสให้กลุ่มได้ศึกษาถึงพฤติกรรมที่เป็นปัญหา นักเรียนจะเกิดการเรียนรู้จากกลุ่มได้ นักเรียนได้รับประสบการณ์จากกลุ่ม อันจะช่วยหาพฤติกรรมของนักเรียนภายในกลุ่มเป็นไปในแนวทางที่สังคมยอมรับ รู้จักการปรับตัวอย่างมีเหตุผล มีเจตนาที่ดีต่อตนเองและผู้อื่น ซึ่งสอดคล้องกับ ทองเรียน อมรรักษ์กุล (2520 : 4 - 5) กล่าวว่า เรื่องของกลุ่มนั้นสามารถนำเอาพลังของกลุ่มไปเป็นเครื่องมือในการศึกษาพัฒนาบุคคลได้

จากการสังเกตพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนหลังจากให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม แล้วนักเรียนมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนมากขึ้น เป็นที่ยอมรับจากเพื่อนในกลุ่ม โดยมีผู้วิจัยเป็นผู้คอยชี้แนะเพิ่มเติม ทำให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มสามารถพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนได้ไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็น การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม สามารถพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนได้มากขึ้น ไม่แตกต่างกัน จึงควรเลือกใช้ตามความเหมาะสมกับเนื้อหาและเวลา

1.2 ควรมีการฝึกอบรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม แก่ครูแนะแนว และผู้เกี่ยวข้องกับนักเรียน หรือเยาวชนให้เข้าไปใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียน ของนักเรียน

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาวิจัย

2.1 ควรนำการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม และการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มไปทดลอง ใช้นักเรียนระดับชั้นอื่น ๆ ที่มีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน เช่น ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 เป็นต้น

2.2 ควรมีการติดตามผลในระยะยาว เช่น 3 เดือน 6 เดือน เป็นต้น เพื่อศึกษาว่านักเรียนยังมีพฤติกรรมตั้งใจเรียนอยู่หรือไม่ หลังสิ้นสุดการทดลองแล้วเป็นระยะเวลาหนึ่ง

2.3 ควรทดลองใช้วิธีการอื่น เพื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียน เช่น บทบาทสมมติ เทคนิคแม่แบบ การใช้สถานการณ์จำลอง เป็นต้น

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์กวีศรีเดชา, 2528.
- คมเพชร จัตรศุกุล. กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาแนะแนว
และจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2521.
- คมเพชร จัตรศุกุล. การแนะแนวเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2521.
- จารุลักษณ์ พินพรหมราช. ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาพฤติกรรมการเรียน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปทุมคงคา กรุงเทพมหานคร.
ปริญญาณพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2529 : 115 หน้า. อัดสำเนา.
- จาเนียร ช่างโชติ. และคนอื่น ๆ ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มบุคคล. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2521.
- จินตนา เพียรพิจิตร. การพัฒนาโมโนภาพแห่งตนโดยการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม.
ปริญญาณพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2524. อัดสำเนา.
- เจียรนัย ทรงชัยกุล. เอกสารการสอนชุดวิชาจิตวิทยาพื้นฐานเพื่อการแนะแนว หน่วยที่
9 - 15. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2533.
- คารณี วงษ์อยู่น้อย. การพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยวิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม.
ปริญญาณพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2525. อัดสำเนา.
- ทองเรียน อมรัชกุล. กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พิษณุโลก, 2520.

- นิตยา เขียวทอง. ผลการทดลองใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาการยอมรับตนเองของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทพมงคลรังษี จังหวัดกาญจนบุรี. ปรินิพนธ์
กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526.
อัสสาเนา.
- นิพนธ์ ศศิธร. "การปฏิรูปการศึกษาไทย : การศึกษาเพื่อพัฒนามนุษย์," มนุษยศาสตร์
ปริทรรศน์ 4 - 7 : มกราคม, 2523. อัสสาเนา.
- นิภา วิจิตรศิริ. ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อความรับผิดชอบของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 1 โรงเรียนหนองแค "สริกิจพิทยา" จังหวัดสระบุรี ปรินิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525. อัสสาเนา.
- นิภา ศรีไพโรจน์. สถิติอนุพาราเมตริก. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2533.
- บุญโชติ แก้วแสนสุข. ผลการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับ
เพศชายของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดราชพิช. ปรินิพนธ์
กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532.
อัสสาเนา.
- พ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. การแนะแนวและการให้คำปรึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา.
กรุงเทพฯ : โครงการส่งเสริมการแต่งตำราทบวงมหาวิทยาลัย, 2529.
- พ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนว
และจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2534.
- พรพิมล เพ็ญอยู่. ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาการสื่อสารระหว่างบุคคล.
ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2527. อัสสาเนา.
- พรณี ชูทัย. เอกสารประกอบการสอนวิชาการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชา
การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2521.
- พัชรี วรกวิน. จิตวิทยาสังคม. นนทบุรี : โรงพิมพ์สถานสงเคราะห์ ปากเกร็ด, 2522.

เพชรสุดา เพชรใส. การทดลองให้คำปรึกษาแบบกลุ่มในการปรับพฤติกรรมก้าวร้าว
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525. อัดสำเนา.

ภรณ์ อินทสร. ผลการใช้วิธีควบคุมตนเองปรับพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2526. อัดสำเนา.

ภัทรกานต์ ผ่านบุญเกิด. การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อปรับพฤติกรรมหนีเรียนของ
นักเรียนโรงเรียนเซนต์จอห์นอาชีวศึกษา. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพ :

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.

มัทนา อังตระกูล. การใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนามโนภาพแห่งตนเองของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนหนองเสือวิทยา จังหวัดขอนแก่น. ปรินิพนธ์
กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524.
อัดสำเนา.

มานิดา ทองทวี. การเปรียบเทียบผลการใช้คำปรึกษาแบบกลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อ
ความเชื่อมั่นในตนเอง. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526. อัดสำเนา.

มาลินี อยู่โพธิ์. การทดลองการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการพัฒนาการปรับตัวทาง
สังคมด้านสัมพันธภาพกับเพื่อน. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525. อัดสำเนา.

เมตตา จินดารักษ์. ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มในการพัฒนาความสามารถในการปรับตัว
ทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี. ปรินิพนธ์
กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525.
อัดสำเนา.

เยาวพา เดชะคุปต์. ทฤษฎีกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์สำหรับการสอนในระดับประถมศึกษา.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517. อัดสำเนา.

เขาวภา กันทรวิชัยกุล. ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปารมภ์วิทยาคม จังหวัดอ่างทอง. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.

รัตนา รัตนประสพโชค. การพัฒนาการสื่อสารระหว่างบุคคลด้วยกิจกรรมกลุ่ม. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524. อัดสำเนา.

ราตรี พัฒนรังสรรค์. จิตวิทยาแนะแนว. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครูจันทรเกษม, 2522.

ลักขณา ธรรมไพโรจน์. การปรับพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกด้วยวิธีการกลุ่มสัมพันธ์. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525. อัดสำเนา.

ลัดดาวรรณ ณ ระนอง. การทดลองใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาความมีวินัยในตนเอง. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525. อัดสำเนา.

วราภรณ์ ลิ้มสุวัฒน์. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการปรับตัวด้านสังคมของกลุ่มนักเรียนที่ถูกเพื่อนชิงชังซึ่งได้รับการฝึกการรับรู้กับกลุ่มที่ไม่ได้รับการฝึก. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522. อัดสำเนา.

วัชร ทรัพย์มี. "การให้คำปรึกษาหรือเป็นกลุ่มแก้วุ่น," วารสารแนะแนว. 8(36) : 38 - 43 ; ธันวาคม 2517 - มกราคม 2518.

วัชร ทรัพย์มี. ทฤษฎีและกระบวนการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

วัชร ฐะวศา. "การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม," จิตวิทยาแนะแนวและให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : หน่วยงานนิเทศก์ กรมฝึกหัดครู, 2523.

วันทนา กิ่งจุงเจริญสุข. ผลการให้การเสริมแรงทางบวกโดยการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่ม และรายบุคคลต่อการลดพฤติกรรมไม่พึงปรารถนาในชั้นเรียนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526. อัดสำเนา.

วิญญู พูลศรี. เทคนิคจิตวิทยาการให้คำปรึกษา. เชียงใหม่ : ภาควิชาจิตวิทยา การแนะแนว วิทยาลัยครูเชียงใหม่, 2531.

วิบูลลักษณ์ ธรรมลักขณา. ผลการฝึกวิวัฒนาการตนเองที่มีต่อความตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมสาธิตประสาธมิตร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสาธมิตร, 2526. อัดสำเนา.

วิศุสนี แทนประเสริฐสุข. ผลของการใช้ตัวแบบภาพยนตร์ต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้อง เรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สถานแรกรับเด็กหญิงพญาไท. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529. อัดสำเนา.

ศิริลักษณ์ รักษาทรัพย์. การเปรียบเทียบผลของการใช้หลักปรียัมกับการเสริมแรง ทางสังคมที่มีต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 โรงเรียนรักษทรัพย์พิทยากร อำเภอบึงนาราง จ.พิจิตร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสาธมิตร, 2534. อัดสำเนา.

สมพร สุกส์นีย์. การศึกษาผลของการใช้แรงเสริมทางสังคมต่อพฤติกรรมเจียมขริ้ม ผิดปรกติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ศ.ศม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2533. อัดสำเนา.

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. การปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524. อัดสำเนา.

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. "แนวทางแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน," คุรุปริทัศน์. 8 : 26 - 32 ; กรกฎาคม 2526.

สุภาพร จันทรศิริ. ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาความมีวินัยในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางกะปิ. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสาธมิตร, 2526. อัดสำเนา.

- เสมอใจ ชื่นจิต. การเปรียบเทียบพฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนธรรมโชติศึกษาลัย โดยการเสริมแรงทางบวกเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.
- อรสา ไทการวงษ์. ผลของการใช้การควบคุมสิ่งเร้าในการเพิ่มพฤติกรรมตั้งใจเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528. อัดสำเนา.
- อาภา จันทรสกุล. ทฤษฎีและวิธีการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษา และการแนะแนว มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2535.
- Barnes, Leona Walters. "The Effects of Group Counseling on the Self - Concept and Achievement of Primary Grade Mexican American Pupils," Dissertation Abstracts International. 38 : 5920 - A ; April, 1977.
- Bennett, Margaret E. Guidance and Counseling in Group. 2nd ed., New York : McGraw - Hill Book Company, Inc., 1963.
- Durschmidt, Barbavaj. "Self - Actualization and the Human Potential Group Process in a Community College," Dissertation Abstracts Internanal. 38 : 3953 - A ; January, 1978.
- Hansen, James C., Richard W. Warnes and Elsie M. Smith. Group Counseling : Theory and Process. Chicago : Rand Menally College Publishing Company, 1976.
- Holt, Essie Williams. "The Effects of Behavioral Group Counseling Using Self - Verbalization on the Self - Responsibility and Academic Achievement of Culturally Different Adolescents," Dissertation Abstracts International. 39 (11) : 65-46-A ; May, 1979.

- Holton, Geraled. Introduction to Concepts and Theories in Psychology. Massachusetts : Addison - Wesley, 1973.
- James, J. Muro. and Stanley L. Freeman. Group Counseling : More Than a Catakst. Pensylvania : Seranton, 1968.
- Kazdin, Alan E. Behavior Modification in Applied Settings. Illinois : The Dorsey Press, 1975.
- Lahaderne, Henriette M. "Attitudinal and Intellectual Correlates of Attention : A Study of Four Sixth - Grade Classroom," Journal of Educaional Psychology. 59 : 320 - 324 ; August, 1968.
- Lex, James Joseph. "Attitude Change to Seminary Students Associated with a Course in Group Dynamics," Dissertation Abstracts International. 33 : 6093 - A ; May, 1973.
- Ohlsen, Merle M. Group Counseling. New York : Holt Rinehart and Winston, Inc., 1970.
- Samulwicz, Edward. "The Effects of Critical Thinking and Group Counseling Upon Behavior Problem Students," Dissertation Abstracts International. 35(5) : 2645 A ; November, 1975.
- Shaw, Marwin E. "The Nature of Small Group," Group Dynamics : The Psychology of Small Group Behavior. New York : McGraw - Hill Book Company, 1971.
- Treppa, Jerry A. and Lawrence Frike. "Effect of Marathon Group Experience," Journal of Counseling Psychology. 19 : 466 - 468, September, 1972.

Vernot, Gerald Grattion. "A Study of Effectiveness of Group Counseling Using a Human Relation Treatment Program with Dissuptive Tenth Grade Boys," Dissertration Abstacts International. 36(6) : 3420 A ; December, 1975.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

1. แบบประเมินพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต
2. แบบบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

แบบประเมินพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

ผู้ประเมิน ครูผู้สอนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

ผู้ถูกประเมิน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/_

คำชี้แจง

พฤติกรรมตั้งใจเรียน หมายถึง การแสดงออกที่เหมาะสมของนักเรียนเพื่อแสดงความสนใจการเรียน ในขณะที่เรียนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตในชั้นเรียน แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะดังนี้

1. พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน
 - 1.1 สนใจการเรียนโดยการมองดูและอุปกรณ์ การเรียนการสอนในขณะที่ครูสอนและอธิบาย
 - 1.2 แสดงความคิดเห็นหรือซักถามครูในเรื่องที่เรียน
 - 1.3 ตอบคำถามครูในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน
 - 1.4 ไม่พูดคุยกันหรือส่งเสียงรบกวนขณะครูสอน
 - 1.5 ไม่เล่นกันหรือแหย่เพื่อนในขณะที่ครูสอน
2. พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูให้งานทำ
 - 2.1 ตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมาย
 - 2.2 ออกมาทำกิจกรรมต่าง ๆ หน้าชั้นเรียนเมื่อครูเรียก
 - 2.3 ทำแบบฝึกหัดเสร็จตรงตามเวลาที่กำหนด
 - 2.4 สนใจมองเพื่อนในขณะที่ครูให้เพื่อนออกมาทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียน

โปรดกาเครื่องหมาย เพื่อระบุน้ำหนักของพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนแต่ละคนในช่วงที่มีพฤติกรรมแต่ละด้านกำกับอยู่แล้ว สำหรับความหมายของแต่ละด้านมีดังนี้

- 5 หมายถึง แสดงพฤติกรรม เป็นประจำ
- 4 หมายถึง แสดงพฤติกรรม บ่อย
- 3 หมายถึง แสดงพฤติกรรม บางครั้ง
- 2 หมายถึง แสดงพฤติกรรม น้อยครั้ง
- 1 หมายถึง แสดงพฤติกรรม นาน ๆ ครั้ง

นักเรียนคนที่.....ชื่อ.....นามสกุล.....

พฤติกรรม	ความถี่ของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น				
	1	2	3	4	5
1. พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน 1.1 สนใจการเรียนโดยการมองครูและอุปกรณ์การเรียนการสอนในขณะที่ครูสอน และอธิบาย 1.2 แสดงความคิดเห็นหรือซักถามครูในเรื่องที่เรียน 1.3 ตอบคำถามของครูในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน 1.4 ไม่พูดคุยกันหรือส่งเสียงรบกวนขณะครูสอน 1.5 ไม่เล่นกันหรือแหย่เพื่อนในขณะที่ครูสอน 2. พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูให้งานทำ 2.1 ตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมาย 2.2 ออกมาทำกิจกรรมต่าง ๆ หน้าชั้นเรียนเมื่อครูเรียก 2.3 ทำแบบฝึกหัดเสร็จตรงตามเวลาที่กำหนด 2.4 สนใจมองเพื่อนในขณะที่ครูให้เพื่อนออกมาทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียน					
รวม					

แบบบันทึกพฤติกรรมตั้งใจเรียนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

ครั้งที่.....ชั้น ป. 6/.....
 วิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต.....วันที่.....
 ผู้สังเกต.....เวลาที่สังเกต.....

พฤติกรรมตั้งใจเรียน หมายถึงการแสดงออกที่เหมาะสมของนักเรียน เพื่อแสดงความสนใจการเรียนในขณะที่เรียนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1. พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน
 - 1.1 สนใจเรียนโดยการมองครูและอุปกรณ์การเรียนการสอนในขณะที่ครูสอนและอธิบาย
 - 1.2 แสดงความคิดเห็นหรือซักถามครูในเรื่องที่เรียน
 - 1.3 ตอบคำถามของครูในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน
 - 1.4 ไม่พูดคุยกันหรือส่งเสริมรบกวนขณะครูสอน
 - 1.5 ไม่เล่นกันหรือแหย่เพื่อนในขณะที่ครูสอน
2. พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูให้งานทำ
 - 2.1 ตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมาย
 - 2.2 ออกมาทำกิจกรรมต่าง ๆ หน้าชั้นเรียน เมื่อครูเรียก
 - 2.3 ทำแบบฝึกหัดเสร็จตรงตามเวลาที่กำหนด
 - 2.4 สนใจมองเพื่อนในขณะที่ครูให้เพื่อนออกมาทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียน

หมายเหตุ การบันทึกพฤติกรรมจะบันทึกคาบละ 12 ช่วง ๆ ละ 4 นาที และสังเกต

นักเรียนคนละ 30 วินาที และพัก 1 นาที ในแต่ละช่วง มีเกณฑ์การบันทึกดังนี้

- 1 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียน
- 0 หมายถึง นักเรียนไม่แสดงพฤติกรรมตั้งใจเรียน

ภาคผนวก ข

1. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม (ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 1)
2. โปรแกรมการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม (ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 2)

โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

สำหรับกลุ่มทดลองที่ 1

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	ปฐมนิเทศ	เพื่อให้ผู้ที่เข้ารับ คำปรึกษาทราบจุด มุ่งหมาย วิธีการ บทบาทหน้าที่ของ ตนเอง และช่วง เวลาจำนวนครั้ง และสถานที่ในการ เข้ารับคำปรึกษา	1. ผู้วิจัยกล่าวต้อนรับ ทักทายผู้รับคำปรึกษา พร้อมทั้งแนะนำตนเองให้ผู้รับคำปรึกษารู้จัก 2. สมาชิกแต่ละคนแนะนำตนเอง 3. ผู้วิจัยชี้แจงให้ผู้รับคำปรึกษาทราบ และเข้าใจวัตถุประสงค์ วิธีการ บทบาท หน้าที่ของตนเอง และผู้ให้คำปรึกษา ตลอดจนช่วงเวลา ระยะเวลาจำนวนครั้ง และสถานที่ในการรับคำปรึกษา
	เกมอยากรู้	เพื่อสร้างบรรยากาศ ที่ดีในการ เริ่มต้นทำกิจกรรม พร้อมกัน	4. เปิดโอกาสให้ผู้รับคำปรึกษาซักถามในประเด็น ที่สงสัยเกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ ที่ได้ ชี้แจงไป 5. ให้นักเรียนสัมภาษณ์สมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่ม 3 คำถาม ดังนี้ คือ 1. ขอบอให้ผู้อื่นทราอย่างไรกับตนเอง 2. ต้องการให้ผู้อื่นมองตนเองว่าเป็นอย่างไร 3. สิ่งที่ยากรู้เกี่ยวกับสมาชิกที่ยังไม่รู้ 6. หลังจากที่ทุกคนให้สัมภาษณ์แล้วให้สมาชิกทุกคน ลงนั่ง แล้วอภิปรายในหัวข้อต่อไปนี้ 1. ความต้องการของสมาชิกในกลุ่ม 2. ความรู้สึกในขณะเข้าร่วมกิจกรรมนี้ 3. ได้รับประโยชน์จากกิจกรรมนี้ อย่างไร 7. ผู้วิจัยกล่าวสรุปเพิ่มเติมข้อคิดที่ได้จากการทำ กิจกรรมนี้

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
2	การสร้าง สัมพันธภาพ	เพื่อเป็นการสร้าง บรรยากาศในการ ให้คำปรึกษา โดย ให้คำปรึกษา ให้เกิดความรู้สึก อบอุ่นใจไว้วางใจ ปลอดภัย และ เป็นกันเองกับ สมาชิกภายในกลุ่ม	1. ผู้วิจัยให้ผู้รับคำปรึกษานั่งเป็นวงกลมประจำ ที่ของตน 2. ผู้วิจัยชี้แจงกติกาให้ผู้รับคำปรึกษาภายในกลุ่ม แต่ละคนเข้าใจคือให้ผู้รับคำปรึกษาลุกออก จากที่นั่งแล้วไปสัมภาษณ์ผู้รับคำปรึกษาคนอื่น ๆ ในกลุ่ม คนละ 5 คำถาม ให้ได้มากที่สุด ภายในเวลา 20 นาที 3. เมื่อหมดเวลาก็ให้สมาชิกนั่งประจำที่ ตนเอง 4. ผู้วิจัยดำเนินการต่อ อ่านรายชื่อผู้รับคำปรึกษา คนใดก็ให้แสดงตัวในกลุ่ม และผู้รับคำปรึกษา คนอื่น ๆ ที่สัมภาษณ์จะอ่านคำสัมภาษณ์ ท้าให้ แต่ละคนได้รับรู้ข้อมูลเร็วขึ้นและชมเชยคนที่ สามารถสัมภาษณ์ได้มากที่สุด โดยประกาศใน กลุ่มให้ทราบ ทั้งนี้เพราะว่าเป็นผู้ร่วมมือที่ดี แล้วยังสนใจคนอื่น ๆ ให้เป็นอย่างดี ท้าให้ กลุ่มเกิดสัมพันธภาพที่ดีและพร้อมจะร่วมทำ กิจกรรมต่าง ๆ ได้ 5. ผู้วิจัยร่วมกับผู้เข้ารับการปรึกษาสรุปผลของ กิจกรรม และนัดหมายในครั้งต่อไป

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
3-11	พฤติกรรม ตั้งใจเรียน ในขณะที่ครู สอน และ พฤติกรรม ตั้งใจเรียน ในขณะที่ครู ทำงานทำ	เพื่อพัฒนา พฤติกรรมตั้งใจ เรียนในขณะที่ครู สอนและในขณะที่ ครูทำงานทำ	ครั้งที่ 3-11 มีวิธีดำเนินการให้คำปรึกษาเช่นเดียวกันคือ 1. ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยให้ผู้รับคำปรึกษาระบุพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนที่ต้องการพัฒนา 2. ขั้นดำเนินการให้คำปรึกษา ผู้ดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนในชั้นเรียน ดังนี้ 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิดและปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ และการให้กำลังใจ เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาระบุพฤติกรรมที่ไม่ตั้งใจเรียน 2.2 ให้ผู้รับคำปรึกษาลำดับพฤติกรรมที่ต้องการพัฒนามากที่สุดไปหาน้อยที่สุด 2.3 ผู้วิจัยและผู้รับคำปรึกษาร่วมกันปรึกษาว่าพฤติกรรมที่ต้องการพัฒนานั้นสามารถทำได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่เกินความสามารถที่ผู้รับคำปรึกษาจะปฏิบัติได้ 2.4 ให้ผู้รับคำปรึกษาสำรวจพฤติกรรมที่ผู้รับคำปรึกษาต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมนั้น ๆ และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลัง

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2.5 เมื่อผู้รับคำปรึกษาเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน และต้องการที่จะแก้ไข แล้วผู้รับปรึกษาทาสัญญาเพื่อที่จะดำเนินการพัฒนาพฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้น 2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมได้แก่ การให้ตัวแบบที่เป็นวิดิทัศน์ การให้ข้อมูลย้อนกลับและการเสริมแรงทางบวก เช่น การให้คำชมเชย การแสดงสัญญาณยอมรับ เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาได้เรียนรู้พฤติกรรมที่พึงประสงค์ และไม่พึงประสงค์ พร้อมทั้งแนวทางการแก้ไขพฤติกรรม 3. ขั้นตอนการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยและผู้รับคำปรึกษาร่วมกันสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาครั้งนี้ และผู้วิจัยนัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
12	ปัจฉิมนิเทศ	เพื่อให้นักเรียน ทบทวนและสรุป ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่ได้รับตลอด โปรแกรมและให้ผู้รับคำปรึกษาได้มีแนวทางในการนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในการพัฒนา พฤติกรรมตั้งใจ เรียนในชั้นเรียน	1. ผู้วิจัยให้ผู้รับคำปรึกษาร่วมกันสรุปการปฏิบัติ การพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจ เรียนของตนเอง และ เปรียบ เทียบพฤติกรรมของตนเองก่อนและ หลังการได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่ม 2. ผู้วิจัยให้ผู้รับคำปรึกษาสรุปสาระที่ได้จาก การให้คำปรึกษาครั้งนี้ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 3. ผู้วิจัยกล่าวขอใบงานความร่วมมือของผู้รับ คำปรึกษา และกล่าวปิดการทดลอง

หมายเหตุ การให้คำปรึกษาแต่ละครั้งใช้เวลา 1 - 1 1/2 ชั่วโมง

รายละเอียดโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม สำหรับกลุ่มทดลองที่ 1

ครั้งที่ 1

ปฐมนิเทศ

- วัตถุประสงค์
1. เพื่อให้ผู้ที่เข้ารับการปรึกษาทราบจุดมุ่งหมาย วิธีการ บทบาทหน้าที่ของตนเอง และช่วงเวลา จำนวนครั้ง และสถานที่ในการเข้ารับการปรึกษา
 2. เพื่อสร้างบรรยากาศที่ดีในการ เริ่มต้นทำกิจกรรมพร้อมกัน

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยกล่าวต้อนรับ ทักทายผู้รับคำปรึกษา พร้อมทั้งแนะนำตนเองให้ผู้รับคำปรึกษา
2. ให้ผู้รับคำปรึกษาแต่ละคนแนะนำตนเอง
3. ผู้วิจัยชี้แจงให้ผู้รับคำปรึกษาทราบและเข้าใจวัตถุประสงค์ วิธีการ บทบาท หน้าที่ของตนเอง และผู้ให้คำปรึกษา ตลอดจนช่วงเวลา ระยะเวลา จำนวนครั้ง และสถานที่ในการให้คำปรึกษา

4. เปิดโอกาสให้ผู้รับคำปรึกษาซักถามในประเด็นที่สงสัย เกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ ที่ได้ชี้แจงไป

5. ให้กันเรียนสัมภาษณ์สมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่ม 3 คำถาม ดังนี้ คือ
 - 5.1 ขอให้ผู้อื่นทักทายกับตนเอง
 - 5.2 ต้องการให้ผู้อื่นมองตนเองว่าเป็นอย่างไร
 - 5.3 สิ่งที่ยากรู้เกี่ยวกับสมาชิกที่ยังไม่รู้
6. หลังจากทุกคนให้สัมภาษณ์แล้วให้สมาชิกทุกคนนั่งลง แล้วอภิปรายในหัวข้อต่อไปนี้
 - 6.1 ความต้องการของสมาชิกในกลุ่ม
 - 6.2 ความรู้สึกในขณะที่ร่วมกิจกรรมนี้
 - 6.3 ได้รับประโยชน์จากกิจกรรมนี้อย่างไร
7. ผู้วิจัยกล่าวสรุปเพิ่มเติมข้อคิดที่ได้จากการกระทำกิจกรรมนี้

ครั้งที่ 2

การสร้างสัมพันธภาพ

วัตถุประสงค์ เพื่อเป็นการสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษา โดยผู้รับคำปรึกษาเกิดความรู้สึกอบอุ่นไว้วางใจ ปลอดภัย และเป็นกันเองกับสมาชิกภายในกลุ่ม

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยให้ผู้รับคำปรึกษานั่งเป็นวงกลมประจําที่ของตน
2. ผู้วิจัยชี้แจงกติกาให้ผู้รับคำปรึกษาภายในกลุ่มแต่ละคนเข้าใจ คือ ให้ผู้รับคำปรึกษาลุกออกจากที่นั่งแล้วไปสัมภาษณ์ผู้รับคำปรึกษาคนอื่น ๆ ในกลุ่ม คนละ 5 คำถาม ให้ได้มากที่สุดภายในเวลา 20 นาที
3. เมื่อหมดเวลาก็ให้สมาชิกนั่งประจําที่ตนเอง
4. ผู้วิจัยดำเนินการต่อ อ่านรายชื่อผู้รับคำปรึกษาคนใดก็ได้ให้แสดงตัวในกลุ่ม และผู้รับคำปรึกษาคนอื่น ๆ ที่สัมภาษณ์จะอ่านคำสัมภาษณ์ ทำให้แต่ละคนได้ข้อมูลเร็วขึ้น และชมเชยคนที่สามารถสัมภาษณ์ได้มากที่สุด โดยประกาศในกลุ่มให้ทราบ ทั้งนี้เป็นเพราะว่าเป็นผู้ร่วมที่ดีแล้วยังสนใจคนอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี ทำให้กลุ่มเกิดสัมพันธภาพที่ดี และพร้อมจะร่วมทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้
5. ผู้วิจัยร่วมกับผู้เข้ารับการปรึกษาสรุปผลของกิจกรรม และนัดหมายในครั้งต่อไป

ครั้งที่ 3 - 7

พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอนและในขณะที่ครูทำงานทำ

- อุปกรณ์
1. เครื่องบันทึกเสียง
 2. แลบบันทึกเสียง
 3. วิดีทัศน์

วิธีดำเนินการ

ครั้งที่ 3 - 7 มีวิธีดำเนินการให้คำปรึกษาเช่นเดียวกัน คือ

1. เริ่มต้นการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้รับคำปรึกษา ทบทวน ติดตามผล เรื่องที่สนทนาครั้งที่แล้ว
2. ขั้นตอนการให้คำปรึกษา ผู้ดำเนินการให้คำปรึกษาเพื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนในชั้นเรียน ดังนี้

2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถาม ปลายเปิด และปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ และการให้กำลังใจ เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาระบุพฤติกรรมที่ไม่ตั้งใจเรียน

2.2 ให้ผู้รับคำปรึกษาลำดับพฤติกรรมที่ต้องการพัฒนามากที่สุดไปหาน้อยที่สุด

2.3 ผู้วิจัยและผู้รับคำปรึกษาร่วมกันปรึกษาว่าพฤติกรรมต้องการพัฒนานั้นสามารถทำได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่เกินความสามารถที่ผู้รับคำปรึกษาจะปฏิบัติได้

2.4 ให้ผู้รับคำปรึกษาสำรวจพฤติกรรมที่ผู้รับคำปรึกษาต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมนั้น ๆ และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลัง

2.5 เมื่อผู้รับคำปรึกษาเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียน และต้องการที่จะแก้ไข แล้วผู้รับคำปรึกษาทาสัญญา เพื่อที่จะดำเนินการพัฒนาพฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้น

2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การให้ตัวแบบที่เป็นวิทัศน์ การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรงทางบวก เช่น การให้คำชมเชย การแสดงสัณยธรรมรับ เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาได้เรียนรู้พฤติกรรมที่พึงประสงค์ และไม่พึงประสงค์ พร้อมทั้ง

3. ขันยุดิการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยและผู้รับคำปรึกษาร่วมกันสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาครั้งนี้ และผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป

การประเมินผล

สังเกตจากการให้ความร่วมมือ ความกระตือรือร้น และการแสดงความคิดเห็น ในการเข้าร่วมกลุ่มของสมาชิก

ครั้งที่ 8 - 11

พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูทำงานทำ

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน และในขณะที่ครูทำงานทำ

- อุปกรณ์
1. เครื่องบันทึกเสียง
 2. แถบบันทึกเสียง
 3. วิดีทัศน์

วิธีดำเนินการ

ครั้งที่ 8 - 11 มีวิธีดำเนินการให้คำปรึกษาเช่นเดียวกันคือ

1. เริ่มต้นการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาให้ผู้รับคำปรึกษา ทบทวน ติดตามผล เรื่องที่สนทนาครั้งที่แล้ว
2. ขึ้นดำเนินการให้คำปรึกษา ผู้ดำเนินการให้ผู้รับคำปรึกษาเพื่อพัฒนาพฤติกรรม ตั้งใจเรียนในชั้นเรียน ดังนี้
 - 2.1 ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถาม ปลายเปิด และปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การตีความ และการให้กำลังใจ เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาระบุพฤติกรรมที่ไม่ตั้งใจเรียน
 - 2.2 ให้ผู้รับคำปรึกษาลำดับพฤติกรรมที่ต้องการพัฒนามากที่สุดไปหาน้อยที่สุด
 - 2.3 ผู้วิจัยและผู้รับคำปรึกษาร่วมกันปรึกษาว่าพฤติกรรมต้องการพัฒนานั้น สามารถทำได้มากน้อยเพียงใด และต้องไม่เกินความสามารถที่ผู้รับคำปรึกษาจะปฏิบัติได้
 - 2.4 ให้ผู้รับคำปรึกษาสำรวจพฤติกรรมที่ผู้รับคำปรึกษาต้องการแก้ไขว่ามีสิ่งใด หรือเหตุการณ์ใดบ้างที่เกิดก่อนพฤติกรรมนั้น ๆ และผลที่เกิดขึ้นตามมาภายหลัง
 - 2.5 เมื่อผู้รับคำปรึกษาเข้าใจถึงข้อเสียของการแสดงพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนและต้องการที่จะแก้ไข แล้วผู้รับคำปรึกษาทำสัญญา เพื่อที่จะดำเนินการพัฒนาพฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้น
 - 2.6 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยม ได้แก่ การให้ตัวแบบ ที่เป็นวิดิทัศน์ การให้ข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรงทางบวก เช่น การให้คำชมเชย การแสดง สนิทไมตรี เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาได้เรียนรู้พฤติกรรมที่พึงประสงค์ และไม่พึงประสงค์ พร้อมทั้ง แนวทางการแก้ไขพฤติกรรม

3. ขั้นตอนการให้คำปรึกษา ผู้วิจัยและผู้รับคำปรึกษาร่วมกันสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาครั้งนี้ และผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลา และสถานที่ ในการให้คำปรึกษาครั้งต่อไป

การประเมินผล

สังเกตจากการให้ความร่วมมือ ความกระตือรือร้น และการแสดงความคิดเห็น ในการเข้าร่วมกลุ่มของสมาชิก

ครั้งที่ 12

ปัจจัยนิเทศ

วัตถุประสงค์ เพื่อให้ให้นักเรียนทบทวน และสรุป ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่ได้รับตลอดโปรแกรม และให้ผู้รับคำปรึกษาได้มีแนวทางในการนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียน

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยให้ผู้รับคำปรึกษาร่วมกันสรุปการปฏิบัติการพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนของตนเอง และเปรียบเทียบพฤติกรรมของตนเองก่อนและหลังการได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่ม
2. ผู้วิจัยให้ผู้รับคำปรึกษาสรุปสาระที่ได้จากการให้คำปรึกษาครั้งนี้ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
3. ผู้วิจัยกล่าวขอใบความร่วมมือของผู้รับคำปรึกษา และกล่าวปิดการทดลอง

โปรแกรมการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

สำหรับกลุ่มทดลองที่ 2

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	กิจกรรม	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	ปฐมนิเทศ	เกม อย่ากรู้	- เพื่อให้สมาชิกทราบความมุ่งหมายในการเข้าร่วมกลุ่ม รวมทั้งระเบียบและวิธีการของการเข้ากลุ่ม - เพื่อสร้างบรรยากาศที่ดีในการเริ่มต้นทำกิจกรรมพร้อมกัน	1. ผู้วิจัยและสมาชิกนั่งเป็นวงกลมหันหน้าเข้าหากัน และแจกตารางกำหนดการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม 2. แจ้งจุดประสงค์ของการให้นักเรียนมาเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม 3. บอกบทบาทและหน้าที่ของผู้วิจัยและสมาชิกในการมาเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มร่วมกัน 4. สมาชิกถามข้อข้องใจและปัญหาต่าง ๆ ในการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม 5. ให้นักเรียนทุกคนสัมภาษณ์สมาชิกคนอื่นในกลุ่ม 3 คำถาม ดังนี้ คือ 1. ขอให้ผู้อื่นทราอย่างไรต่อตนเอง 2. ต้องการให้ผู้อื่นมองตนเองว่าเป็นคนอย่างไร 3. สิ่งที่ยากรู้เกี่ยวกับสมาชิกที่ยังไม่รู้ 6. หลังจากที่ทุกคนได้สัมภาษณ์แล้วให้สมาชิกทุกคนนั่งลงแล้วให้อภิปรายในหัวข้อต่อไปนี้ 1. ความต้องการของสมาชิกในกลุ่ม 2. ความรู้สึกในขณะที่ร่วมกันทำกิจกรรมนี้ 3. ได้รับประโยชน์จากกิจกรรมนี้อย่างไร 7. ผู้วิจัยกล่าวสรุปเพิ่มเติมข้อคิดที่ได้จากการทำกิจกรรมนี้

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
2	การสร้าง ความสัมพันธ์	- เพื่อสร้างการ ยอมรับระหว่าง สมาชิกภายใน กลุ่ม - เพื่อสร้างความ รู้สึกเป็นเจ้าของ กลุ่ม	1. ผู้วิจัยชี้แจงกติกาให้แต่ละคนภายในกลุ่ม 2. ให้สมาชิกในกลุ่มคนใดคนหนึ่ง เริ่มต้น ประโยค 1 ข้อความ และสมาชิกคน ต่อไปในกลุ่มจะต้องพูดต่อคนละ 1 ข้อความจนครบ คนสุดท้ายของกลุ่ม จะต้องจบนิทาน 1 เรื่อง ให้ผลัดกัน เป็นผู้เริ่มเล่าและจบเรื่อง 3. ผู้วิจัยถามความรู้สึกของสมาชิก 1. ในขณะที่เล่าเรื่องอยู่นั้นเกิดความรู้สึกอย่างไรบ้างที่เห็นเพื่อนตั้งใจฟัง 2. เราต้องเป็นผู้ฟังในขณะที่เพื่อนเล่าอยู่นั้นรู้สึกอย่างไร 3. รู้สึกอย่างไรที่เรื่องไม่ได้ดำเนินไปอย่างที่เราต้องการ 4. ข้อคิดที่ได้จากกิจกรรมนี้ 1. ให้สมาชิกรับประทานอาหารของตนเอง 2. ผู้วิจัยชี้แจงกติกาและแจกอุปกรณ์ หุ่นจำลอง เพอร์นิเจอร์ และกระดาษแข็ง ให้สมาชิกแต่ละคนในกลุ่ม โดยสมาชิกแต่ละคนที่ได้รับอุปกรณ์ไปแล้ว จะจัดวางเพอร์นิเจอร์ไว้ในที่ที่ตนพอใจ ในขณะที่จัดแต่งห้องห้ามทุกคนพูดกัน

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	กิจกรรม	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
				3. เมื่อจัดเสร็จแล้ว ถ้าคนไหนในกลุ่มไม่พอใจอย่างที่เราจัดไว้ก่อนก็ให้จัดใหม่ จัดจนกว่าทุกคนจะพอใจ อดยาให้พยักหน้ารับรู้กัน 4. เมื่อทุกคนจัดห้องเสร็จเรียบร้อยแล้ว ให้ปรบมือและให้แต่ละคนหยิบหุ่นจำลองต่าง ๆ ออกไป 5. ให้ทุกคนจัดวางใหม่ให้เหมือนเดิมโดยปรึกษากันได้ ให้ทากาวติดให้เรียบร้อย 6. ผู้วิจัยถามความรู้สึกของสมาชิกในหัวข้อต่อไปนี้ 1. รู้สึกอย่างไรเมื่อผู้อื่นนำหุ่นจำลองเฟอร์นิเจอร์ไปวางในที่ที่ตนคิดว่าไม่เหมาะสม 2. รู้สึกอย่างไรเมื่อคนอื่นเปลี่ยนแปลงสิ่งที่เราจัดไว้แล้ว 3. รู้สึกอย่างไรในการจัดตกแต่งห้องครั้งแรกกับครั้งหลัง 4. ในตอนสุดท้ายที่จัดเสร็จรู้สึกพอใจมากน้อยเพียงใด 7. ผู้วิจัยร่วมกับสมาชิกสรุปผลของกิจกรรม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
3	พฤติกรรม ตั้งใจเรียน ในขณะที่ครู สอน	- เพื่อพัฒนา พฤติกรรมตั้งใจ เรียนในขณะที่ครู สอน คือ สนใจ การเรียนโดย การมองครูและ อุปกรณ์การเรียน การสอนในขณะที่ ที่ครูสอนและ อธิบาย	ผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยการให้บทบาท สมมติในการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม เป็นขั้นตอนดังนี้ 1. <u>ขั้นเตรียมการ</u> ผู้วิจัยกำหนดขอบเขต และสถานการณ์สมมติที่ง่ายและชัดเจน 2. <u>ขั้นแสดง</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนที่จะแสดง บทบาท สมมติจัดฉาก เตรียมผู้ สังเกตการณ์เริ่มแสดงและหยุดการแสดง และหยุดการแสดงใช้เวลาประมาณ 10-20 นาที ในขั้นนี้ประกอบด้วย 2.1 ขั้นเริ่มต้นการพูด 2.2 ขั้นดำเนินการเรื่อง 2.3 ขั้นสรุป 3. <u>ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความรู้สึก และ ความคิดเห็น โดยเน้นเหตุผล และ ความรู้สึกอย่างตรงไปตรงมาใช้เวลา ประมาณ 10-15 นาที

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			4. <u>ชั้นแสดงเพิ่มเติม</u> ผู้แสดง แสดงเพิ่มเติม ตามข้อเสนอแนะของกลุ่ม ใช้เวลา ประมาณ 5-10 นาที 5. <u>ชั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์ และสรุป</u> นักเรียนแลกเปลี่ยนประสบการณ์และช่วยกัน สรุป ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 5-10 นาที

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
4	พฤติกรรม ตั้งใจเรียน ในขณะที่ครู สอน	- เพื่อพัฒนา พฤติกรรมตั้งใจ เรียนในขณะที่ครู สอนคือ แสดง ความคิดเห็นหรือ ซักถามครูใน เรื่องที่เรียน	ครั้งที่ 4-6 ผู้วิจัยดำเนินการเข้าร่วมกิจกรรม กลุ่มเป็นขั้นตอน ดังนี้ 1. ขั้นการมีส่วนร่วมให้นักเรียนลงมือปฏิบัติ กิจกรรมด้วยตนเอง นักเรียนแต่ละคนมี ส่วนร่วมและมีบทบาทในการกระทำ กิจกรรมในฐานะสมาชิกของกลุ่ม โดย ผู้วิจัยคอยแนะนำและสร้างบรรยากาศ 2. ขั้นวิเคราะห์ นักเรียนวิเคราะห์และสรุป จากกิจกรรมที่ได้ปฏิบัติร่วมกัน และ อภิปรายร่วมกัน เพื่อให้ นักเรียนมีความ รู้กว้างขวางขึ้น รวมทั้งเพื่อให้ นักเรียน รู้จักตนเองดีขึ้น
5	พฤติกรรม ตั้งใจเรียน ในขณะที่ครู สอน	- เพื่อพัฒนา พฤติกรรมตั้งใจ เรียนในขณะที่ครู สอน คือ ตอบ คำถามในเรื่อง ที่เกี่ยวข้องกับ การเรียนการ สอน	3. ขั้นสรุปและประยุกต์หลักการ นักเรียน รวบรวมแนวคิดที่ได้จากการแลกเปลี่ยน ความคิดเห็นในกลุ่มมาสรุปเป็นหลักการ ของตนเองและสามารถนำหลักการนั้น มาใช้ให้เหมาะสมกับตนเอง
6	พฤติกรรม ตั้งใจเรียน ในขณะที่ครู สอน	- เพื่อพัฒนา พฤติกรรมตั้งใจ เรียนในขณะที่ครู สอน คือ ไม่พูด คุยกัน หรือ ส่งเสียงรบกวน ขณะครูสอน	4. ขั้นประเมินผล นักเรียนร่วมกันประเมิน ผลการเรียนรู้ของตนเองและของกลุ่ม โดยร่วมกันแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็น และ ให้ข้อเสนอแนะร่วมกัน ผู้วิจัยประเมินผล การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มจากความร่วมมือ ในการปฏิบัติกิจกรรม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
3	พฤติกรรม ตั้งใจเรียน ในขณะที่ครู สอน	- เพื่อพัฒนา พฤติกรรมตั้งใจ เรียนในขณะที่ครู สอน คือ ไม่เล่น กัน หรือแหย่กัน ในขณะที่ครูสอน	ผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยการวิจัยแบบ สมมติในการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม เป็นขั้นตอนดังนี้ 1. <u>ขั้นเตรียมการ</u> ผู้วิจัยกำหนดขอบเขต และสถานการณ์สมมติที่ง่ายและชัดเจน 2. <u>ขั้นแสดง</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนที่จะแสดง บทบาท สมมติจัดฉาก เตรียมผู้ สังเกตการณ์เริ่มแสดงและหยุดการแสดง และหยุดการแสดงใช้เวลาประมาณ 10-20 นาที ในขั้นนี้ประกอบด้วย 2.1 ขั้นเริ่มต้นการพูด 2.2 ขั้นดำเนินเรื่อง 2.3 ขั้นสรุป 3. <u>ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความรู้สึก และ ความคิดเห็น โดยเน้นเหตุผล และ ความรู้สึกโดยตรงไปตรงมาใช้เวลา ประมาณ 10-15 นาที

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			4. <u>ขั้นแสดงเพิ่มเติม</u> ผู้แสดง แสดงเพิ่มเติมตามข้อเสนอแนะของกลุ่ม ใช้เวลาประมาณ 5-10 นาที 5. <u>ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์ และสรุป</u> นักเรียนแลกเปลี่ยนประสบการณ์และช่วยกันสรุป ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 5-10 นาที

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
8	พฤติกรรม ตั้งใจเรียน ขณะครูให้ งานทำ	- เพื่อพัฒนา พฤติกรรมตั้งใจ เรียนในขณะที่ ที่ครูให้งานทำคือ ตั้งใจทำงานที่ ได้รับมอบหมาย	ครั้งที่ 8-11 ผู้วิจัยดำเนินการเข้าร่วม กิจกรรมกลุ่มเป็นขั้นตอน ดังนี้ 1. ขั้นการมีส่วนร่วมให้นักเรียนลงมือปฏิบัติ กิจกรรมด้วยตนเอง นักเรียนแต่ละคนมี ส่วนร่วมและมีบทบาทในการกระทำ กิจกรรมในฐานะสมาชิกของกลุ่ม โดย ผู้วิจัยคอยแนะนำและสร้างบรรยากาศ
9	พฤติกรรม ตั้งใจเรียน ขณะครูให้ งานทำ	- เพื่อพัฒนา พฤติกรรมตั้งใจ เรียนในขณะที่ ที่ครูให้งานทำ คือ ออกมาทำ กิจกรรมต่าง ๆ หน้าชั้นเรียน เมื่อครูเรียก	2. ขั้นวิเคราะห์ นักเรียนวิเคราะห์และ สรุปจากกิจกรรมที่ได้ปฏิบัติร่วมกัน และ อภิปรายร่วมกัน เพื่อให้ นักเรียนมีความ รู้กว้างขวางขึ้น รวมทั้งเพื่อให้ นักเรียน รู้จักตนเองดีขึ้น 3. ขั้นสรุปและประยุกต์หลักการ นักเรียน รวบรวมแนวคิดที่ได้จากการแลกเปลี่ยน ความคิดเห็นในกลุ่มมาสรุปเป็นหลักการ ของตนเองและสามารถนำหลักการนั้น
10	พฤติกรรม ตั้งใจเรียน ขณะครูให้ งานทำ	- เพื่อพัฒนา พฤติกรรมตั้งใจ เรียนในขณะที่ ครูให้งานทำคือ ทำแบบฝึกหัด เสร็จตามเวลา ที่กำหนด	มาใช้ให้เหมาะสมกับตนเอง 4. ขั้นประเมินผล นักเรียนร่วมกันประเมิน ผลการเรียนรู้ของตนเองและของกลุ่ม โดยร่วมกันแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็น และ ให้ข้อเสนอแนะร่วมกัน ผู้วิจัยประเมิน ผลการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มจากความ ร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
11	พฤติกรรม ตั้งใจเรียน ขณะครูให้ งานทำ	- เพื่อพัฒนา พฤติกรรมตั้งใจ เรียน ในขณะที่ ที่ครูให้งานทำคือ สนใจมองเพื่อน ในขณะที่ครู ให้ เพื่อนออกมาทำ กิจกรรมหน้า ชั้นเรียน	

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
12	ปัจฉิมนิเทศ	- เพื่อให้สมาชิกแสดงทัศนคติและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์ที่ได้จากการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มครั้งนี้ - เพื่อสร้างความประทับใจ	1. ให้สมาชิกนั่งเป็นวงกลมหันหน้าเข้าหากัน 2. แจกกระดาษให้สมาชิกทุกคน แล้วให้เขียนชื่อตัวเองที่กระดาษ 3. ให้สมาชิกเขียนจดหมายถึงเพื่อนทุกคนในหัวข้อต่อไปนี้ 1. ความรู้สึกที่มีต่อเพื่อน 2. ประโยชน์ที่ได้จากการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มครั้งนี้ 4. ผู้วิจัยซักถามความรู้สึกสมาชิกว่า 1. มีความรู้สึกอย่างไรในขณะที่เขียนจดหมายถึงเพื่อน 2. มีความรู้สึกอย่างไรเมื่อได้รับจดหมายของเพื่อน 3. ประโยชน์ที่ได้จากการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม 4. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มครั้งนี้ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 5. ผู้วิจัยกล่าวขอใบจันทน์นักเรียนและกล่าวปิดการทดลอง

หมายเหตุ การทดลองแต่ละครั้งใช้เวลา 1 ชั่วโมง

รายละเอียดโปรแกรมการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม สำหรับกลุ่มทดลองที่ 2

ครั้งที่ 1

ปฐมนิเทศ

วัตถุประสงค์ 1. เพื่อให้สมาชิกทราบความมุ่งหมายในการเข้าร่วมกลุ่ม รวมทั้งระเบียบและวิธีการของการเข้ากลุ่ม

2. เพื่อสร้างบรรยากาศที่ดีในการเริ่มต้นทำกิจกรรมพร้อมกัน

เวลา 60 นาที

สถานที่ ห้องแนะแนว

กิจกรรม แนะนำตัว

อุปกรณ์ ตารางกำหนดการฝึก

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยและสมาชิกนั่งเป็นวงกลมหันหน้าเข้าหากัน และแจกตารางกำหนดการ

เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

2. แจ้งจุดประสงค์ของการให้นักเรียนมาเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

3. บอกบทบาทและหน้าที่ของผู้วิจัยและสมาชิกในการมาเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มร่วมกัน

4. สมาชิกถามข้อข้องใจและปัญหาต่าง ๆ ในการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

5. ให้นักเรียนทุกคนสัมภาษณ์สมาชิกคนอื่นในกลุ่ม 3 คนตามดังนี้คือ

5.1 ขอให้ผู้อื่นทำอะไรต่อตนเอง

5.2 ต้องการให้ผู้อื่นมองตนเองว่าเป็นคนอย่างไร

5.3 สิ่งที่ยากรู้เกี่ยวกับสมาชิกที่ยังไม่รู้

6. หลังจากที่ทุกคนได้สัมภาษณ์แล้วให้สมาชิกทุกคนนั่งลงแล้วให้อภิปรายในหัวข้อ

ต่อไปนี้

6.1 ความต้องการของสมาชิกในกลุ่ม

6.2 ความรู้สึกในขณะที่ร่วมกันทำกิจกรรมนี้

6.3 ได้รับประโยชน์จากกิจกรรมนี้อย่างไร

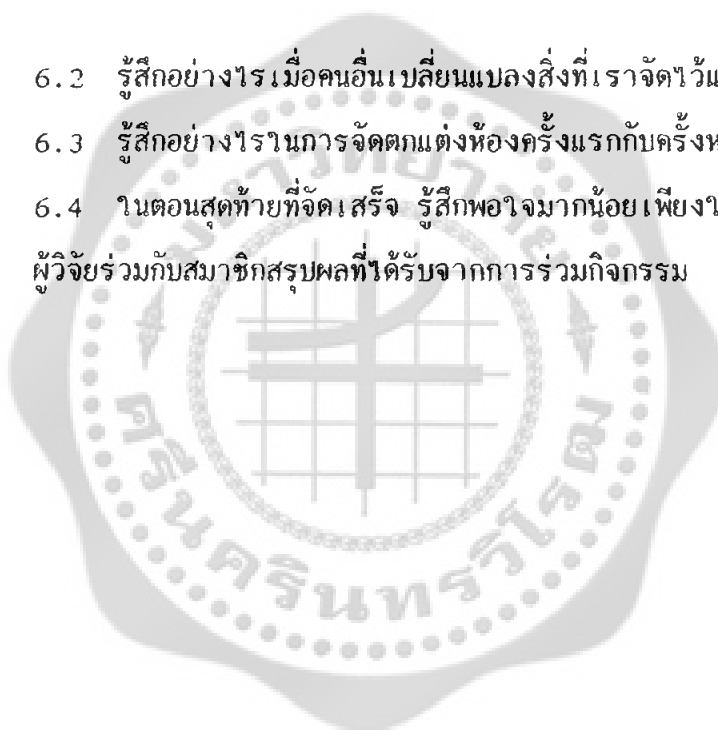
7. ผู้วิจัยกล่าวสรุปเพิ่มเติมข้อคิดที่ได้จากการทำกิจกรรมนี้

ครั้งที่ 2

การสร้างความสัมพันธ์

- วัตถุประสงค์ 1. เพื่อสร้างการยอมรับระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม
2. เพื่อสร้างความรู้สึกเป็นเจ้าของกลุ่ม
- เวลา 60 นาที
- สถานที่ แนะนำ
- กิจกรรม 1. นิทานสัมพันธ์
2. แต่งห้อง
- อุปกรณ์ กระดาษแข็ง ขนาด 10" x 14" 1 แผ่น หุ่นจำลองที่ทำเป็นรูปทิว ดู่เสื่อผ้า
วิทยุ เตียนนอน ตูยีน ชั้นวางของ แก้วน้ำ พัดลม
- วิธีดำเนินการ
- กิจกรรมที่ 1 นิทานสัมพันธ์
1. ผู้วิจัยชี้แจงกติกาให้แต่ละคนภายในกลุ่ม
 2. ให้สมาชิกในกลุ่มคนใดคนหนึ่งเริ่มต้นประโยค 1 ข้อความ และสมาชิกคนต่อไปในกลุ่มจะต้องพูดคนละ 1 ข้อความจนครบ คนสุดท้ายของกลุ่มจะต้องจบนิทาน 1 เรื่อง ให้ผลัดกันเป็นผู้ริเริ่มเล่า และจบเรื่อง
 3. ผู้วิจัยถามความรู้สึกของสมาชิก
 - 3.1 ในขณะที่เล่าเรื่องอยู่นั้นเกิดความรู้สึกอย่างไรบ้างที่เห็นเพื่อนตั้งใจฟัง
 - 3.2 เราต้องเป็นผู้ฟังในขณะที่เพื่อนเล่าอยู่นั้น มีความรู้สึกอย่างไร
 - 3.4 รู้สึกอย่างไรที่เรื่องไม่ได้ดำเนินไปอย่างที่เราต้องการ
 - 3.5 ข้อคิดที่ได้จากกิจกรรมนี้
- กิจกรรมที่ 2 แต่งห้อง
1. ให้สมาชิกนั่งประจำที่ของตน
 2. ผู้วิจัยชี้แจงกติกาและแจกอุปกรณ์ หุ่นจำลองต่าง ๆ และกระดาษ ให้สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มโดยสมาชิกแต่ละคนที่ได้รับอุปกรณ์ไปแล้วจะจัดวางเฟอร์นิเจอร์ไว้ในที่ที่ตนพอใจ ในขณะที่จัดแต่งห้องห้ามทุกคนพูดกัน

3. เมื่อจัดเสร็จแล้ว ถ้าคนไหนในกลุ่มไม่พอใจอย่างที่เราจัดไว้ก่อน ก็ให้จัดใหม่จนกว่าทุกคนจะพอใจ โดยให้พยักหน้ารับรู้กัน
4. เมื่อทุกคนจัดห้องเสร็จเรียบร้อยแล้วให้ปรบมือและให้แต่ละคนหยิบหุ่นจำลองต่าง ๆ ออกไป
5. ให้ทุกคนจัดวางใหม่ให้เหมือนเดิม โดยปรึกษากันได้ ให้ทากาวติดให้เรียบร้อย
6. ผู้วิจัยถามความรู้สึกของสมาชิกในหัวข้อต่อไปนี้
 - 6.1 รู้สึกอย่างไรเมื่อผู้อื่นนำหุ่นจำลองเฟอร์นิเจอร์ไปวางในที่ที่ตนคิดว่าไม่เหมาะสม
 - 6.2 รู้สึกอย่างไรเมื่อคนอื่นเปลี่ยนแปลงสิ่งที่เราจัดไว้แล้ว
 - 6.3 รู้สึกอย่างไรในการจัดตกแต่งห้องครั้งแรกกับครั้งหลัง
 - 6.4 ในตอนสุดท้ายที่จัดเสร็จ รู้สึกพอใจมากน้อยเพียงใด
7. ผู้วิจัยร่วมกับสมาชิกสรุปผลที่ได้รับจากการร่วมกิจกรรม

ครั้งที่ 3

พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน คือสนใจการเรียนโดยการมองครู และอุปกรณ์การเรียนการสอนในขณะที่ครูสอนและอธิบาย

เวลา 60 นาที

สถานที่ ห้องแนะแนว

กิจกรรม สิ่งที่ได้รับ

- อุปกรณ์
1. ข้อความเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวของภาคเหนือ
 2. รูปภาพเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวของภาคเหนือ
 3. ข้อความเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวของภาคใต้
 4. รูปภาพเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวของภาคใต้

วิธีการดำเนินการ ผู้วิจัยขับบาทสมมติใน การเข้าร่วมกิจกรรม โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยสนทนากับสมาชิกเกี่ยวกับเรื่องการจัดใจเรียนในขณะที่ครูสอนว่า เคยแสดง พฤติกรรมสนใจเรียนโดยการมองครู และอุปกรณ์การเรียนในขณะที่ครูสอนและอธิบายบ้างหรือไม่ และผลของการกระทำนั้นเป็นอย่างไร

ขั้นแสดง

1. ผู้วิจัยให้สมาชิกนั่งเป็นแถวหน้ากระดาน 2 แถว
2. ขออาสาสมัคร 2 คน ให้แสดงเป็นครูผู้สอน
3. น้าอาสาสมัครออกมานอกห้อง เพื่อมอบข้อความและรูปภาพเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว แต่ละภาคที่เตรียมไว้ เพื่อให้หน้าไปสอนนักเรียน
4. ผู้วิจัยให้สมาชิกที่เหลือ 6 คนแสดงเป็นนักเรียน เมื่อครูผู้สอนคนแรกเข้ามาสอน ระหว่างที่พูดและน้ารูปภาพต่าง ๆ มาให้ดูอยู่นั้น ให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมไม่สนใจ โดยการ มองออกไปนอกห้อง นั่งหันหลังให้ หรืออ่านหนังสือการ์ตูนบ้าง และเมื่อครูผู้สอนคนที่ 2 เข้ามา สอนบ้าง ให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมสนใจและตั้งใจดูให้มากที่สุดตลอดเวลา
5. หลังจากนั้นให้สมาชิกทั้ง 2 คน ที่แสดงเป็นครูผู้สอนเล่าความรู้สึกที่เกิดขึ้นในขณะ ที่กำลังสอน

ขั้นวิเคราะห์และอภิปราย

1. ผู้วิจัยให้สมาชิกร่วมกันอภิปรายในหัวข้อต่อไปนี้
 - 1.1. ผู้ฟังสามารถเข้าใจและรับรู้สาระจากผู้พูดทั้ง 2 คน แตกต่างกันอย่างไร
 - 1.2. ในขณะที่แสดงอาการไม่สนใจสมาชิกใช้ความคิด ความรู้สึกจากเหตุการณ์เพื่อนำไปสู่การพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน คือสนใจการเรียนโดยการมองครูและอุปกรณ์การเรียนการสอนในขณะที่ครูสอนและอธิบาย

ขั้นแสดงเพิ่มเติม

ในกรณีที่การแสดงครั้งแรกได้ผลไม่เป็นที่น่าพอใจ หรือมีผู้เสนอแนวความคิดใหม่ ๆ ในการแก้ปัญหา ก็อาจจัดให้มีการแสดงใหม่อีกครั้ง

ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป

1. ผู้วิจัยให้สมาชิกแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการตั้งใจเรียน คือสนใจการเรียนโดยการมองครูและอุปกรณ์การเรียนการสอนในขณะที่ครูสอนและอธิบาย
2. ผู้วิจัยและนักเรียนช่วยกันสรุปเนื้อหาและข้อคิดที่ได้จากการแสดงบทบาทสมมติเพื่อนำไปพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน คือ สนใจเรียนโดยการมองครูและอุปกรณ์การเรียนการสอนในขณะที่ครูสอนและอธิบาย

การประเมิน

1. สังเกตจากการแสดงบทบาทสมมติของสมาชิก
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็นของสมาชิก

เอกสารบทบาทสมมติ เรื่องสถานที่ท่องเที่ยวภาคใต้ สำหรับอาสาสมัครคนที่ 1

ประเทศไทยมีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจมากมายทั่วทุกภาค ภาคใต้เป็นอีกภาคหนึ่งที่มีสถานที่ท่องเที่ยวหลายแห่งเป็นแรงดึงดูดให้นักท่องเที่ยวมาเยี่ยมเยือนครั้งแล้วครั้งเล่า ภูเก็ตก็นับเป็นเสน่ห์ของภาคใต้ จนได้รับสมญานามว่า "ไข่มุกแห่งอันดามัน" ภูเก็ตเป็นเกาะใหญ่ที่สุดของประเทศไทย มีฐานะเป็นจังหวัด เป็นดินแดนแห่งเหมืองแร่ดีบุก ชายฝั่งทะเลอุดมไปด้วยสัตว์น้ำนานาชนิด เป็นเกาะที่สวยงามมีชายทะเล ชวนชวนสวยงามเหมาะแก่การท่องเที่ยวเป็นอย่างยิ่ง คำว่า "ภูเก็ต" เปลี่ยนมาจากคำว่า "บุกิต" ในภาษามลายู ซึ่งแปลว่าภูเขา วัดที่มีชื่อเสียงมากที่สุดของภูเก็ตคือวัดฉลอง ซึ่งมีรูปหล่อของหลวงพ่อแช่ม และหลวงพ่อช่วง อันเป็นที่เคารพสักการะของชาวภูเก็ต ชายหาดที่เป็นจุดสนใจของนักท่องเที่ยวคือ หาดป่าตอง เป็นหาดที่มีความกว้างมาก หาดทรายงดงามเป็นแนวยาว น้ำทะเลใสสะอาดเหมาะแก่การเล่นน้ำ จากหาดป่าตองสู่หาดราไวย์ เป็นหาดที่สวยงาม และเป็นที่อยู่ของชาวเล หรือชาวน้ำหรือชาวไทยใหม่ เป็นชนกลุ่มน้อยของไทย อาศัยอยู่ทางภาคใต้ของประเทศไทย จากหาดราไวย์ก็ถึงแหลมพรหมเทพ เป็นแหลมที่อยู่ตอนใต้สุดของเกาะภูเก็ต บริเวณแหลมพรหมเทพเป็นส่วนที่สวยงามที่สุดส่วนหนึ่งของเกาะภูเก็ต ของที่ระลึกพื้นบ้านของจังหวัดภูเก็ตได้แก่ สร้อยไข่มุก เครื่องประดับ romeo รัมบายล์ และผ้าบาติก ใครได้มีโอกาสมาเที่ยวเกาะภูเก็ตต้องติดใจทุกราย สมดังคำขวัญที่ว่า "ไข่มุกอันดามัน สวรรค์เมืองใต้ หาดทรายสีขาว ส่องวีรสตรี บารมีหลวงพ่อแช่ม"

เอกสารบทบาทสมมติ เรื่องสถานที่ท่องเที่ยวภาคเหนือ สำหรับอาสาสมัครคนที่ 2

ประเทศไทยมีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจมากมายทั่วทุกภาค ภาคเหนือเป็นอีกภาคหนึ่งที่มีสถานที่ท่องเที่ยวหลายแห่ง โดยเฉพาะชาวต่างประเทศเข้ามาท่องเที่ยวกันเป็นจำนวนมาก เชียงใหม่ก็นับว่าเป็นเสน่ห์ของภาคเหนือ จนได้รับฉายาว่าเปรียบประดุจแดนกุหลาบงามแห่งล้านนา ทุกคนคงเห็นด้วย เพราะการท่องเที่ยวในแดนพริตติครพิงค์เชียงใหม่ นั้นสามารถไปเที่ยวกันได้ตลอดทั้งปี เส้นทางท่องเที่ยวของเชียงใหม่ ไม่เพียงแต่มีธรรมชาติป่าเขาตมดอยที่มีสายหมอกทะเลเมฆ และดอกไม้บานแต่งแต้มป่าอย่างผสมผสานด้วยมรดกทางวัฒนธรรมอันงาม และภาพชีวิตพื้นบ้านที่ล้วนมีศิลปะน่าสนใจ เส้นทางท่องเที่ยวเป็นวงรอบผ่านดอยดุดอกไม้บาน พักบ้านแสนสวย โดยเฉพาะในยามที่มีสายหมอกโรยตัวคลุมคลอเคลียอยู่ทั่วไปนั้นราวกับเราได้เข้าไปสู่มิติหนึ่งของธรรมชาติทีเดียว เมื่อแยกซ้ายเข้าถนนเลียบดอยแล้ว สักครูก็ถึงฟาร์มกล้วยไม้และฟาร์มผีเสื้ออยู่ใกล้ ๆ กัน ชื่อเม้าท์เทนออร์คิด และสวนน้ำผึ้ง พิพิธภัณฑกล้วยไม้ เราจะได้พบกับบรรดากล้วยไม้หลากหลายสีนานาพันธุ์ที่ชูช่อวดดอกสะพรั่ง ทั้งพันธุ์ดั้งเดิมจากถิ่นที่เกิดในเมืองเชียงใหม่เรา แวะไปดูโบราณสถานทางวัฒนธรรมที่เป็นศิลปะชั้นเลิศของสกุลช่างล้านนา อายุเกือบสองร้อยปีที่พระวิหารวัดตันเกว่น หรือวัดอินทราวาส ในเขตบ้านหนองคาย อำเภอหางดง เสน่ห์ของเชียงใหม่ ฉายาแดนกุหลาบงามแห่งล้านนานั้น ไม่เคยสร้างชา ท่านนำหาโอกาสจัดรายการไปนั่งรถเที่ยวเป็นวงรอบเลือกเชิงดอย ดุดอกไม้บาน และพักในบ้านแสนสวยในรีสอร์ตตามรายการดังกล่าวในวันหยุดหรือวันพักผ่อน

ครั้งที่ 4

พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน

วัตถุประสงค์	เพื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน คือแสดงความคิดเห็นหรือซักถามครูในเรื่องที่เรียน
เวลา	60 นาที
สถานที่	ห้องแนะแนว
กิจกรรม	เกมเขียนแผนที่
อุปกรณ์	1. ดินสอ

2. ยางลบ

3. ไม้บรรทัด

4. ข้อความ "การเดินทางของลูกเสือสามัญ"

5. นาฬิกาปลุก

วิธีการดำเนินการ ผู้วิจัยใช้เกมในการเข้าร่วมกิจกรรม โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นการมีส่วนร่วม

1. ผู้วิจัยแบ่งสมาชิกออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 4 คน
2. ผู้วิจัยแจกอุปกรณ์ เช่น ดินสอ ยางลบ ไม้บรรทัด กระดาษ ให้สมาชิกแต่ละคน
3. ผู้วิจัยแจกข้อความเรื่อง "การเดินทางของลูกเสือสามัญ" ให้สมาชิกแต่ละคนอ่าน

แล้ววาดแผนที่การเดินทางของลูกเสือสามัญ โดยใช้เวลา 20 นาที โดยทั้ง 2 กลุ่มจะต้องปฏิบัติดังนี้

กลุ่มที่ 1 สมาชิกในกลุ่มนี้ ช่วยกันทำโดยปรึกษากันได้และสามารถสอบถามผู้วิจัยได้ หากไม่เข้าใจ

กลุ่มที่ 2 สมาชิกในกลุ่มนี้ ช่วยกันทำโดยปรึกษากันได้และไม่มีการสอบถามผู้วิจัย

ขั้นวิเคราะห์

1. ผู้วิจัยให้สมาชิกแต่ละกลุ่ม อภิปรายร่วมกันในหัวข้อต่อไปนี้
 - 1.1 ผลงานของสมาชิกในกลุ่มของตนส่วนใหญ่เป็นอย่างไรบ้าง
 - 1.2 เพราะสาเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น

1.3 การชักถามให้ประโยชน์อย่างไร

1.4 เราควรชักถามเมื่อใด

2. ให้ตัวแทนแต่ละกลุ่มออกมารายงานผลการอภิปราย
3. ผู้วิจัยช่วยสรุป ชักถาม และเชื่อมโยงเรื่องราวต่าง ๆ

ขั้นสรุปและประยุกต์หลักการ

1. ผู้วิจัยสรุปเกี่ยวกับกิจกรรม และประโยชน์ที่สมาชิกจะได้รับจากกิจกรรม
2. สมาชิกรวบรวมแนวคิดจากการอภิปรายร่วมกัน และจากการสรุปของผู้วิจัย
3. สมาชิกแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์ของการชักถามบทเรียนที่ไม่เข้าใจ

และสรุปถึงวิธีการนำไปปฏิบัติ

ขั้นประเมิน

1. สมาชิกมีการแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นถึงการทำกิจกรรม
2. สมาชิกให้ข้อเสนอแนะซึ่งกันและกันในการทำกิจกรรม

การประเมิน

1. สังเกตการร่วมกิจกรรมของสมาชิก
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็นของสมาชิก

เอกสาร เรื่อง "การเดินทางไกลของลูกเสือสามัญ"

ลูกเสือสามัญของโรงเรียนวัดช่องลม สำนักงานเขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ได้เดินทางไกลออกจากโรงเรียนไปยังสะพานพระราม 9 โดยลูกเสือเริ่มเดินออกจากโรงเรียนไปทางทิศเหนือเป็นระยะทาง 3 กิโลเมตรถึงพบวัดคอกไม้ อยู่ทางขวามือของลูกเสือ จากนั้นลูกเสือเดินต่อไปทางทิศตะวันตกอีก 1 กิโลเมตร 300 เมตร ก็ถึงตลาดรุ่งเจริญพอดิ ลูกเสือจึงเดินต่อไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้เป็นระยะทาง 2 กิโลเมตร 800 เมตร ลูกเสือนึกได้ว่าเส้นทางที่กำลังเดินอยู่ใกล้กับร้านอาหารคุณหญิง ลูกเสือจึงเดินไปทางทิศตะวันออกเป็นระยะทาง 500 เมตร แต่ปรากฏว่าลูกเสือไม่สามารถจะเดินต่อไปยังร้านอาหารคุณหญิงได้ เนื่องจากมีแม่น้ำเจ้าพระยาขวางทางอยู่พอดิ ลูกเสือจึงตัดสินใจเดินไปทางทิศใต้อีก 1 กิโลเมตร ก็พบสถานีตำรวจอยู่ทางด้านซ้ายมือจึงรีบเข้าไปถามตำรวจเพื่อถามทางที่จะไปค่ายลูกเสือ เมื่อตำรวจบอกทางแล้ว ลูกเสือก็มุ่งหน้าเดินต่อไปทางทิศตะวันตกอีก 3 กิโลเมตร ก็ถึงค่ายลูกเสือพอดิ

จากเนื้อเรื่องดังกล่าว จงเขียนแผนผังการเดินทางของลูกเสืออย่างละเอียด โดยให้มาตราส่วน 2 เซนติเมตร ต่อระยะทาง 1 กิโลเมตร

ครั้งที่ 5

พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะครูสอน

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะครูสอน คือ ตอบคำถามในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน

เวลา 60 นาที

สถานที่ ห้องแนะแนว

กิจกรรม ความภาคภูมิใจ

อุปกรณ์ 1. เอกสารกรณีตัวอย่าง เรื่อง "ความภาคภูมิใจ"
2. ปากกาสีดำ 4 แท่ง ปากกาสีน้ำเงิน 4 แท่ง เพื่อแจกให้สมาชิก และ

ใช้แบ่งกลุ่ม

วิธีดำเนินการ ผู้วิจัยใช้กรณีตัวอย่างในการเข้าร่วมกิจกรรม โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นการมีส่วนร่วม

1. ผู้วิจัยนำปากกาทั้งสีดำและสีน้ำเงินใส่กล่องรวมกันให้สมาชิกแต่ละคนเลือกแล้วแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ตามชนิดสีของปากกาที่เลือกได้
2. แจกเอกสารเรื่อง "ความภาคภูมิใจ" คนละ 1 แผ่น เพื่อให้สมาชิกร่วมกันศึกษา และแสดงความคิดเห็น

ขั้นวิเคราะห์

1. ผู้วิจัยให้สมาชิกแต่ละกลุ่มอภิปรายร่วมกันในหัวข้อต่อไปนี้
 - 1.1 เด็กชายสุวัฒน์ และเด็กชายสุวิทย์ เป็นคนอย่างไร
 - 1.2 นักเรียนที่ดีควรมีลักษณะอย่างไรในการตอบคำถาม
2. ให้ตัวแทนแต่ละกลุ่มออกมารายงานผลการอภิปราย
3. ผู้วิจัยช่วยสรุป ชักถาม

ขั้นสรุปและประยุกต์หลักการ

1. ผู้วิจัยสรุปเกี่ยวกับกรณีตัวอย่าง และประโยชน์ที่สมาชิกได้รับ
2. สมาชิกรวบรวมแนวคิดจากการอภิปรายร่วมกัน และจากการสรุปของผู้วิจัย

3. สมาชิกแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์ของการตอบคำถามในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน และสรุปถึงวิธีการนำไปปฏิบัติ

ขั้นประเมิน

1. สังเกตการร่วมกิจกรรมของสมาชิก
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็นของสมาชิก

เอกสารตัวอย่าง เรื่อง "ความภาคภูมิใจ"

เด็กชายสุวัฒน์ และเด็กชายสุวิทย์ เป็นนักเรียนห้องเดียวกัน เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เวลาเรียนสุวัฒน์เป็นเด็กที่ตั้งใจเรียนหนังสือ ในขณะที่ครูสอนก็สนใจ ตั้งใจฟัง และตอบคำถามที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนอย่างสม่ำเสมอ ส่วนเด็กชายสุวิทย์ เวลาเรียนก็ไม่ค่อยสนใจ นั่งเหม่อลอยออกไปนอกห้องเรียน เวลาครูผู้สอนถามอะไร ก็ไม่ตอบ และก็ตอบไม่ตรงกับเรื่อง เพราะไม่ได้ตั้งใจฟังอย่างสม่ำเสมอ

ทางโรงเรียนประกาศผลการสอบปลายปี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แล้ว ปรากฏว่ามีนักเรียนได้ถึง 97.90 เปอร์เซนต์ พวกที่สอบตกส่วนใหญ่เพราะเกียจคร้าน ไม่สนใจการเรียน ในขณะที่ครูสอน พวกที่สอบได้ต่างดีใจเป็นอันมาก ในขณะที่เดียวกันก็มีความอาลัย อารมณ์ที่จะต้องจากสถานศึกษา ตลอดจนครูบาอาจารย์ เพื่อจะได้ศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษา

วันรับประกาศนียบัตร เป็นวันที่ประทับใจที่สุด ทางโรงเรียนจัดงานให้ด้วยความรักและความชื่นชม เชิญแขกหรือตลอดจนผู้ปกครองมาร่วมแสดงความยินดี และเป็นสักขีพยาน ในความสำเร็จของนักเรียน ประธานในพิธีแจกประกาศนียบัตรให้แก่ นักเรียนแล้ว จึงมอบรางวัลต่าง ๆ ให้แก่นักเรียนหลายคน เช่น เด็กชายสุวัฒน์ ได้รับรางวัลเรียนดี เป็นต้น ส่วนเด็กชายสุวิทย์ สอบตก จะต้องเรียนซ้ำชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อีกต่อไป

ครั้งที่ 6

พฤติกรรมตั้งใจเรียนขณะครูสอน

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะครูสอน คือ ไม่พูดคุยกันหรือส่งเสียงรบกวนขณะครูสอน

เวลา 60 นาที

สถานที่ ห้องแนะแนว

กิจกรรม เสียงรบกวน

อุปกรณ์ เอกสารการอภิปรายกลุ่ม เรื่อง เสียงรบกวน

วิธีดำเนินการ ผู้วิจัยใช้การอภิปรายกลุ่มในการเข้าร่วมกิจกรรมโดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นการมีส่วนร่วม

1. ผู้วิจัยให้สมาชิกนั่งเป็นรูปครึ่งวงกลม
2. ขออาสาสมัคร 1 คน ทำหน้าที่เป็นผู้อ่านเอกสารการอภิปรายกลุ่ม เรื่อง เสียงรบกวนจนจบเรื่อง

ขั้นวิเคราะห์

1. ให้สมาชิกร่วมกันอภิปรายในหัวข้อต่อไปนี้
 - 1.1 เด็กชายคมคิด เป็นคนอย่างไร
 - 1.2 เด็กนักเรียนร่วมชั้นเรียนเกิดความรู้สึกอย่างไรต่อเด็กชายคมคิด
 - 1.3 การกระทำของเด็กชายคมคิด เกิดผลเสียอย่างไร
 - 1.4 นักเรียนที่ดีควรมีลักษณะอย่างไรในการเรียนขณะครูสอน
2. ผู้วิจัยร่วมกับสมาชิกสรุป ชักถาม เพิ่มเติม

ขั้นสรุปประยุกต์หลักการ

1. ผู้วิจัยร่วมกับสมาชิกสรุปเกี่ยวกับกิจกรรมที่ได้รับ
2. สมาชิกรวบรวมแนวคิดจากการอภิปราย และจากการสรุป
3. สมาชิกแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์ของการไม่พูดคุยกัน หรือส่งเสียงรบกวนในขณะครูสอน และสรุปถึงวิธีการนำไปปฏิบัติ

ขั้นประเมิน

1. สมาชิกแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นถึงการทำกิจกรรม
2. สมาชิกให้ข้อเสนอแนะซึ่งกันและกันในการทำกิจกรรม

การประเมินผล

1. สังเกตการร่วมกิจกรรมของสมาชิก
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็นของสมาชิก

เอกสารการอภิปรายกลุ่ม เรื่อง เสียงรบกวน

เด็กชายคมคิด เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดช่องลม ในชั้นเรียนนี้มีนักเรียน 40 คน คมคิดเป็นลูกคนโตมีน้องอีก 3 คน อยู่กับพ่อแม่ ซึ่งมีอาชีพขายส้มตำไก่อ่าง ผลการเรียนในแต่ละปีที่ผ่านมาเขาได้คะแนนไม่ต่ำนัก ในชั้นเรียนคมคิดเป็นผู้ที่ทำให้ครูหนักใจมาก คนหนึ่งเกี่ยวกับการเรียน เขาไม่ฟังครูสอน เขาชอบชวนเพื่อนที่นั่งอยู่ข้าง ๆ คอย แต่คอยไม่ดังนัก เมื่อคมคิดเริ่มคุย เพื่อหลายคนหันมาคุยด้วย เขาชอบคุยเรื่อง นักฟุตบอลที่เขาชอบรายการทีวีที่เขาดู เพื่อน ๆ หลายคนที่ชอบพูดคุยจะหันมาคุยกัน เสียงพูดคุยจะดังขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งกลบเสียงของครูที่กำลังสอน ถึงแม้ว่าครูประจำวิชาจะดุและตักเตือนให้หยุดพูดคุยกัน แต่คมคิดและเพื่อน ๆ จะหยุดชะงักเพียงครู่เดียว แล้วก็เริ่มพูดคุยกันในเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับการเรียนต่อไปอีก เพื่อนร่วมชั้นบางคนรู้สึกรำคาญ และไม่ชอบคมคิดกับเพื่อนของเขา เพราะเสียงรบกวนที่เกิดจากการคุยกัน ทำให้เขาได้ยินครูอธิบายไม่ชัดเจน และไม่สามารถให้ความสนใจกับบทเรียนได้เต็มที่

ครั้งที่ 7

พฤติกรรมตั้งใจเรียนขณะครูสอน

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนขณะที่ครูสอน คือ ไม่เล่นกันหรือแหย่กันในขณะครูสอน

เวลา 60 นาที

สถานที่ ห้องแนะแนว

กิจกรรม พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

- อุปกรณ์
1. ชิ้นส่วนของรูปภาพทฤษฎี 30 ชิ้น
 2. เอกสารบทบาทสมมติ

วิธีการดำเนินการ ผู้วิจัยใช้บทบาทสมมติในการเข้าร่วมกิจกรรม โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยสนทนากับสมาชิกเกี่ยวกับเรื่องการตั้งใจเรียนว่าเคยเล่นกันหรือแหย่กันบ้างหรือไม่ในขณะที่ครูสอน และผลของการกระทำนั้นเป็นอย่างไร

ขั้นแสดง

1. ผู้วิจัยขออาสาสมัคร จำนวน 2 คน ออกไปกำหนดบทบาทสมมติ โดยผู้วิจัยแจกเอกสารบทบาทสมมติให้คนละ 1 แผ่น ซึ่งอาสาสมัครจะต้องแสดงบทบาท แหย่เพื่อน ขวนเล่น ขวนคุย ในขณะที่เพื่อนกำลังทำงาน
2. ให้สมาชิก 6 คน ร่วมกันทำกิจกรรม ให้สมาชิก 1 คน เป็นผู้สังเกตการณ์
3. ผู้วิจัยชี้แจงกติกาและแจกชิ้นส่วนรูปภาพทฤษฎี ให้สมาชิกทุกคนในกลุ่มช่วยกันต่อ
4. ให้เวลาต่อชิ้นส่วนรูปภาพ ประมาณ 15 นาที เมื่อหมดเวลาแล้วให้หยุดไม่ว่าจะเสร็จหรือไม่ก็ตาม
5. เมื่อหมดเวลาให้สมาชิกในกลุ่มออกมาอภิปรายความรู้สึกขณะทำกิจกรรม
6. ให้ผู้สังเกตการณ์ออกมาพูดถึงการทำงานของสมาชิกในกลุ่ม

ขั้นวิเคราะห์และอภิปราย

1. ผู้วิจัยให้สมาชิกแต่ละกลุ่มอภิปรายในหัวข้อต่อไปนี้
 - 1.1 ผลงานของสมาชิกในกลุ่มของตน ส่วนใหญ่เป็นอย่างไรบ้าง
 - 1.2 เพราะสาเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น
 - 1.3 การหย่าเพื่อนเกิดผลเสียอย่างไร
2. ผู้วิจัยร่วมกับสมาชิกช่วยกันสรุป ชักถาม และเชื่อมโยงเหตุการณ์ต่าง ๆ

ขั้นแสดงเพิ่มเติม

ในกรณีที่การแสดงครั้งแรกไม่เป็นที่พอใจ หรือมีผู้เสนอแนวความคิดใหม่ ๆ ในการแก้ปัญหา ก็อาจจัดให้มีการแสดงใหม่อีกครั้ง

ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป

1. ผู้วิจัยร่วมกับสมาชิกสรุปเกี่ยวกับกิจกรรมและประโยชน์ที่สมาชิกได้รับจากกิจกรรม
2. สมาชิกรวบรวมแนวคิดจากการอภิปรายร่วมกัน และจากการสรุป
3. สมาชิกแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อดีของการทำงานโดยไม่มีเพื่อนหย่า และสรุปถึงวิธีการนำไปปฏิบัติ

การประเมิน

1. สังเกตจากการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียน
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น การอภิปราย และการสรุปของสมาชิก

เอกสารบทบาทสมมติ

สมาชิกอาสาสมัครคนที่ 1

ให้สมาชิกแสดงบทบาทสมมติห่วยเพื่อนในขณะที่เพื่อนกำลังทำงานกันอยู่ในกลุ่ม โดยจะต้องไปปฏิบัติดังนี้

สมาชิกในกลุ่มคนที่ 1	ให้ไปเอามือถือดูเพื่อนเบา ๆ
สมาชิกในกลุ่มคนที่ 2	ให้ไปเอามือเขกหัวเพื่อนเบา ๆ
สมาชิกในกลุ่มคนที่ 3	ให้ไปเอามือหยอที่เอวเพื่อนเบา ๆ
สมาชิกในกลุ่มคนที่ 4	ให้ไปเอาชิ้นส่วนมาซ่อนเอาไว้
สมาชิกในกลุ่มคนที่ 5	ให้ไปแย่งชิ้นส่วนมาต่อเองโดยไม่ถูกต้อง

สมาชิกอาสาสมัครคนที่ 2

ให้สมาชิกแสดงบทบาทสมมติ ไปเล่นกับเพื่อน และชวนเพื่อนคุยในขณะที่เพื่อนกำลังทำงานกันอยู่ในกลุ่ม โดยให้ไปชวนสมาชิกในกลุ่มคนใดคนหนึ่งก็ได้

ครั้งที่ 8

พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูทำงานท่า

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูทำงานท่า คือ ตั้งใจทำงานที่ได้รับ

มอบหมาย

เวลา 60 นาที

สถานที่ ห้องแนะแนว

กิจกรรม ผลงานที่ประทับใจ

อุปกรณ์ 1. เอกสารกรณีตัวอย่าง เรื่อง ผลงานที่ประทับใจ

วิธีดำเนินการ ผู้วิจัยใช้กรณีตัวอย่างในการเข้าร่วมกิจกรรม โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นการมีส่วนร่วม

1. ผู้วิจัยแบ่งสมาชิกออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 4 คน
2. แจกเอกสารเรื่อง ผลงานที่ประทับใจ คนละ 1 แผ่น เพื่อให้สมาชิกร่วมกัน

ศึกษา และแสดงความคิดเห็น

ขั้นวิเคราะห์

1. ผู้วิจัยให้สมาชิกแต่ละกลุ่มอภิปรายร่วมกันในหัวข้อต่อไปนี้
 - 1.1 เด็กชายวีระ และเด็กชายมานะ เป็นคนอย่างไร
 - 1.2 นักเรียนที่ดีควรมีลักษณะอย่างไร ในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย
2. ำให้ตัวแทนแต่ละกลุ่มออกมารายงานผลการอภิปราย
3. ผู้วิจัยร่วมกับสมาชิกสรุปคำถาม

ขั้นสรุปและประยุกต์หลักการ

1. ผู้วิจัยสรุปเกี่ยวกับกรณีตัวอย่าง และประโยชน์ที่สมาชิกได้รับ
2. สมาชิกรวบรวมแนวคิดจากการอภิปรายร่วมกันและจากการสรุปของผู้วิจัย
3. สมาชิกแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์ของการตอบคำถามในเรื่องที่

เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน และสรุปถึงวิธีการนำไปปฏิบัติ

ขั้นประเมิน

1. สมาชิกมีการแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นถึงการทำกิจกรรม
2. สมาชิกให้ข้อเสนอแนะซึ่งกันและกันในการทำกิจกรรม

การประเมินผล

1. สังเกตการร่วมกิจกรรมของสมาชิก
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็นของสมาชิก

เอกสารกรณีตัวอย่าง เรื่อง ผลงานที่ประทับใจ

เด็กชายวีระ และเด็กชายมานะ เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียนเดียวกัน ทั้งสองเรียนอยู่ในชั้น ป.6 ของโรงเรียนแห่งหนึ่ง ระดับสติปัญญา และการเรียนของวีระและมานะอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน แต่วีระเป็นนักเรียนที่ชอบคุยชอบเล่น ทำงานไม่เรียบร้อย ไม่ค่อยสนใจฟังครู จะตั้งใจฟังบ้างเป็นครั้งคราวเมื่อถูกครูดุ ถึงแม้ผลการเรียนของวีระจะไม่ค่อยนักก็ตาม ส่วนมานะนั้น เป็นนักเรียนที่ตั้งใจเรียน สนใจฟังครูอธิบาย ตั้งใจทำงานและทำได้เรียบร้อย แม้จะเป็นคนที่พูดไม่คล่องแคล่วนักก็ตาม ผลการเรียนของมานะอยู่ในระดับเดียวกับวีระ

เมื่อคราวสอบภาคปฏิบัติวิชาภาษาไทย ครูให้นักเรียนออกมาพูดหน้าชั้นเรียน วีระพูดได้คล่องแคล่วกว่ามานะ คะแนนของวีระจึงดีกว่า พอถึงคราวสอบเขียนเรียงความ ครูได้กำชับนักเรียนหลายครั้งว่าให้ตั้งใจเขียนให้ดีที่สุด และได้แนะวิธีการและรูปแบบการเขียนเรียงความให้นักเรียนฟัง ครูจับเวลาให้นักเรียนเขียนให้เสร็จภายในเวลา 60 นาที และให้วัดความยาวตามที่กำหนด ขณะที่ครูอธิบายอยู่นั้น วีระก็ไม่สนใจฟัง แอบวาดการ์ตูนเล่น ส่วนมานะตั้งใจฟังเพราะคะแนนพูดไม่ดีนัก จึงต้องการทำคะแนนให้ดีที่สุด พอครูอธิบายจบก็ปล่อยให้ให้นักเรียนเขียนเรียงความ โดยไม่ดูนักเรียนที่คุยเล่น พอหมดเวลา ครูก็เรียกเก็บเรียงความไปตรวจ ปรากฏว่าเรียงความของวีระนั้นมีแค่ 3 บรรทัดเท่านั้น เพราะเขานั่งคุยกับเพื่อน จึงไม่เสร็จตามเวลา ส่วนของมานะนั้นได้น้อยความครบถ้วนถูกต้อง และเป็นเรียงความที่ดีมาก วันต่อมาครูได้ประกาศคะแนนให้นักเรียนทราบ ปรากฏว่าวีระได้แค่ 2 คะแนนเท่านั้น จึงถูกครูตำหนิ ส่วนของมานะได้เต็ม ครูกล่าวชมเชยมานะให้เพื่อนร่วมชั้นฟัง และครูยังบอกว่าการเขียนเรียงความครั้งนี้ เป็นการประกวดด้วย ผู้ชนะเลิศจะได้รางวัลเป็นเงินทุนการศึกษา 2,000 บาท มานะจึงได้รับเงินทุนการศึกษาไป

ครั้งที่ 9

พฤติกรรมตั้งใจเรียนขณะครูทำงานทำ

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูทำงานทำ คือ ออกมาทำกิจกรรมต่าง ๆ
หน้าชั้นเรียนเมื่อครูเรียก

เวลา 60 นาที

สถานที่ ห้องแนะแนว

กิจกรรม ไม่ลองไม่รู้

- อุปกรณ์
1. ก้อนหิน
 2. ลูกฟุตบอล
 3. ผลส้มโอ
 4. ท่อนเหล็ก
 5. ท่อนไม้
 6. กระดาษ

วิธีดำเนินการ ผู้วิจัยใช้การเล่นเกมนิพนธ์ในการเข้าร่วมกิจกรรม โดยมีขั้นตอนดังนี้
ขั้นการมีส่วนร่วม

1. ผู้วิจัยให้สมาชิกนับ 1, 2, 3, 4.....จนครบทุกคน เพื่อไปใช้ในการแบ่งกลุ่ม
เลขคู่กับเลขคี่ จำนวน 2 กลุ่ม
2. ให้สมาชิกแต่ละกลุ่มนั่งเป็นวงกลม ผู้วิจัยแจกกระดาษให้กลุ่มละ 1 แผ่น
3. ผู้วิจัยชี้แจงกติการโดยให้สมาชิกภายในกลุ่มแต่ละกลุ่มดูสิ่งของที่ผู้วิจัยนำออกมาให้ดู
พร้อมทั้งบรรยายถึงคุณสมบัติของสิ่งเหล่านั้นด้วย
4. ผู้วิจัยวางสิ่งของเหล่านั้นไว้บนโต๊ะ แล้วให้สมาชิกแต่ละกลุ่มจัดลำดับน้ำหนักของ
สิ่งของเหล่านั้น แล้วให้เขียนส่งภายใน 4 นาที
5. ผู้วิจัยให้สมาชิกแต่ละกลุ่มลองออกไปจับ ยกสิ่งของ ประมาณน้ำหนักด้วยตนเอง
แล้วให้มาจัดลำดับน้ำหนักของสิ่งของเหล่านั้นอีกครั้ง ในกระดาษแผ่นที่ 2 แล้วให้เขียนส่งภายใน
4 นาที
6. ผู้วิจัยเฉลยผลของการเรียงลำดับน้ำหนักของสิ่งของให้สมาชิกทราบ

ขั้นวิเคราะห์

1. ผู้วิจัยให้สมาชิกร่วมกันอภิปรายในหัวข้อต่อไปนี้
 - 1.1 ผลของการจัดลำดับน้ำหนักสิ่งของ ถูก - ไม่ถูก อย่างไร
 - 1.2 เปรียบเทียบผลของการจัดลำดับน้ำหนักครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 แตกต่างกัน

อย่างไร

- 1.3 สาเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น
- 1.4 การออกมาทำกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเองมีประโยชน์อย่างไร

ขั้นสรุปและประยุกต์หลักการ

1. ผู้วิจัยสรุปเกี่ยวกับกิจกรรมและประโยชน์ที่สมาชิกจะได้รับ
2. สมาชิกแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับผลดีของการออกมาทำกิจกรรมต่าง ๆ

หน้าชั้นเรียน เมื่อครูเรียก

ขั้นประเมิน

1. สมาชิกมีการแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นถึงการเข้าร่วมกิจกรรม
2. สมาชิกให้ข้อเสนอแนะซึ่งกันและกันในการเข้าร่วมกิจกรรม

การประเมินผล

1. สังเกตการร่วมกิจกรรมของสมาชิก
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็นของสมาชิก

ครั้งที่ 10

พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูทำงานทำ

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูทำงานทำ คือ ทานแบบฝึกหัดเสร็จตามเวลาที่กำหนด

เวลา 60 นาที

สถานที่ ห้องแนะแนว

กิจกรรม เวลาไม่คอยใคร

อุปกรณ์ เอกสารการอภิปรายกลุ่ม เรื่อง เวลาไม่คอยใคร

วิธีดำเนินการ ผู้วิจัยให้การอภิปรายกลุ่มในการเข้าร่วมกิจกรรม โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นการมีส่วนร่วม

1. ผู้วิจัยให้สมาชิกนั่งเป็นรูปครึ่งวงกลม
2. ขออาสาสมัคร 1 คน ทำหน้าที่เป็นผู้อ่านเอกสารการอภิปรายกลุ่ม เรื่อง

เวลาไม่คอยใคร

ขั้นการวิเคราะห์

1. ให้สมาชิกร่วมกันอภิปรายในหัวข้อต่อไปนี้
 - 1.1 เด็กหญิงพิมพ์ทองเป็นคนอย่างไร
 - 1.2 การกระทำของเด็กหญิงพิมพ์ทองเกิดผลเสียอย่างไร
 - 1.3 นักเรียนที่ดีควรมีลักษณะอย่างไรในการทำงานให้เสร็จตามเวลาที่กำหนด

เมื่อครูมอบหมาย

2. ผู้วิจัยร่วมกับสมาชิก สรุป ชักถาม เพิ่มเติม

ขั้นสรุปประยุกต์หลักการ

1. ผู้วิจัยร่วมกับสมาชิกสรุปเกี่ยวกับกิจกรรมที่ได้รับ
2. สมาชิกรวบรวมแนวคิดจากการอภิปรายและจากการสรุป

3. สมาชิกแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์ของการตั้งใจทำงานให้เสร็จตามเวลาที่กำหนด ในขณะที่ครูให้งานทำ

ขั้นประเมิน

1. สมาชิกแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นถึงการทำกิจกรรม
2. สมาชิกให้ข้อเสนอแนะซึ่งกันและกันในการทำกิจกรรม

การประเมินผล

1. สังเกตการร่วมกิจกรรมของสมาชิก
2. สังเกตจากกรแสดงความคิดเห็นของสมาชิก

เอกสารการอภิปราย เรื่อง เวลาไม่คอยใคร

ในชั่วโมงเช้าวันหนึ่งครูประจำวิชาคณิตศาสตร์ กำลังทำการสอนเรื่องการลบเศษส่วนที่มีส่วนเท่ากันครูได้อธิบายถึงวิธีการทำเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จนนักเรียนทุกคนเข้าใจเป็นอย่างดี จึงให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน จำนวน 3 ข้อ เพื่อเป็นการทบทวนความเข้าใจ ปล่อยให้เวลาในการทำ 40 นาที ใครเสร็จก่อนให้ส่งได้เลย เมื่อสิ้นคำสั่งนักเรียนส่วนใหญ่ต่างก็ตั้งใจทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย เพื่อจะได้เสร็จตามเวลาที่กำหนด ส่วนเด็กหญิงพิมพ์ทอง มองดูแบบฝึกหัด 3 ข้อแล้ว เห็นว่าทำง่ายมาก ใช้เวลาทำเพียง 15 นาที ก็คงเสร็จ จึงขออนุญาตครูประจำวิชาคณิตศาสตร์ออกไปพบเพื่อนนอกห้องก่อน เด็กหญิงพิมพ์ทองใช้เวลาไปพบเพื่อน และคุยกับเพื่อนหมดเวลาไปแล้ว 20 นาที พอกลับมาทำแบบฝึกหัดก็เห็นเพื่อน ๆ บางคนใกล้เสร็จแล้ว และบางคนก็เสร็จแล้ว พิมพ์ทองใจคอไม่ได้รับลงมือทำแบบฝึกหัด หวังที่จะให้เสร็จทันเวลาที่กำหนด แต่ก็สายไปเสียแล้ว เขามองดูเข็มนาฬิกาข้างฝา จึงรู้ว่าหมดเวลาเสียแล้ว เขาทำงานส่งครูเสร็จไม่ทันกำหนด

ครั้งที่ 11

พฤติกรรมตั้งใจเรียนขณะครูทำงานทำ

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูทำงานทำ คือ สนใจมองเพื่อนในขณะที่ครูให้เพื่อนออกมาทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียน

เวลา 60 นาที

สถานที่ ห้องแนะแนว

กิจกรรม การสื่อสารทางเดียว

- อุปกรณ์
1. รูปภาพสี่เหลี่ยมจัตุรัส
 2. กระดาษ
 3. ดินสอ
 4. ยางลบ

วิธีดำเนินการ ผู้วิจัยใช้เกมในการเข้าร่วมกิจกรรม โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นการมีส่วนร่วม

1. ผู้วิจัยแบ่งสมาชิกออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 4 คน
2. ผู้วิจัยเลือกตัวแทนกลุ่มละ 1 คน
3. ชี้แจงกติกาการเล่นให้กลุ่มฟัง ดังนี้
 - 3.1 ตัวแทนทุกกลุ่มเป็นครู ที่เหลือในกลุ่มเป็นนักเรียน
 - 3.2 ให้สอนวาดภาพสี่เหลี่ยมจัตุรัสตามลักษณะภาพที่เป็นตัวอย่างแก่นักเรียน

ด้วยการ บอกอย่างเดียว ห้ามนักเรียนดู ห้ามครูแสดงท่าทางประกอบ

- 3.3 ให้นักเรียนวาดภาพตามคำสอนนี้ ส่งภายใน 10 นาที
4. ผู้วิจัยนำภาพสี่เหลี่ยมจัตุรัสที่เป็นตัวอย่างมาเฉลยให้นักเรียนดู

ขั้นวิเคราะห์

1. ผู้วิจัยให้สมาชิกร่วมกันอภิปรายในหัวข้อต่อไปนี้
 - 1.1 ผลการวาดภาพ ถูก - ไม่ถูก อย่างไร
 - 1.2 สาเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น
 - 1.3 การมองคู่มือประโยชน์อย่างไร

2. ให้อาจารย์แต่ละกลุ่มออกมาบรรยายผลการอภิปราย
3. ผู้วิจัยช่วยสรุป ชักถาม เพิ่มเติม

ขั้นสรุปและประยุกต์หลักการ

1. ผู้วิจัยสรุปเกี่ยวกับกิจกรรมและประโยชน์ที่สมาชิกจะได้รับจากกิจกรรม
2. สมาชิกแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อดีของการทำงาน โดยการสนทนากลุ่มใน

ขณะที่เพื่อนออกมาทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียน

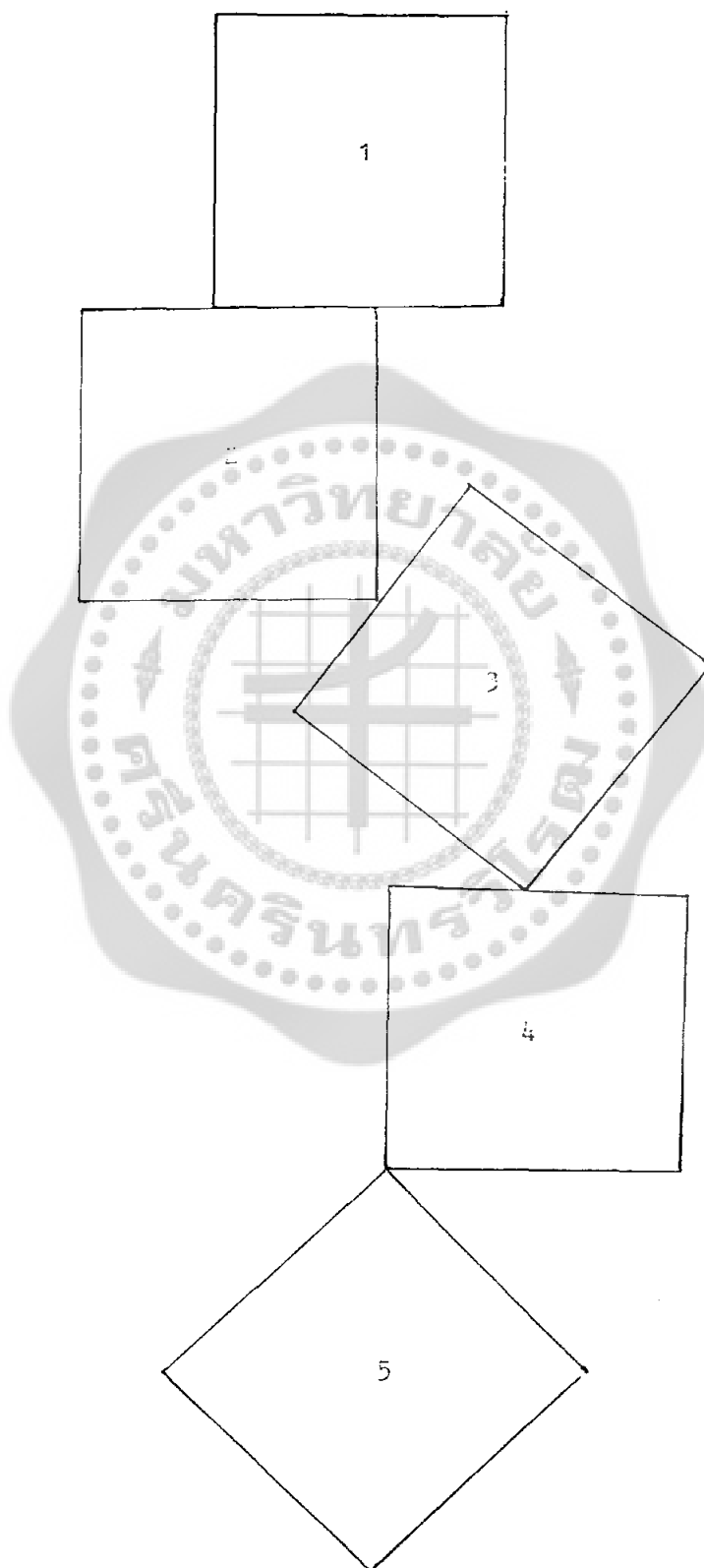
ขั้นประเมิน

1. สมาชิกมีการแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นถึงการเข้าร่วมกิจกรรม
2. สมาชิกให้ข้อเสนอแนะซึ่งกันและกันในการเข้าร่วมกิจกรรม

การประเมินผล

1. สังเกตการร่วมกิจกรรมของสมาชิก
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็นของสมาชิก

เอกสารเกม "ลักษณะภาพสี่เหลี่ยมจัตุรัสที่เป็นตัวอย่าง"

ครั้งที่ 12

ปัจฉิมนิเทศ

วัตถุประสงค์ 1. เพื่อให้สมาชิกแสดงทัศนคติและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์
ที่ได้จากการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มครั้งนี้

2. เพื่อสร้างความประทับใจ

เวลา 60 นาที

สถานที่ ห้องแนะแนว

กิจกรรม เป็ดใจ

อุปกรณ์ 1. กระดาษ

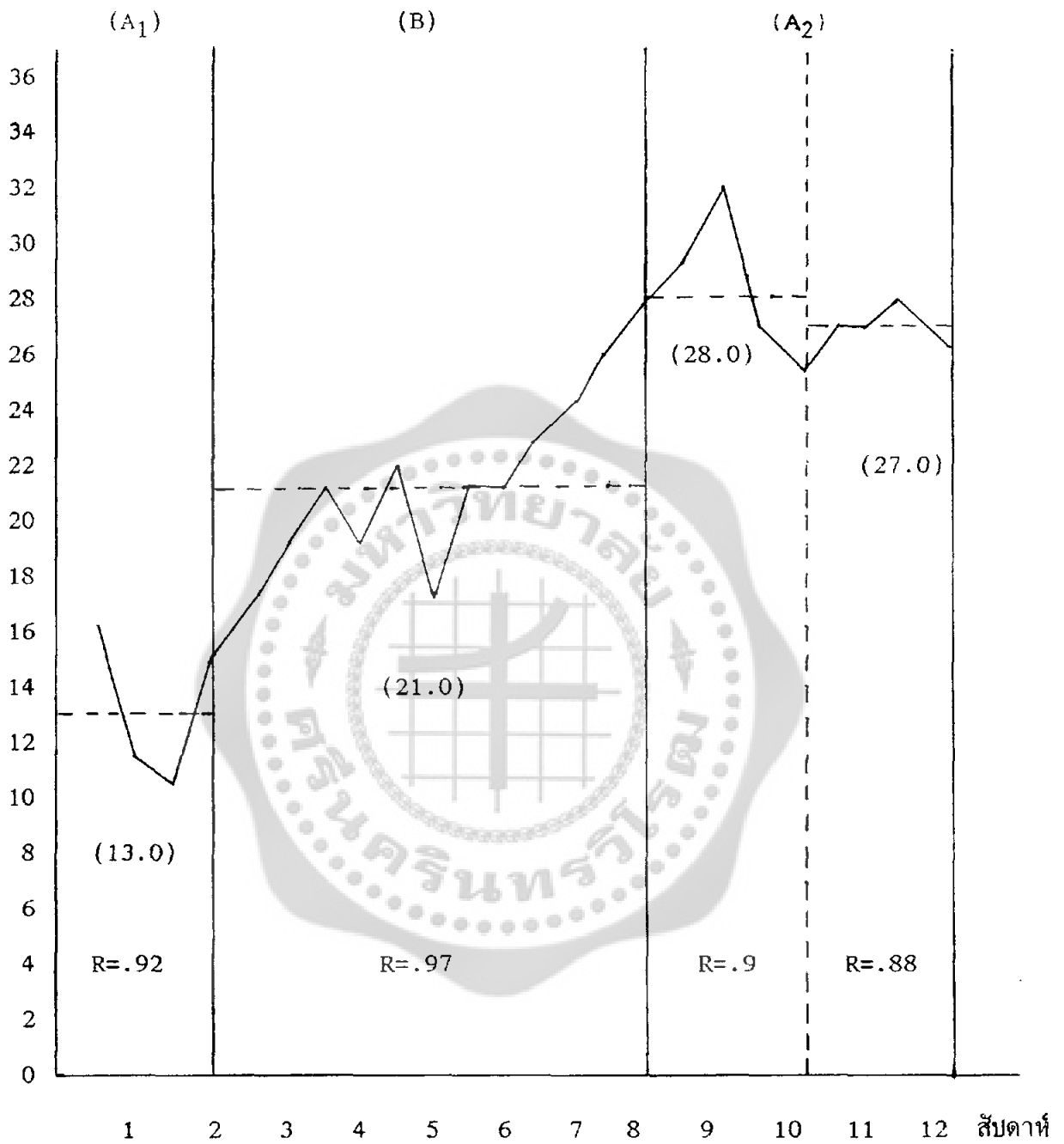
2. ปากกา

วิธีดำเนินการ

1. ให้สมาชิกนั่งเป็นวงกลมหันหน้าเข้าหากัน
2. แจกกระดาษให้สมาชิกทุกคน แล้วให้เขียนชื่อตัวเองที่กระดาษ
3. ให้สมาชิกเขียนจดหมายถึงเพื่อนทุกคนในหัวข้อต่อไปนี้
 - 3.1 ความรู้สึกที่มีต่อเพื่อน
 - 3.2 ประโยชน์ที่ได้จากการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มครั้งนี้
4. ผู้วิจัยซักถามความรู้สึกสมาชิกว่า
 - 4.1 มีความรู้สึกอย่างไรในขณะที่เขียนจดหมายถึงเพื่อน
 - 4.2 มีความรู้สึกอย่างไรเมื่อได้รับจดหมายของเพื่อน
 - 4.3 ประโยชน์ที่ได้จากการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
 - 4.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มครั้งนี้ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
 - 4.5 ผู้วิจัยกล่าวขอขอบคุณนักเรียน และกล่าวปิดการทดลอง

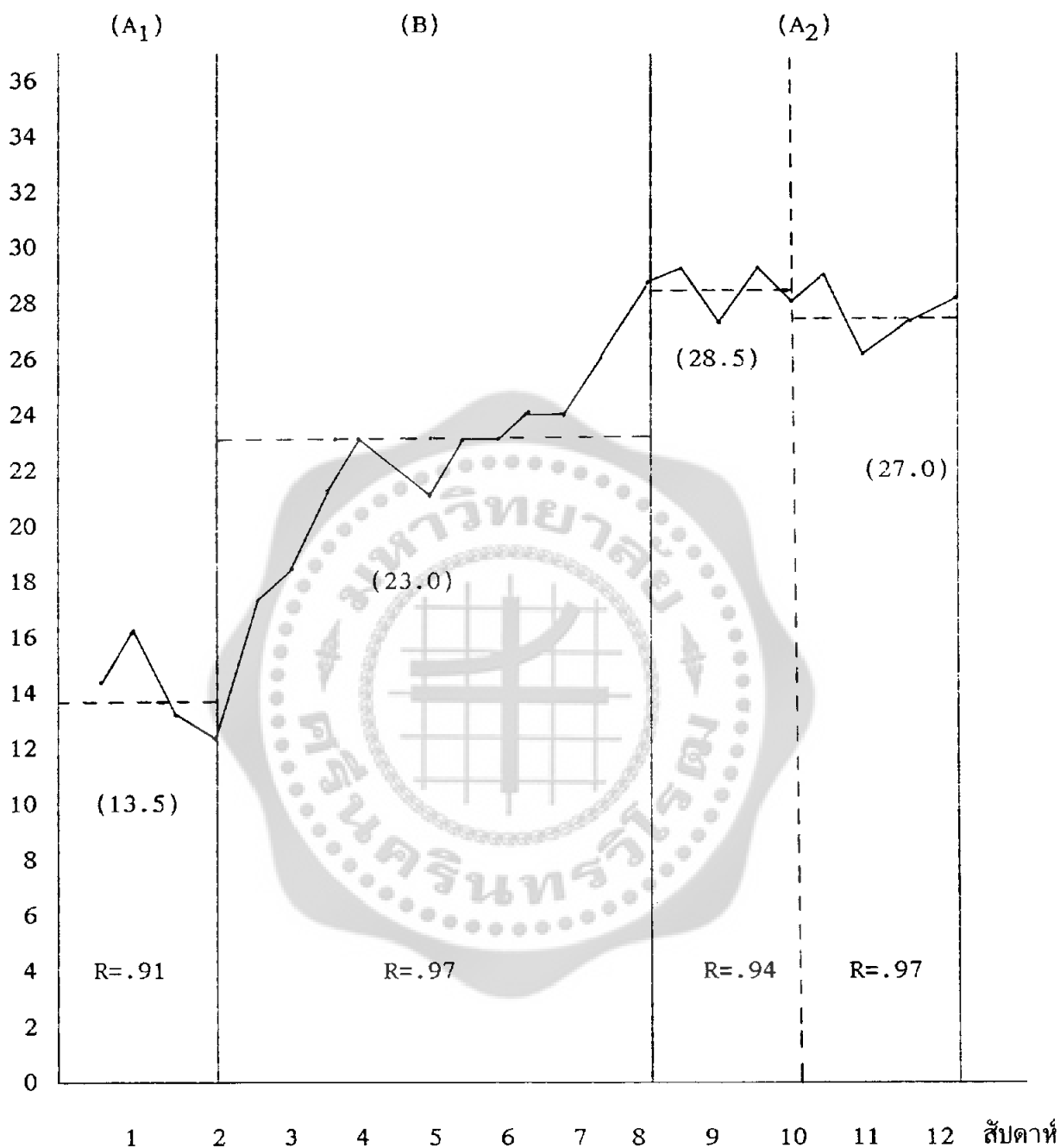
ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน

———— ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน
 - - - - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัย และผู้ช่วย

ภาพประกอบ 3 ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่มทดลอง
 ที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

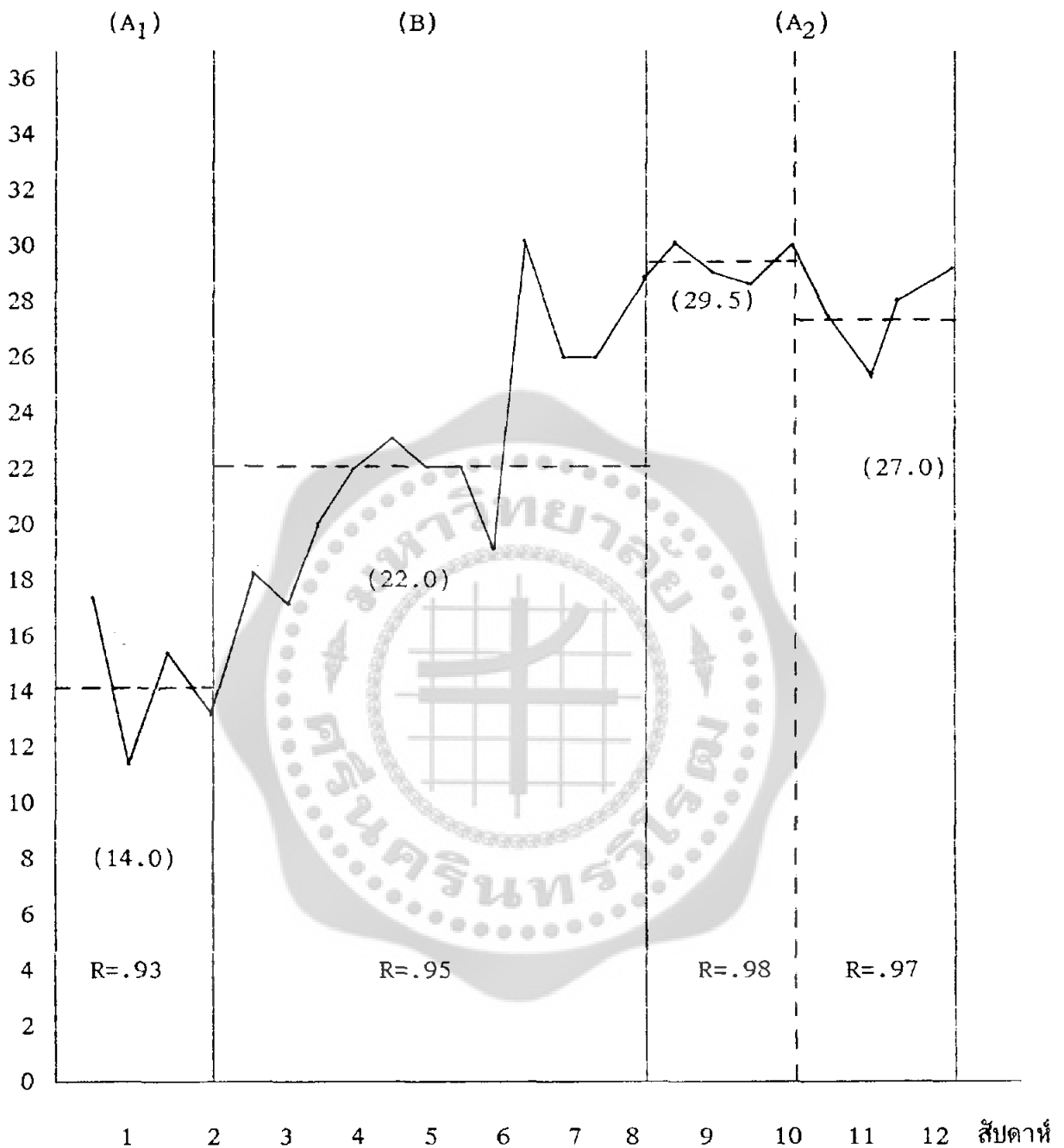
ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน

————— ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน
 - - - - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัย และผู้ช่วย

ภาพประกอบ 4 ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่มทดลอง
ที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

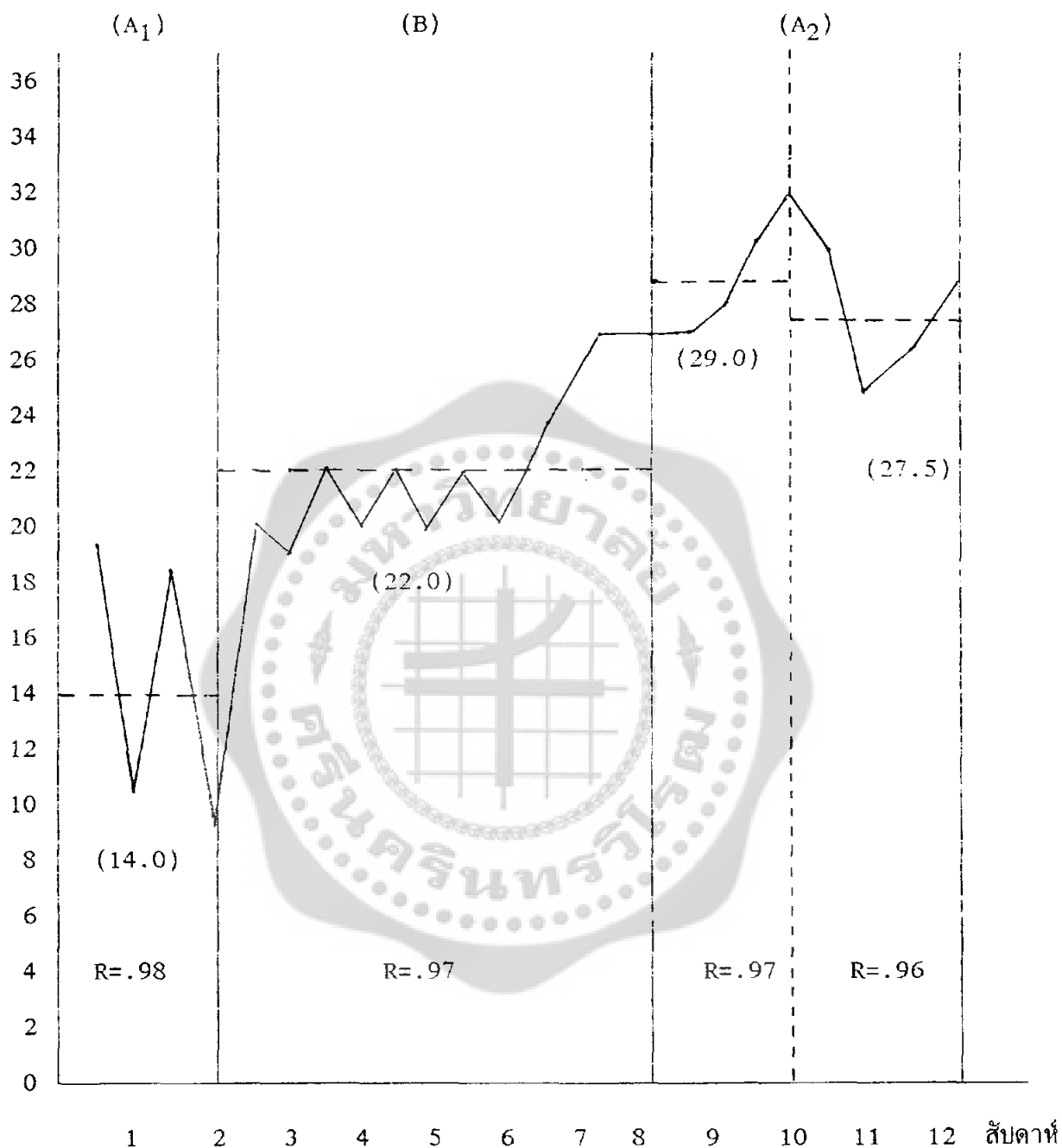
ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน
 - - - - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัย และผู้ช่วย

ภาพประกอบ 5 ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 3 ในกลุ่มทดลอง
ที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

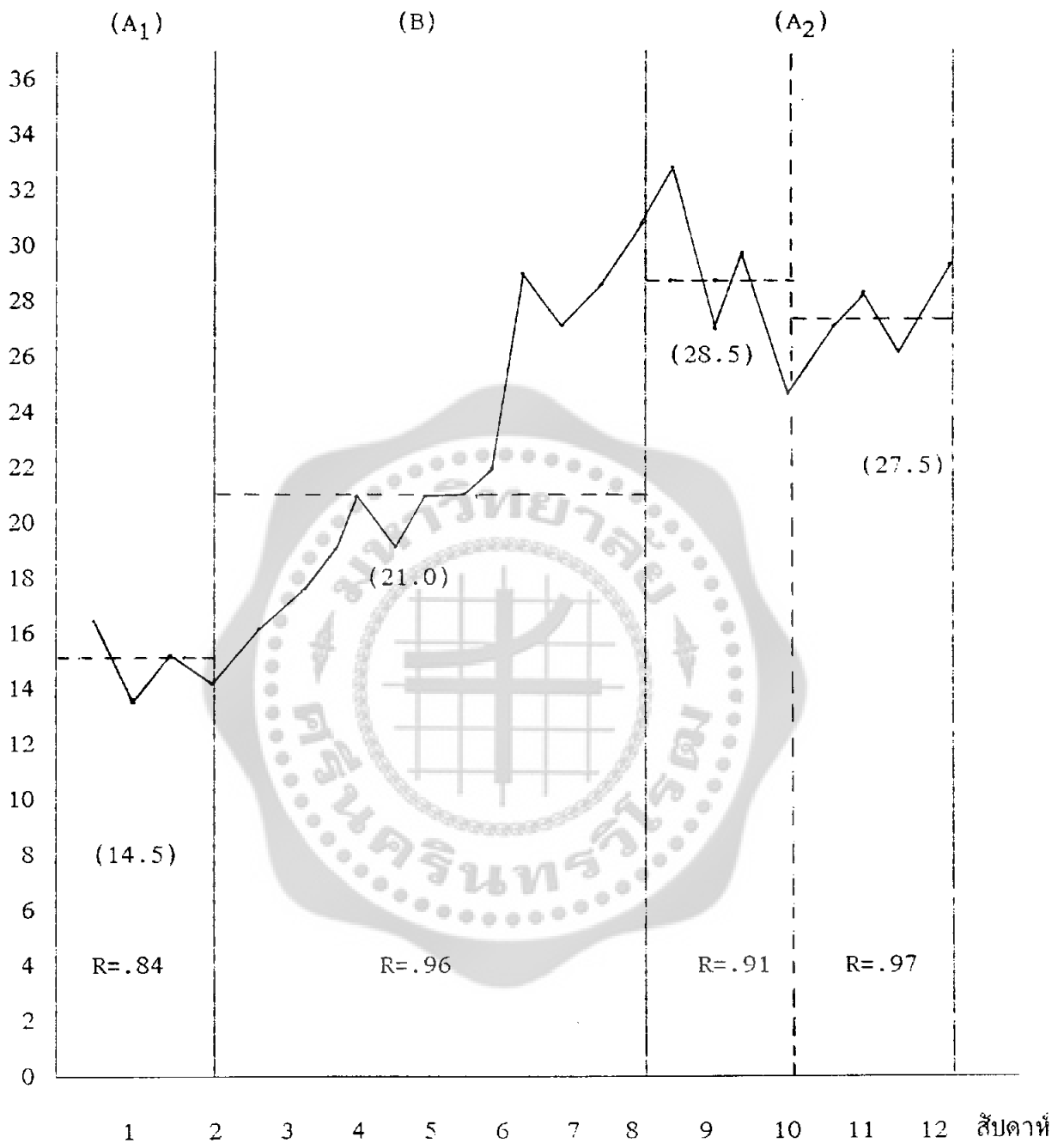
ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน

————— ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน
 - - - - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์ความสอดคล้องของผู้วิจัย และผู้ช่วย

ภาพประกอบ 6 ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 4 ในกลุ่มทดลอง
ที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

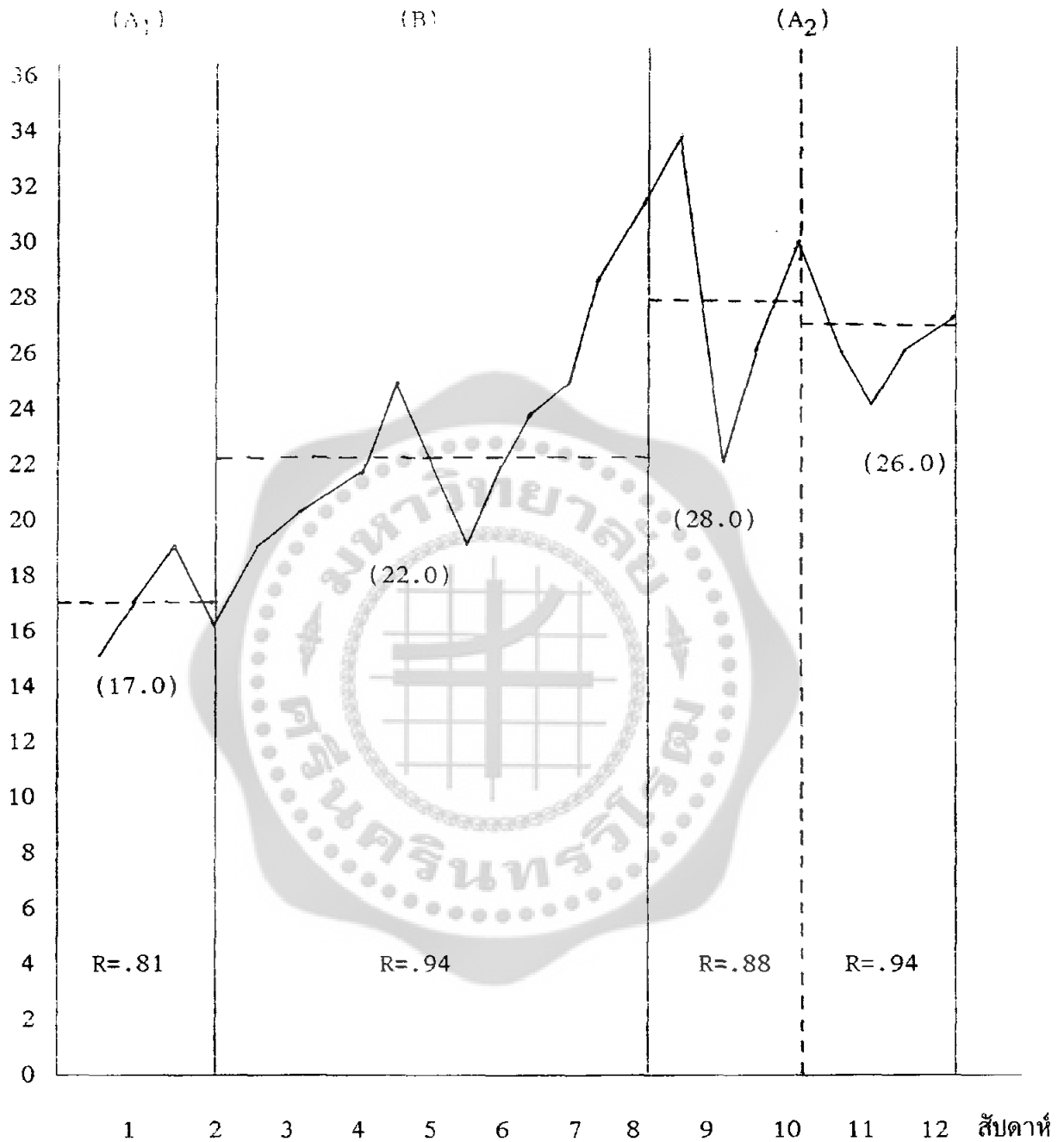
ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน
 - - - - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัย และผู้ช่วย

ภาพประกอบ 7 ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 5 ในกลุ่มทดลอง
 ที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

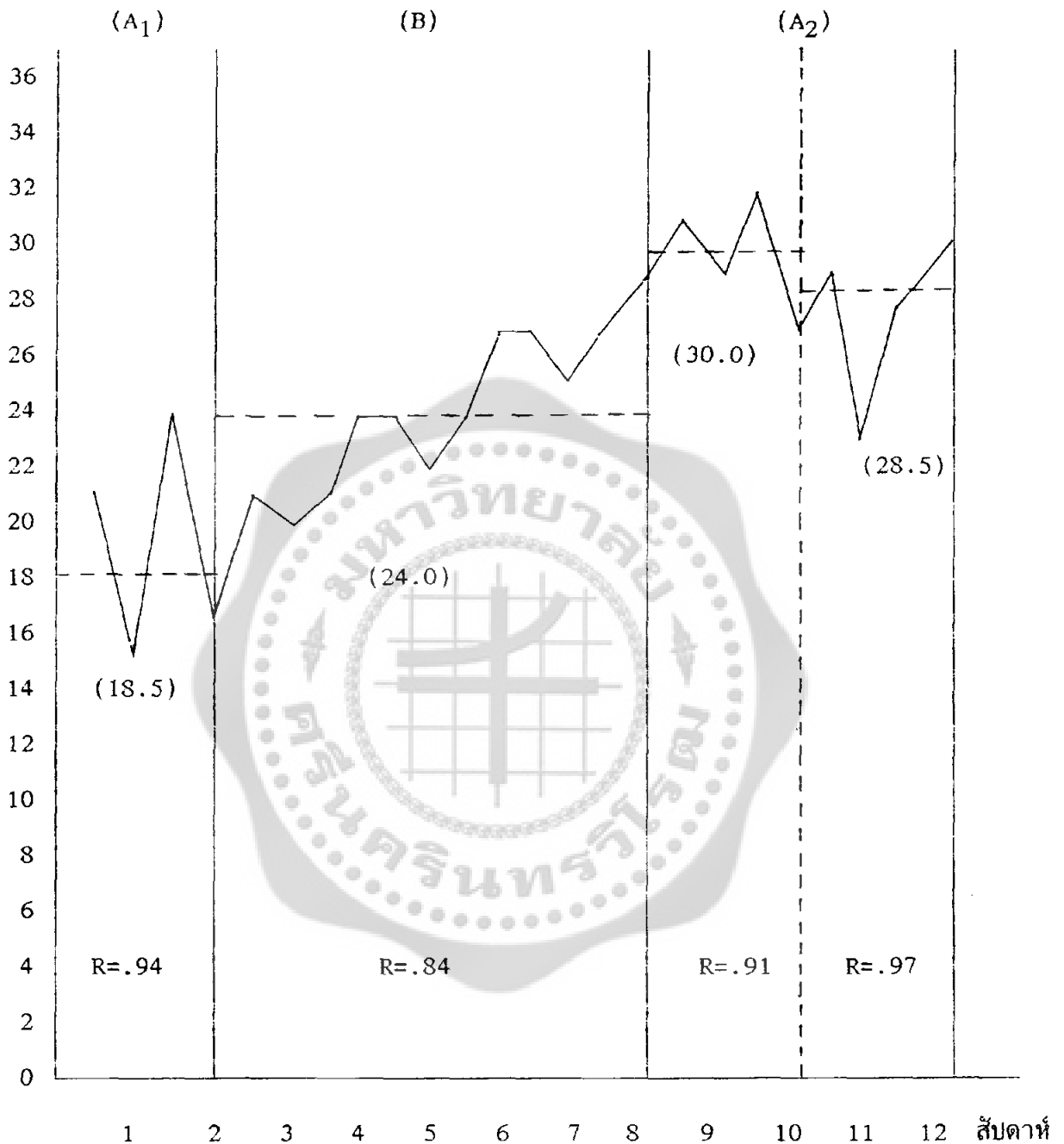
ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน
 ----- ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัย และผู้ช่วย

ภาพประกอบ 8 ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 6 ในกลุ่มทดลอง
 ที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

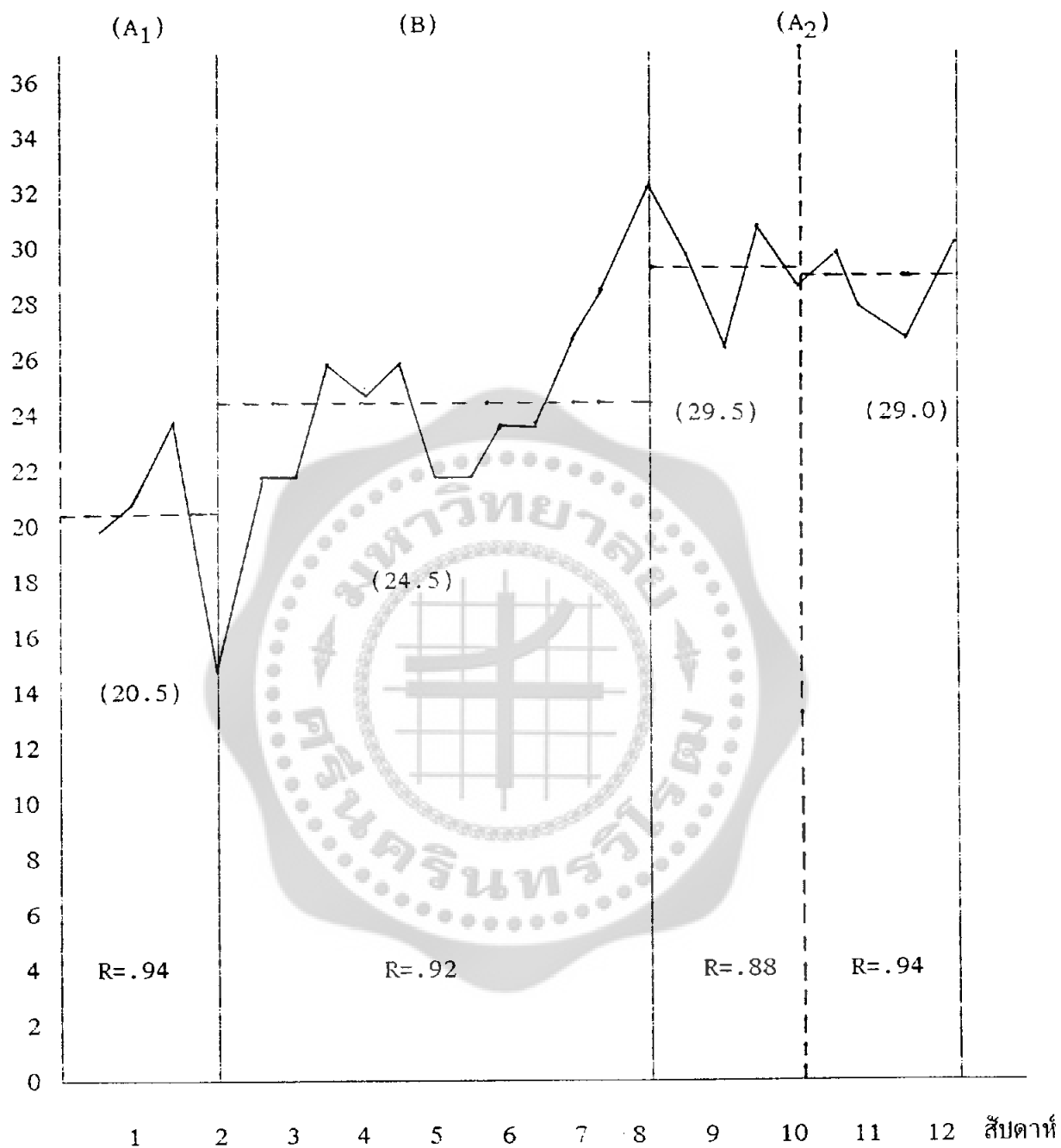
ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน

- _____ ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน
 - - - - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์ของความสอดคล้องของผู้วิจัย และผู้ช่วย

ภาพประกอบ 9 ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 7 ในกลุ่มทดลอง
ที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

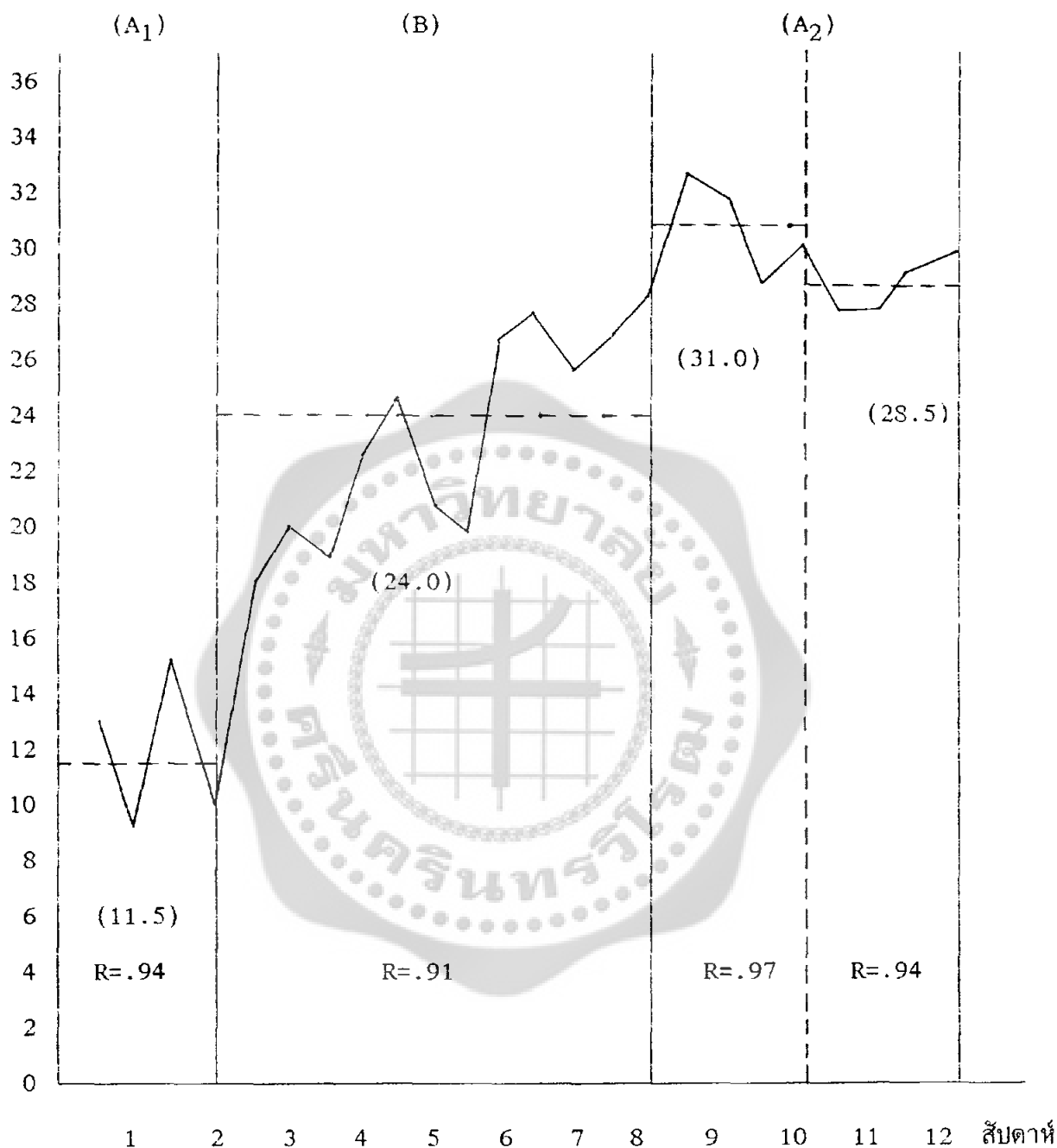
ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน
 - - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัย และผู้ช่วย

ภาพประกอบ 10 ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 8 ในกลุ่มทดลอง
 ที่ 1 ตลอด 3 ระยะ

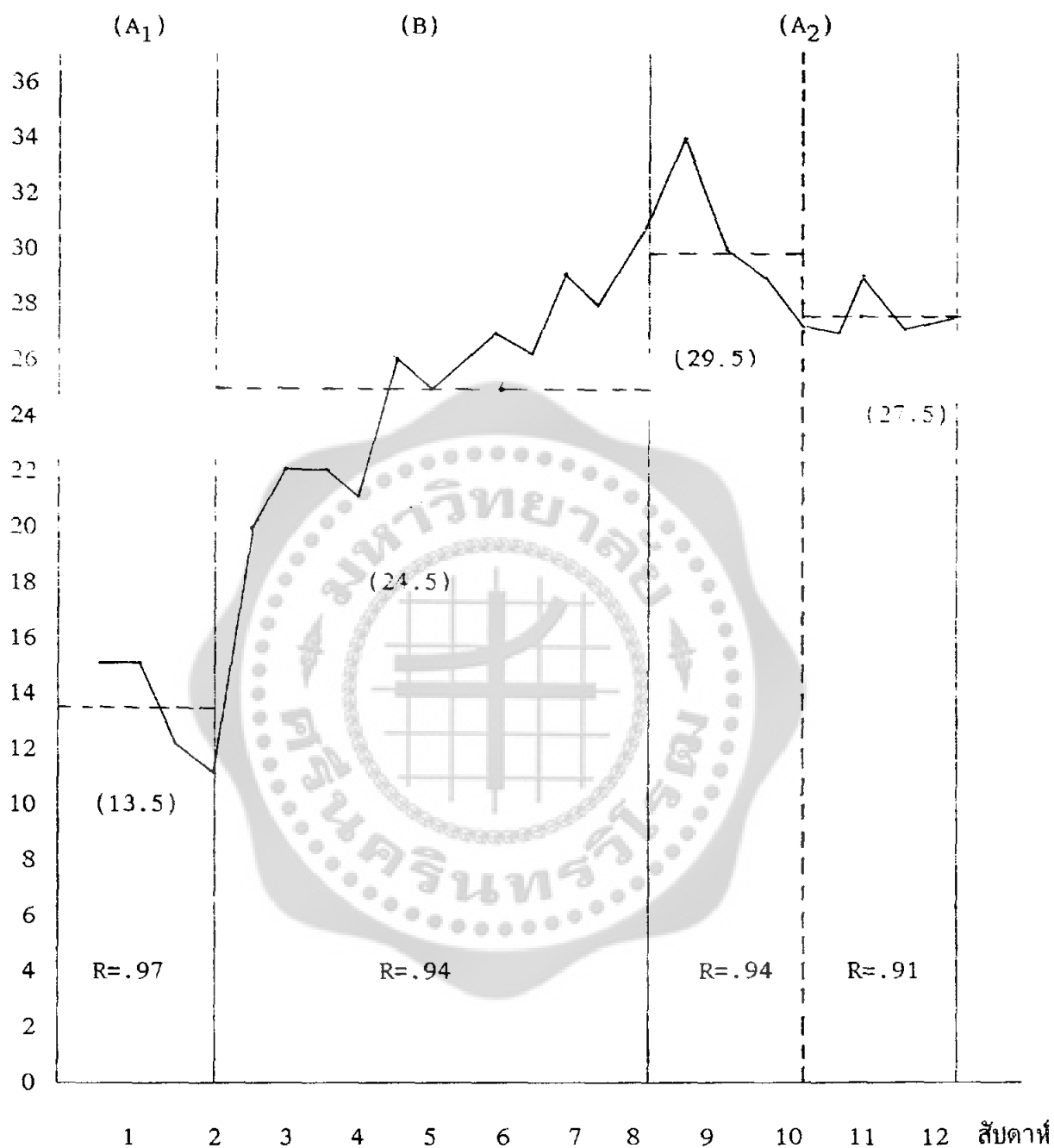
ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน
- ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน
- R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัย และผู้ช่วย

ภาพประกอบ 11 ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่มทดลอง
ที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

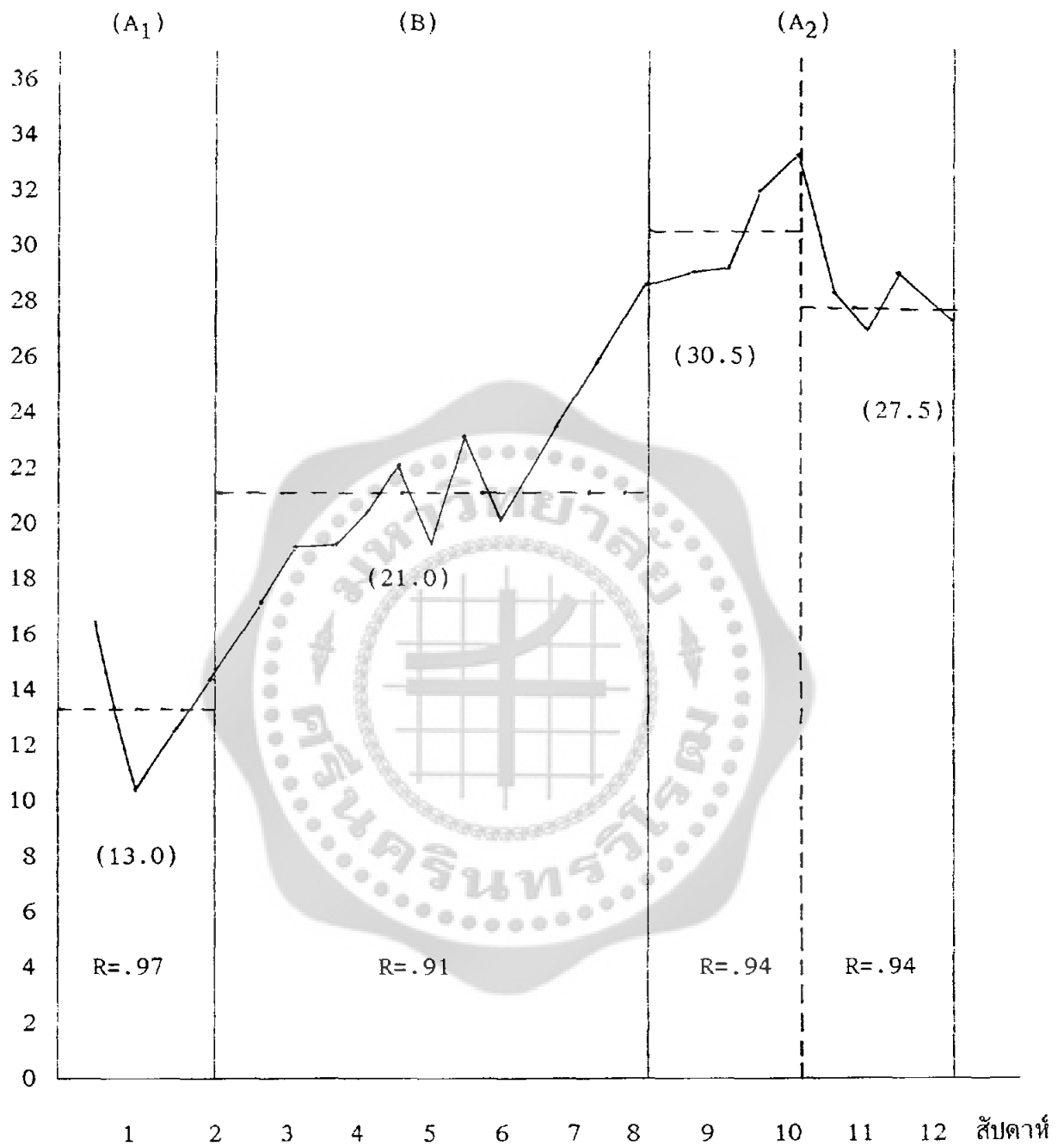
ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน

- _____ ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน
 ----- ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัย และผู้ช่วย

ภาพประกอบ 12 ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่มทดลอง
ที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

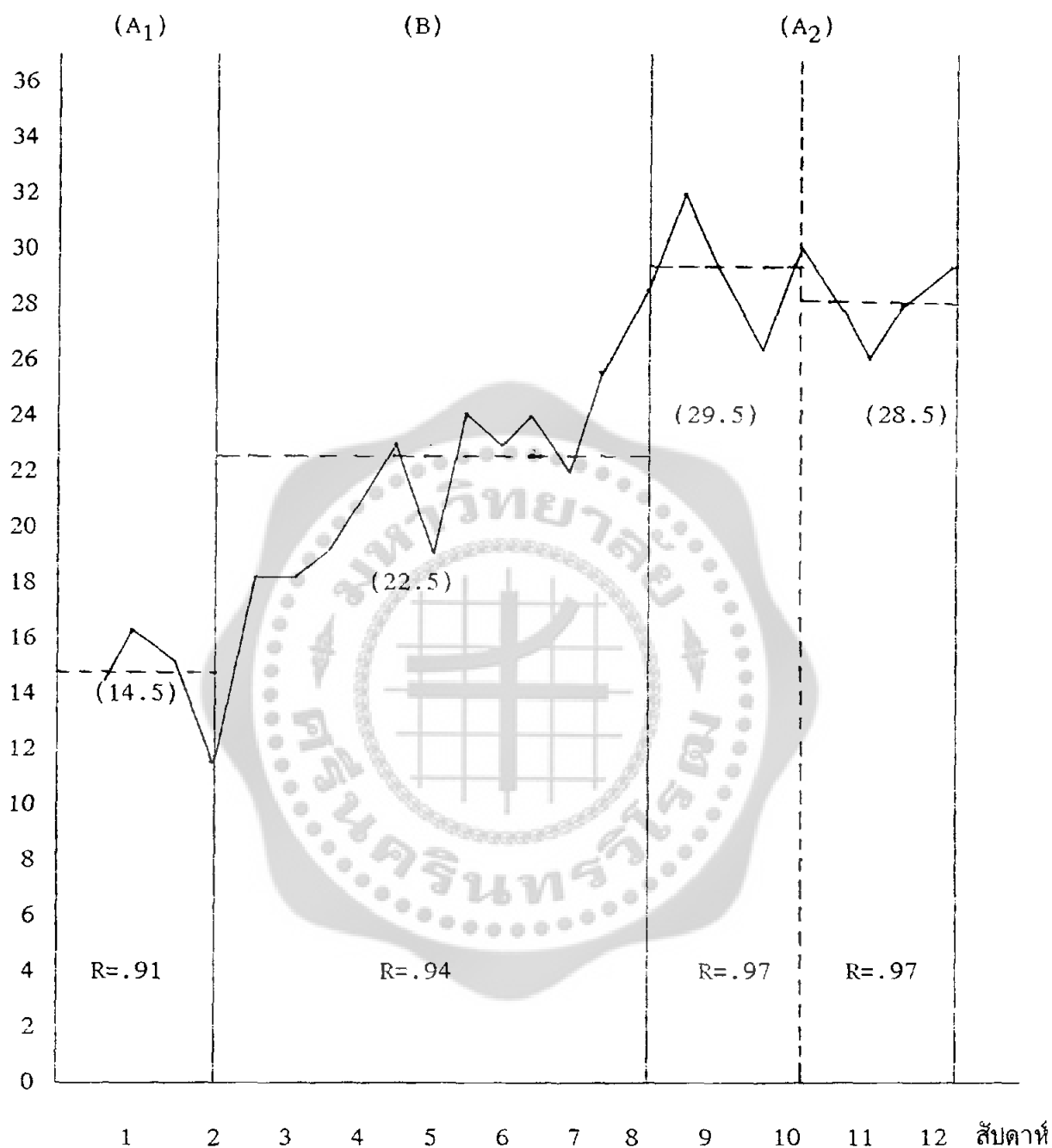
ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน
 - - - - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัย และผู้ช่วย

ภาพประกอบ 13 ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 3 ในกลุ่มทดลอง
 ที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

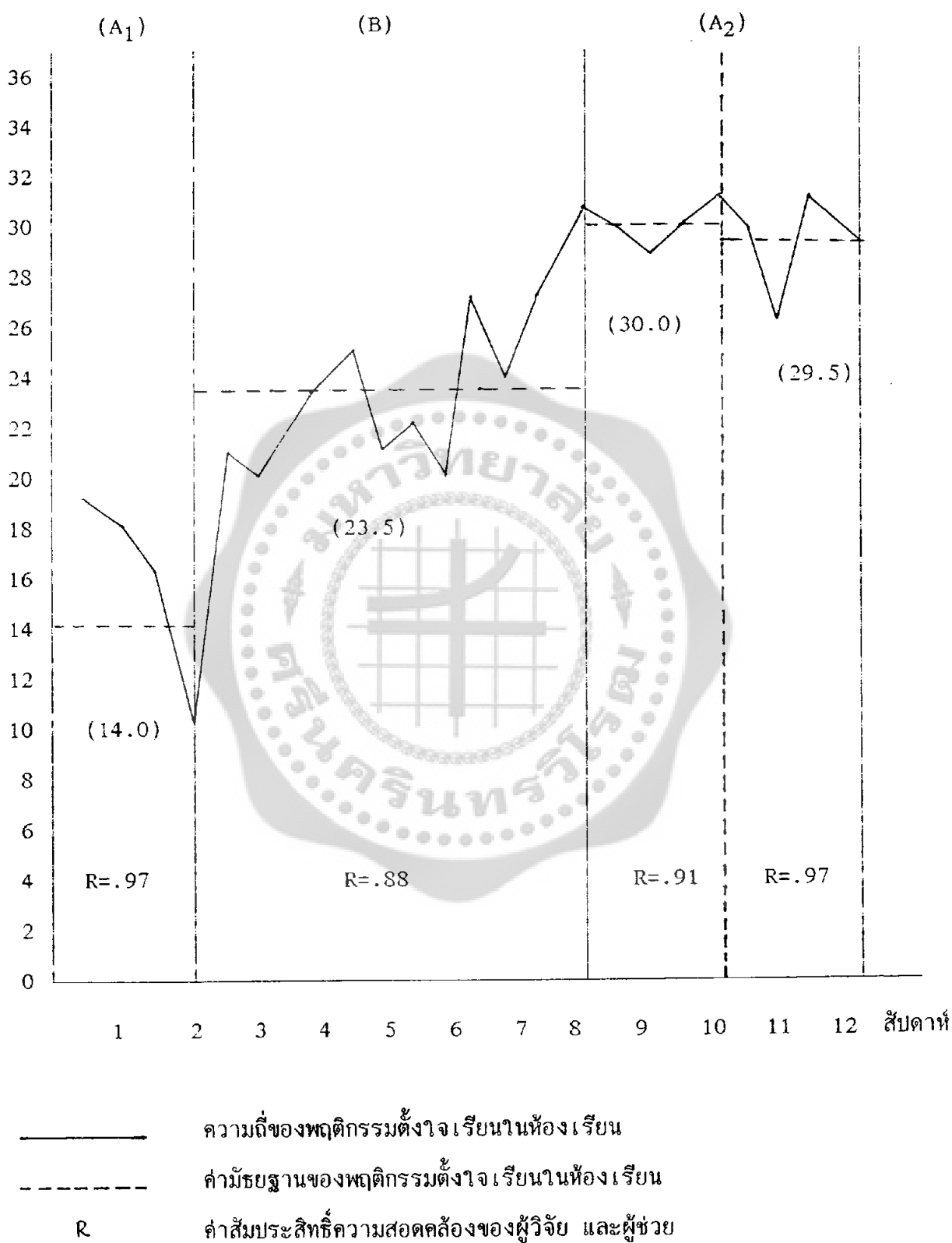
ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน

———— ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน
 - - - - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัย และผู้ช่วย

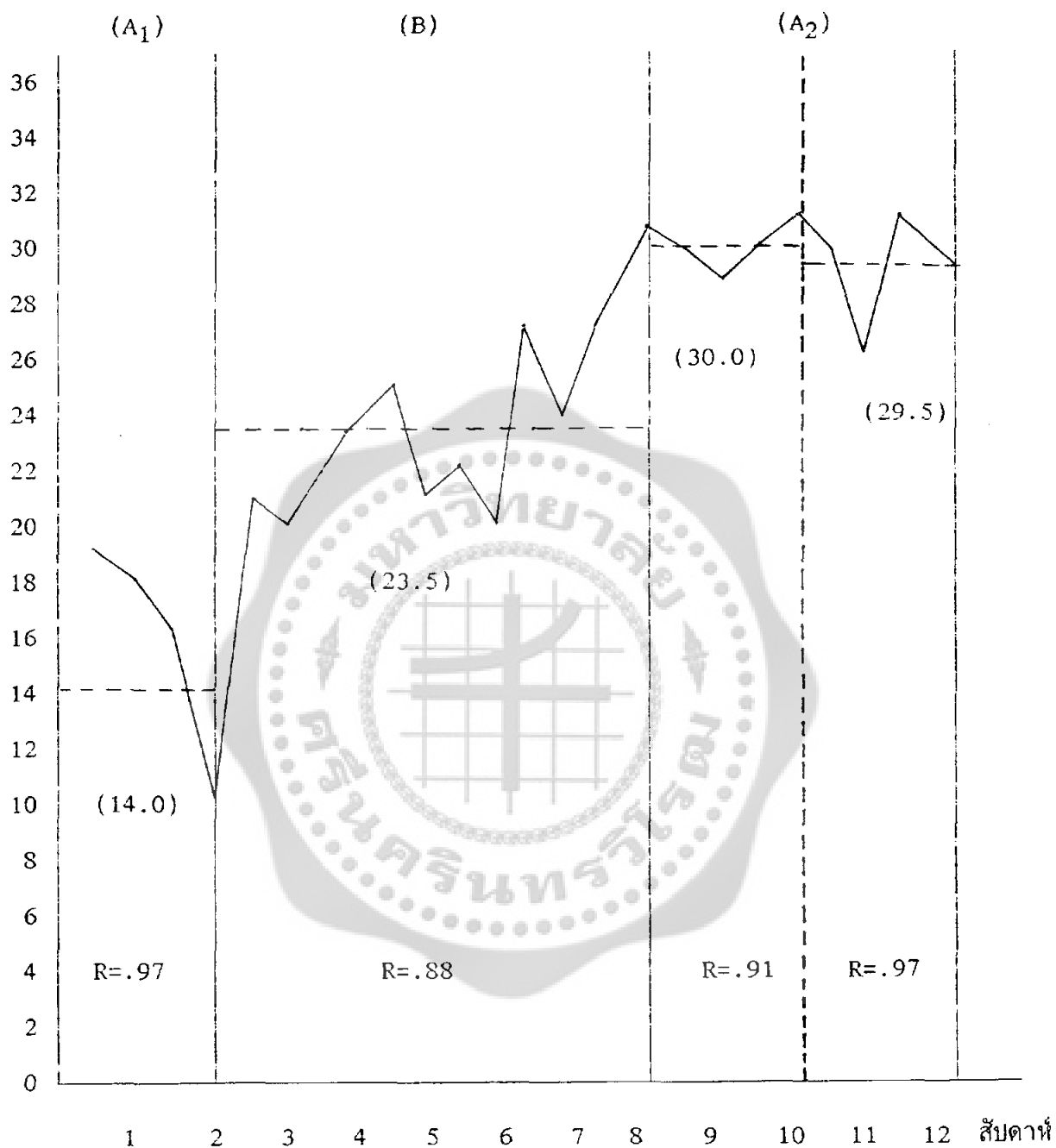
ภาพประกอบ 14 ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 4 ในกลุ่มทดลอง
 ที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน

ภาพประกอบ 15 ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 5 ในกลุ่มทดลอง
ที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

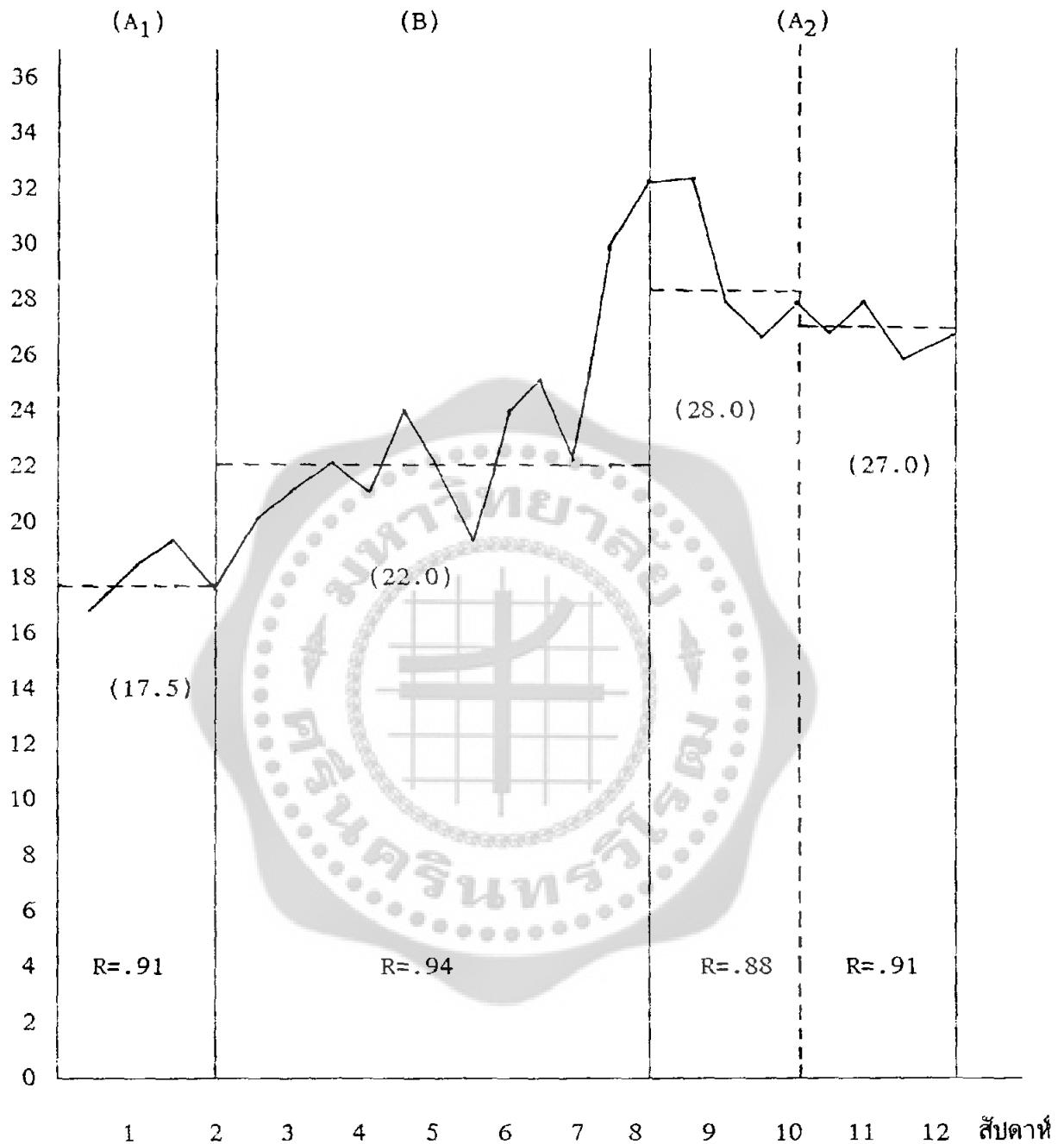
ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน
- ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน
- R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัย และผู้ช่วย

ภาพประกอบ 15 ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 5 ในกลุ่มทดลอง
ที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

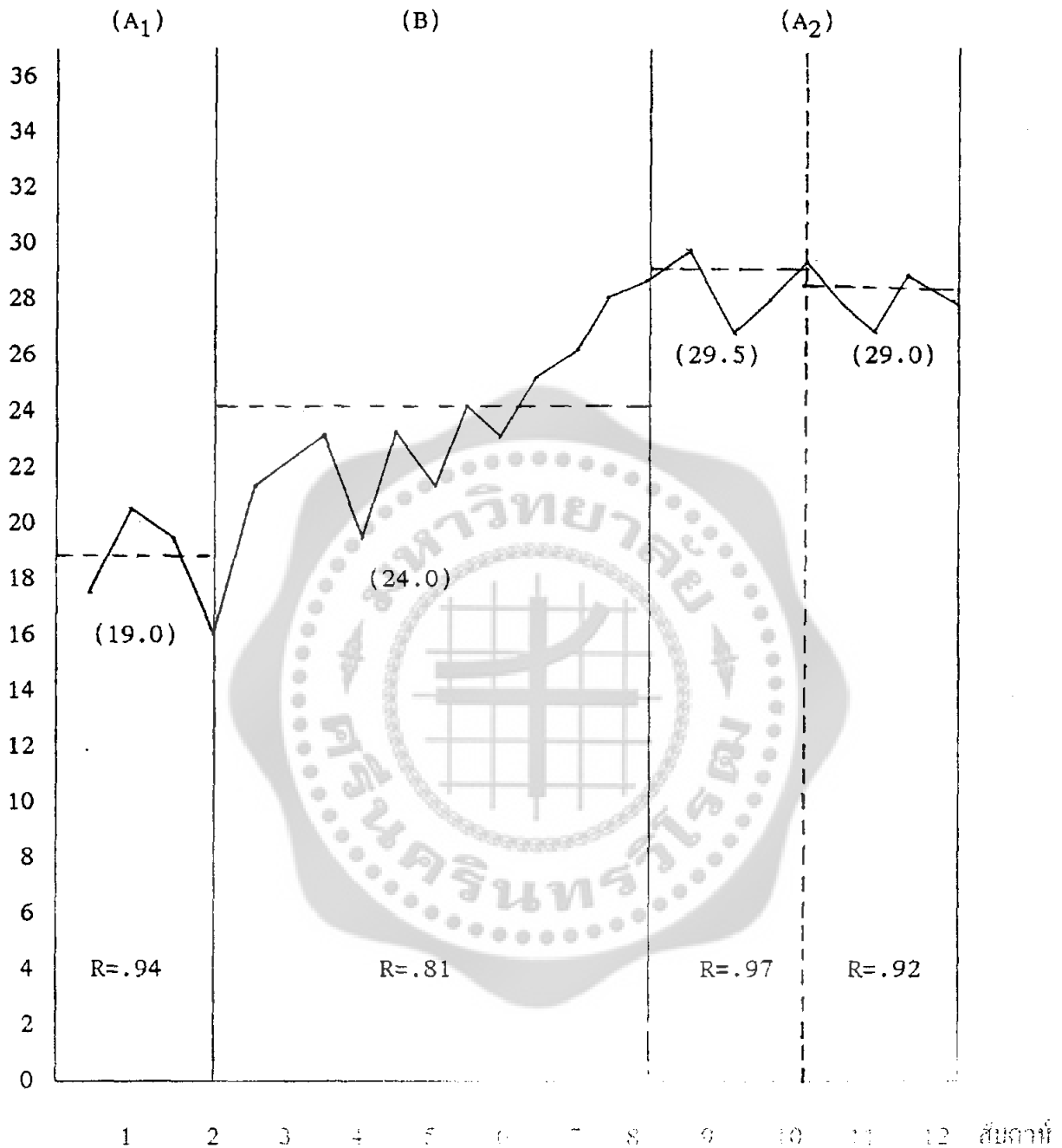
ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน
 - - - - - ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัย และผู้ช่วย

ภาพประกอบ 16 ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 6 ในกลุ่มทดลอง
 ที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

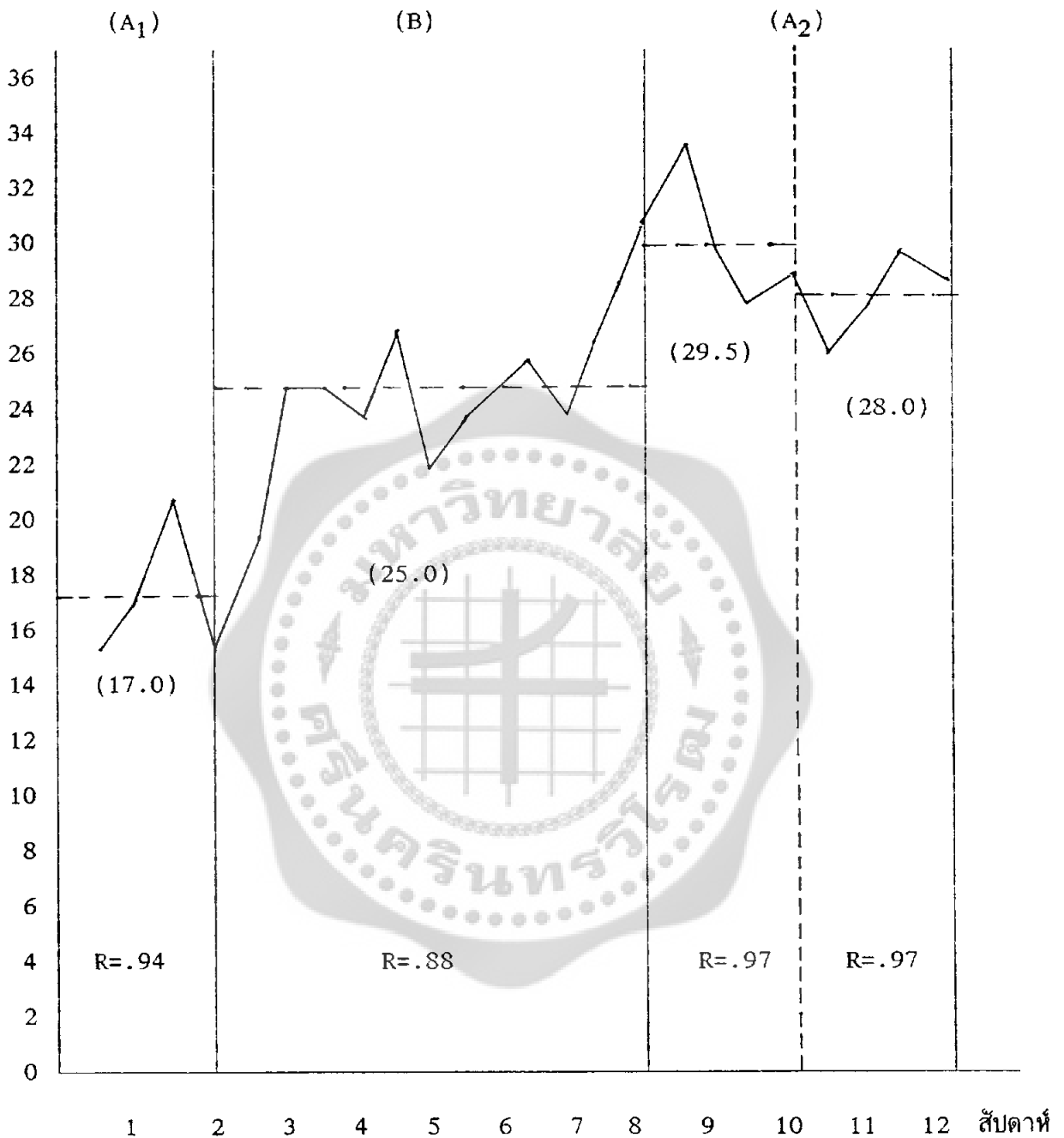
ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน

- _____ ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน
 ----- ค่ามัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสัมพันธ์ของความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนของผู้วิจัย และผู้ช่วย

ภาพประกอบ 17 ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 7 ในกลุ่มทดลอง
ที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน
- ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน
- R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของผู้วิจัย และผู้ช่วย

ภาพประกอบ 18 ความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียนของนักเรียนคนที่ 8 ในกลุ่มทดลอง
ที่ 2 ตลอด 3 ระยะ

ตาราง 4 แสดงความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนเป็นรายบุคคลของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1
โดยการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

ระยะที่	ครั้งที่	สัปดาห์ที่	นักเรียนคนที่								มัธยมฐาน
			1	2	3	4	5	6	7	8	
A ₁	1	(1-2)	16	14	17	19	16	17	21	20	17.0
	2		11	16	9	10	11	17	15	21	13.0
	3		10	13	15	18	15	19	24	24	16.0
	4		15	12	13	9	14	17	14	14	14.0
	มัธยมฐาน		13.0	13.5	14.0	14.0	14.5	17.0	18.5	20.5	15.125
B	5	(3-8)	17	17	18	20	16	19	21	22	18.5
	6		19	18	17	19	17	20	20	22	19.0
	7		21	21	20	22	18	21	21	26	21.0
	8		19	23	22	20	21	22	24	25	22.0
	9		22	22	23	22	19	25	24	26	22.5
	10		17	19	22	20	21	22	22	22	21.5
	11		21	23	22	22	21	19	24	22	22.0
	12		21	23	19	20	22	22	27	24	22.0
	13		23	24	30	27	29	24	27	24	25.5
	14		24	24	26	25	27	25	25	27	25.0
	15		26	26	26	27	28	29	27	29	27.0
	16		28	29	29	27	31	32	29	33	29.0
	มัธยมฐาน		21.0	23.0	22.0	22.0	21.0	22.0	24.0	24.5	22.916

ตาราง 4 (ต่อ)

ระยะที่	ครั้งที่	สัปดาห์ที่	นักเรียนคนที่								มัธยฐาน
			1	2	3	4	5	6	7	8	
A ₂	17	(9-10)	29	29	30	27	33	34	31	30	30.27
	18		32	26	29	28	27	22	29	27	27.5
	19		27	29	28	31	30	26	32	31	29.5
	20		25	28	30	32	24	30	27	29	28.5
	มัธยฐาน		28.0	28.5	29.5	29.0	28.5	28.0	30.0	29.5	28.875
	21	(11-12)	27	29	26	30	27	26	29	30	28.0
	22		27	25	24	25	28	24	23	28	25.0
	23		28	26	28	26	26	26	28	27	26.5
	24		26	28	29	29	30	27	29	31	29.0
	มัธยฐาน		27.0	27.0	27.0	27.5	27.5	26.0	28.5	29.0	27.125

ตาราง 5 แสดงความถี่ของพฤติกรรมตั้งใจเรียนเป็นรายบุคคลของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2
โดยการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

ระยะที่	ครั้งที่	สัปดาห์ที่	นักเรียนคนที่								มัชยฐาน
			1	2	3	4	5	6	7	8	
A ₁	1	(1-2)	13	15	16	14	19	17	18	17	16.5
	2		9	15	10	16	15	18	21	17	15.5
	3		15	12	12	15	16	19	20	21	15.5
	4		10	11	14	11	9	17	16	15	12.5
	มัชยฐาน		11.5	13.5	13.0	14.5	14.0	17.5	19.0	17.0	15.0
B	5	(3-8)	18	20	17	18	21	20	22	19	19.5
	6		20	22	19	18	20	21	23	25	20.5
	7		19	22	19	19	22	22	24	25	22.0
	8		23	21	20	21	24	21	20	24	21.0
	9		25	26	22	23	25	24	24	27	24.5
	10		21	23	19	19	21	22	22	22	21.5
	11		20	20	23	24	22	19	25	24	22.5
	12		27	27	20	23	20	24	24	25	24.0
	13		28	26	22	24	27	25	26	26	26.0
	14		26	29	24	22	24	22	27	24	24.0
	15		27	28	26	26	27	30	29	27	27.0
	16		29	31	29	29	31	33	30	32	30.5
	มัชยฐาน		24.0	24.5	21.0	22.5	23.5	22.0	24.0	25.0	23.583

ตาราง 5 (ต่อ)

ระยะที่	ครั้งที่	สัปดาห์ที่	นักเรียนคนที่								มัธยมศึกษา
			1	2	3	4	5	6	7	8	
A ₂	17	(9-10)	33	34	29	32	30	33	31	34	32.5
	18		32	30	29	29	29	28	28	30	29.0
	19		29	29	32	26	30	27	29	28	29.0
	20		30	28	33	30	31	28	30	29	30.0
	มัธยมศึกษา		31.0	29.5	30.5	29.5	30.0	28.0	29.5	29.5	30.125
	21	(11-12)	28	27	28	29	30	27	29	26	28.0
	22		28	29	27	26	26	28	28	27	27.5
	23		29	27	29	28	31	26	30	30	29.0
	24		30	28	27	29	29	27	29	29	29.0
	มัธยมศึกษา		28.5	27.5	27.5	28.5	29.5	27.0	29.0	28.0	28.375

ตาราง 6 แสดงผลการวิเคราะห์พฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษา
เป็นกลุ่ม ของกลุ่มทดลองที่ 1

คนที่	พฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน		ผลต่าง	อันดับ	R +	R -
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง				
1	52	113	61	6	+ 6	-
2	55	112	57	4	+ 4	-
3	54	117	63	8	+ 8	-
4	56	118	62	7	+ 7	-
5	56	114	58	5	+ 5	-
6	70	112	42	2	+ 2	-
7	76	119	43	3	+ 3	-
8	79	117	38	1	+ 1	-
				รวม	36	0

$$T = 0^{**}$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 7 แสดงผลการวิเคราะห์พฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม
ของกลุ่มทดลองที่ 2

คนที่	พฤติกรรมตั้งใจเรียนในห้องเรียน		ผลต่าง	อันดับ	R +	R -
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง				
1	47	124	77	8	+ 8	-
2	53	121	68	6	+ 6	-
3	52	123	71	7	+ 7	-
4	56	117	61	4	+ 4	-
5	56	120	64	5	+ 5	-
6	71	116	45	2	+ 2	-
7	75	118	43	1	+ 1	-
8	70	121	51	3	+ 3	-
รวม					36	0

$$T = 0^{**}$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 8 แสดงผลวิเคราะห์พฤติกรรมตั้งใจเรียนของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

คนที่	กลุ่มทดลองที่ 1				กลุ่มทดลองที่ 2			
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	ผลต่าง	อันดับ	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	ผลต่าง	อันดับ
1	52	113	61	9.5	47	124	77	16
2	55	112	57	7	53	121	68	14
3	54	117	63	12	52	123	71	15
4	56	118	62	11	56	117	61	9.5
5	56	114	58	8	56	120	64	13
6	70	112	42	2	71	116	45	5
7	76	119	43	3.5	75	118	43	3.5
8	79	117	38	1	70	121	51	6

$$ER_1 = 54 \quad U = 18 \quad ER_2 = 82$$

$$U_1 = \frac{n_1 n_2 + n_1(n_1+1) - ER_1}{2}$$

$$= \frac{8 \times 8 + 8(8+1) - 54}{2} = 46$$

$$U_2 = \frac{n_1 n_2 + n_2(n_2+1) - ER_2}{2}$$

$$= \frac{8 \times 8 + 8(8+1) - 82}{2} = 18$$

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นายอุดม ชื่อสกุล คชพงษ์

เกิดวันที่ 11 ธันวาคม พุทธศักราช 2505

สถานที่เกิด อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี

สถานที่อยู่ปัจจุบัน 8/287 หมู่บ้านนิรันดร์วิลล่า สุขุมวิท 93 แขวงบางจาก

เขตพระโขนง จังหวัดกรุงเทพมหานคร

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน อาจารย์ 1 ระดับ 4

สถานที่ทำงานปัจจุบัน โรงเรียนวัดช่องลม เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร

ประวัติการศึกษา

- พ.ศ. 2523 มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี
- พ.ศ. 2525 มัธยมศึกษาปีที่ 5 (แผนกช่างไฟฟ้า)
โรงเรียนช่างกลพาณิชย์การละไว จังหวัดลพบุรี
- พ.ศ. 2527 ปก.ศ.สูง (อุตสาหกรรมศิลป์) วิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา
- พ.ศ. 2530 กศ.บ. (การแนะแนว) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร
- พ.ศ. 2538 กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร